

Ърл Стенли Гарднър
Случаят с непорочната скитница

ГЛАВА ПЪРВА

Дела Стрийт, доверената секретарката Пери Мейсън, каза:

— Джон Адисън на телефона, шефе. Толкова е развълнуван, че едва се разбира какво говори.

— Джон Рейсър Адисън?

— Да. Собственикът на универсалния магазин. Имам чувството, че всеки момент ще избухне на другия край на телефона.

Мейсън кимна към апарата и каза:

— Кажи на Гърти да ни свърже — и вдигна слушалката от бюрото си.

Свързващият сигнал беше последван от монотонния глас на Адисън:

— Ало, ало. Ало, Мейсън? За Бога дайте ми Мейсън! Свържете ме. Изключително важно е. Свържете ме с него! Мейсън, Мейсън. Къде, по дяволите е Мейсън?

Адвокатът прекъсна монолога:

— Добро утро, господин Адисън.

— Мейсън?

— Да.

— Слава Богу! Помислих си, че никога няма да ме свържат.

Твърде много проклети секретарки, телефонистки и какво ли още не! Прекалено много формалности. Имам нещо важно. Не мога да чакам цял ден. Опитвам се да се свържа от...

— Щом е важно — каза Мейсън, — по-добре ми кажи за какво става дума и се оплаквай от телефоните по-късно.

— Мейсън, искам да ти задам един въпрос.

— Слушам те.

— Не искам да ми се смееш.

— Добре.

— И — по дяволите, не искам да си мислиш, че съм се забъркал с „неподходящи“ жени. Не съм. Става въпрос за едно хубаво момиче, едно сладко малко същество, чисто и свежо...

— Какъв е въпросът? — прекъсна го Мейсън.

— Мейсън, може ли една девица да бъде обвинена в

скитничество и арестувана?

— Ами — каза Мейсън усмихвайки се по телефона, — това ми напомня онази рецепта за заешкия пай.

— Не, не, говоря сериозно. Не се шегувам. Съвсем сериозно, арестували са едно сладко, младо момиче. Истинско безобразие! Обвинена в скитничество. Какво, по дяволите, означава това? Мислех, че този израз се отнася само за...

— В този щат — каза Мейсън, — изразът „скитник“ се използва за всеки, който не може да бъде заведен под някаква друга графа. Скитник може да бъде някой, който подслушва. Някой, който се шляе по улиците късно през нощта без някаква видима причина или служебно задължение. Скитник може да бъде някой, който се е приютил в нечий хамбар, барака, беседка или някакво друго помещение без позволение на собственика. Човек, който...

— Добре, но те са арестували и обвинили това момиче в скитничество и това е абсолютно безобразие! — каза Адисън. — Мисълта, че е обвинено в скитничество, ме поболява. Ти знаеш как да се справяш с тези неща, Мейсън. Изкарай я. Захвани се с това. Изпрати ми сметката.

— Как се казва момичето?

— Вероника Дейл.

— Къде е тя сега?

— В градския затвор.

— Знаеш ли нещо за нея?

— Знам, че не е скитница. Тя е добро момиче.

— Знаеш ли как изглежда?

— Разбира се, че знам как изглежда. Тя е добро, изтънчено младо момиче с платиненоруса коса като ореол, нежна, гладка кожа, хубаво тяло — по дяволите, Мейсън, разбираш ме, нали? Набива се на очи. Простички, евтини дрешки, но прилични. Съвсем прилични! Тя беше регистрирана в хотел „Рокауей“, а полицията я арестувала и обвинила в скитничество. Истинско безобразие. Искам я на свобода!

— Мога ли да използвам името ти, за да...?

— Мили Боже, НЕ! Не ме забърквай в това. Представи се като неин адвокат. Просто отиди и ѝ кажи, че си неин адвокат. Това е всичко. Погрижи се за това.

— Как да се погрижа?

— Както искаш. Само не я карай да се признава за виновна. Плати гаранция. Поискай да се заведе дело. Вдигни ги във въздуха,

Мейсън. Знам, че не си губиш времето с такива дреболии, но раздуй този случай. Изпрати ми сметката, но се заеми с работата бързо. В този случай се иска бързина. Дай всичко от себе си. Законодателство и чудо! Всяка сутрин четеш за десетки престъпления, извършени през нощта. А полицията арестува сладки, малки момичета и ги обвинява в скитничество. По дяволите, Мейсън, недей само да стоиш и да приказваш. Чака те работа! Върви в затвора и изкарай момичето оттам!

— Не исках да те прекъсна, като поставя слушалката, господин Адисън — каза сухо Мейсън.

— Не ме прекъсваш — извика Адисън. — Опитвам се да задействам нещата! Искам някой да се заеме с тази работа. Искам...

— Именно — прекъсна Го Мейсън. — Довиждане, господин Адисън.

Той свали слушалката и се усмихна на Дела Стрийт.

— Сега ще прекъсна сутрешната работа, Дела, за да скоча в такси, да се втурна към затвора, за да отърва една скитница, която е обвинена в... не, искам да кажа една девица, която е обвинена в скитничество.

— Внимавайте с думите — засмя се Дела Стрийт. — Начинът, по който ще го кажете, може да се окаже фатален.

— Май че си права — съгласи се Мейсън.

ГЛАВА ВТОРА

Полицейският инспектор доведе Вероника Дейл в стаята за посетители.

Мейсън я погледна любопитно.

Той видя една млада жена, която изглеждаше невинна като дете, платиненоруса с открито лице, големи сини очи, слаба, с чиста кожа и хубаво тяло. Мислите й, ако изобщо имаше такива, не бяха изписани на лицето или очите й. Кукленската й красота можеше да се стори на някои мъже като непорочна невинност, но някой полицай на нощен патрул е можел лесно да вземе внушителния й вид за внимателно замислена примамка за мъже. Едно нещо беше сигурно, това момиче не можеше да остане незабелязано. На възраст тя изглеждаше между седемнадесет и двадесет и пет.

— Здравейте — каза тя. Беше непринудено дружелюбна като

кутре.

— Добро утро — каза Мейсън. — Аз съм Пери Мейсън, адвокат.

Тук съм, за да ви представявам.

— Колко хубаво. Как разбрахте, че съм тук?

— Един приятел ми каза.

— Ваш приятел? — попита тя.

— По-скоро ваш приятел.

Тя поклати глава:

— Нямам никакви приятели в този град. — След това прибави небрежно:

— Не съм била тук достатъчно дълго.

— Аз ще ви измъкна оттук. Ще ми кажете ли какво се случи?

Тя каза:

— Бях регистрирана в хотел „Рокауей“. Излязох да се поразходя. Вървах по улицата известно време. След това тръгнах обратно. Нямах какво да правя и тогава се приближи към мен един човек и ме попита какво правя, а аз му казах, че не е негова работа. Той си разтвори палтото и ми показа значката си и в следващия момент ме блъснаха в някаква кола и ме обвиниха в скитничество.

— Все пак сигурно сте правила нещо — каза Мейсън.

— Нищо не правех.

Мейсън каза:

— Според документите вие сте била на улицата без никакви средства и сте се предлагала. Офицерът, който ви е арестувал, казва, че сте му обяснила, че просто се разхождате.

— Е, не исках да му кажа къде съм отседнала, за да не създава неприятности. Не беше негова работа. Той пожела да знае какво правех и аз му казах, че се разхождам. Той ме попита къде бях отседнала и аз му казах, че не бях отседнала никъде, след това попита колко пари имам и аз му казах, че това не е негова работа. След това той каза, че съм правела нещо — нещо, което не правех!

Мейсън каза:

— Добре, аз платих гаранция в размер от двеста долара и подадох жалба. Мисля, че те няма да направят нищо повече. Ако сте била регистрирана в хотел „Рокауей“ и имате лични принадлежности в стаята си, мисля, че с това ще приключи целия инцидент.

— Бях регистрирана там. Мога да го докажа.

Мейсън каза:

— Добре. Излизате под гаранция. Ще се видим отвън.

Той направи знак на полицая, че разговорът беше приключил.

Хари Бенд, дежурният офицер, който я беше арестувал и който губеше от съня си, за да свидетелства за четири или пет ареста, които беше направил предната нощ, погледна уморено Мейсън.

— По дяволите, не знам — каза той раздражено. — Дамата вървеше нагоре-надолу по улицата и не приличаше на професионалистка, но... по дяволите, страхувах се, че ще си навлече неприятности и ще завърши на някой празен паркинг с чорапогащник около врата. Тя ме погледна многозначително. Може и да не е било точно покана, но все пак си беше многозначително. Попитах я какво прави и тя ми каза, че не прави нищо. Попитах я къде е отседнала и тя каза, че не е отседнала никъде. Нямаше пари. Нямаше приятели. Просто се разхождаше. Нямаше причина да я арестувам, но нямаше какво друго да направя.

— Предлагаше ли се? — попита Мейсън.

— Оглеждаше ги. Не я видях да подканва някого. Започнах да я разпитвам най-вече, защото изглеждаше не на място. От отговорите ѝ разбрах, че беше хубавичко хлапе, което е имало неприятности и е решило да поеме това, което според него беше лесния път. Страхувах се да не завърши като труп.

— Е — каза Мейсън, — тя ми каза, че е имала стая в хотел „Рокауей“, че току-що се е била регистрирала, че е излязла, за да се поразходи.

— Защо, по дяволите, не го каза на мен? Щях да я предупредя и с това щеше да приключи всичко.

— Тя е мислела, че сте я обиждал, каза, че сте разговарял не както трябва с нея.

— И затова прекара цяла нощ в затвора — каза Бенд. — Пфу! Не ми се вярва. Хващам се на бас за пет долара, че никога не се е приближавала до хотел „Рокауей“. Ако се е приближавала, то е била там за малко, за да създава неприятности. И все пак, „Рокауей“ е прилично място. Нищо не разбирам.

Мейсън каза:

— Мислех си дали няма да дойдете там с нас.

— Защо да идвам? Аз си имам работа. Нека тя сама да обясни на съдията.

Мейсън каза учтиво:

— Ако тя наистина е благоприлична млада дама, която е имала стая в хотел и си е гледала работата и вие сте я арестувал под

предлог, че скита, може би ще бъде по-добре ако работата не стигне до съд. В края на краищата тя е привлекателно момиче и има приятели.

— Приятели?

— Да.

— Друг път!

Мейсън каза:

— Аз съм тук.

Бенд изведнъж го погледна с недоумение и респект.

— Така е, по дяволите! — каза той с внезапно недоверие в гласа си. — Как така високоплатен адвокат като теб се забърква в случай като този?

Мейсън сви рамене.

Бенд тихичко подсвирна и след малко каза:

— Кога искате да дойде?

— Тя излиза под гаранция — каза Мейсън. — Трябва да дойде всеки момент. Помислих, че ако проверим заедно доказателствата ще можете да потвърдите това, което може да открием.

— Ще проверя, разбира се — каза Бенд навъсено. — С другите задържани приключихме. Всички се признаха за виновни. Ще хвърля поглед на това, господин Пери Мейсън. И колкото повече си мисля, толкова по-смешно ми изглежда всичко това.

— Хайде — каза Мейсън, — да тръгваме.

Те взеха Вероника Дейл от стаята за освобождаване от затвора. Тя тъкмо подписваше разписка за плика с вещите си, когато влязоха Мейсън и полицаия. Тя вдигна поглед, усмихна се на Мейсън, видя цивилния полицаи, погледна го за момент безизразно и каза:

— Здравейте.

— Здравейте — каза Бенд и прибави безизразно, — как се чувствате тази сутрин?

— Чудесно.

Бенд рече:

— Господин Мейсън ми каза, че сте имала стая в хотел „Рокауей“.

— Имам стая там.

— Защо не ми казахте това?

— Не беше ваша работа. Не ми хареса поведението ви.

— Щяхте да си спестите доста неприятности.

— Не ме е грижа, не ми харесва вашето поведение.

— Е, създадохте си доста неудобства, за да покажете, че не ви харесва моя подход.

Тя каза:

— Беше въпрос на принцип. Опитвам се да харесвам хората. Не можах да ви харесам, защото вие не уважавате жените.

Преди Бенд да може да се съвземе от това, Мейсън се включи:

— Хайде, Вероника. Сега ще се повозим с господин Бенд. Хайде да не го обиждаме и да не се опитваме да се скараме с него. В края на краищата той просто си върши работата.

— Не ми харесва неговата работа.

— И на мен не ми харесва — каза Бенд горчиво и след това прибави, — „уважение към жените“! Ако можехте да видите това, което аз виждам, сестро... По дяволите!

— Хайде — каза Мейсън. — Колата ми е отвън. Ще ви заведем до хотела.

— Защо?

— Искам господин Бенд да види, че сте регистрирана там и да види, че вашата стая действително е била наета.

— Добре — каза тя.

Те излязоха от затвора.

— Имаш ли кола тук? — Бенд попита Мейсън.

— Не. Дойдох с такси.

— Добре. Ще отидем с полицейска кола. Как се чувстваш, сестро?

— Добре.

— Наспа ли се?

— Разбира се.

— Всичко наред ли е?

— Да.

— Не се засягай лично.

— Просто не ми харесвате, това е всичко. Не храня лични чувства.

Бенд я погледна любопитно.

— Не мога да те разбера. На колко си години?

— Само на осемнадесет.

— Личи ти!

Тя нищо не отвърна. Мейсън каза:

— Хайде, Бенд, да тръгваме.

Хари Бенд закара колата до хотел „Рокауей“, заби я гневно в

бордюра, излезе от вратата и се напъха във въртящата се врата на хотела. Мейсън, който почти не обръщаше внимание на клиентката си беше непосредствено зад полицая. Вероника Дейл вървеше отзад, Бенд се запъти към рецепцията.

— Регистрирали ли сте тук Вероника Дейл?

Администраторът го погледна боязливо.

— Защо? Случило ли се е нещо?

— Регистрирана ли е тук Вероника Дейл?

Администраторът погледна регистъра и отговори:

— Да.

— Кой номер?

— 309.

Бенд изви палец зад рамото си към Вероника Дейл.

— Това ли е тя?

— Не знам — каза администратора. — Дойдох на смяна в седем часа тази сутрин. Стаята беше наета след шест часа снощи. Аз свършвам работа преди това.

— Т.е. не знаете дали това е дамата или не?

— Не.

Бенд измъкна една от адресните карти от кожената папка, обърна я с гърба нагоре, издърпа химикалка от папката и го подаде на младата жена:

— Напиши си името — каза той.

Тя написа „Вероника Дейл“ с твърд, женствен почерк.

Бенд върна химикалката на мястото му и каза на администратора:

— Добре, дай да видим регистрацията й.

Администраторът извади оригиналната регистрационна карта.

Тримата мъже се наведоха над подписите и започнаха да ги сравняват.

— Няма съмнение, че са еднакви — каза Мейсън. Бенд каза:

— Я погледни тази карта, приятел. Тук няма адрес. Написано е само „временен“. Защо? Позволявате ли на хората да се регистрират така и да получават стаи?

Администраторът каза:

— Момент, моля. На ръба на тази карта има знак. Той погледна знака изписан с молив, след това погледна тетрадката със съобщения и каза:

— Тази стая е била резервирана от господин Путнам,

управителя на хотела. Той се е обадил по телефона стаята да бъде резервирана за Вероника Дейл и казал, че ако няма багаж всичко е наред, и че стаята трябва да бъде резервирана за нея и...

— Кога е направено това обаждане? — попита Бенд.

— В около девет и тридесет. Около петнадесет минути преди да се регистрира госпожица Дейл.

— Достатъчно стаи ли имате, за да ги раздавате така? — попита Бенд подозрително.

— Когато управителят нареди — му отвърна администратора. — Винаги имаме няколко резерви за спешни случаи. Това беше една от тези стаи. Официално бяхме пълни.

Бенд се обърна към Вероника Дейл:

— Познавате ли този човек Путнам? — попита той. Тя поклати глава.

Бенд каза уморено на администратора:

— Дайте ми ключ. Ще се качим горе.

Администраторът се протегна към кутията и им подаде ключа за стая 309.

Вероника Дейл отиде до асансьорите с тях така спокойно и естествено, като че ли те бяха доверени приятели на семейството. Хари Бенд каза рязко етаж на асансьорния оператор и клетката се стрелна нагоре.

Бенд спря в коридора пред асансьора. Очите му шареха.

— Откъде се минава? — попита той Вероника Дейл.

— Наляво — каза тя без колебание.

Те тръгнаха по коридора вляво. Към края на коридора стигнаха до стая 309. Бенд вкара ключа и отвори вратата.

Стаята беше чиста, леглото непокътнато. Малка дамска чанта стоеше на поставката за багаж, явно в положението, в което я беше оставило пиколото.

Бенд тръгна бавно към нея, откопча катарамите на чантата, отвори я и погледна бедното съдържание, състоящо се от дамско облекло.

— Тези неща твои ли са?

— Да.

— Имаш ли шофьорска книжка?

— Не. Не мога да шофирам.

— Номер на социална осигуровка?

— Не.

— Някакви документи?

— Имам няколко карти.

— Какво ще правите — попита ядосано Мейсън, — наново ли ще я арестувате?

— Иска ми се — каза Бенд. — Има нещо нередно тук.

— Убягва ми от погледа — съобщи Мейсън с негодувание. — Тази млада жена има стая в местен хотел. Има багаж. Излиза на улицата, за да потърси място, където да хапне и докато търси подходящ ресторант вие се нахвърляте отгоре ѝ, нагрубявате я, обвинявате я в проституиране. Естествено е чувствата ѝ към вас да не са особено приятелски и...

— Спестете си го за пред съда! — каза Бенд. — По дяволите всичко това.

— Отхвърляне на обвинението ли ще предложите?

— Вие ще ни съдите ли за безпричинен арест?

— Не, при създалата се ситуация. Не искаш да го съдиш, нали, Вероника?

— Разбира се, че не. Беше въпрос на принцип, това е всичко.

Бенд помисли за момент, след това каза:

— Струва ми се, че ще отхвърля обвинението.

— Добре — каза Мейсън. — Ще ви се доверя. Няма да направя нищо повече. След като бъде отхвърлено обвинението могат да ми изпратят гаранцията от двеста долара по пощата.

Бенд го изгледа подозрително за момент, след което каза:

— Предполагам, че някой ви плаща петстотиндоларовата такса.

Мейсън се усмихна и не каза нищо. Бенд изсумтя, обърна се на пета и се върна обратно по коридора.

Момичето отиде до отворената пътна чанта, затвори я и каза:

— Тези полицаи не дават никаква самостоятелност на едно момиче. Защо не затворите вратата?

— Разбира се, че няма да го направя — каза Мейсън, — а ти не би трябвало да искаш това. Внимавай оттук нататък. Винаги, когато има мъж в стаята ти, дръж вратата отворена.

— Защо?

— Правило на заведението.

— Какво значение има?

— Голямо.

— Гладна съм.

— Не си ли закусвала?

— Само малко кафе и малко каша. Едва ядох от кашата. Глътнах само лъжица-две.

— Имаш ли пари?

— Малко.

— Колко?

— Около долар и дванадесет цента.

Мейсън каза:

— Познаваш ли човек на име...

— Да? — попита тя, когато Мейсън се поколеба и не продължи.

— Нищо — отговори Мейсън.

Той отвори портфейла си, извади две двадесетдоларови банкноти и една десетдоларова банкнота и ѝ ги подаде.

— Това за какво е? — попита тя. Мейсън каза:

— Не се тревожи. Ще го напиша в сметката си.

— Искате да кажете, че е за мен?

— Да.

Признателността ѝ беше почти детинска с простотата си. Тя се приближи до него, сложи ръце върху неговата ръка, погледна го с кръглите си, невинни очи. Издаде напред подканващо устни.

— Но защо — попита тя тихо, — трябва да правите това за мен.

— Бог знае — внимателно вдигна ръката ѝ и излезе от стаята.

От телефонната кабинка във фоайето набра номера на универсалния магазин на „Бродуей“ и попита за Джон Рейсър Адисън.

Женският глас от другия край на телефона каза:

— Ще ви свържа с кабинета на господин Адисън.

Чу се пукот и друг женски глас каза:

— Кабинетът на господин Адисън.

— Господин Пери Мейсън — каза адвокатът. — Искам да говоря с господин Адисън.

— Момент, ако обичате. Ще ви свържа със секретариата на господин Адисън.

След няколко секунди трети женски глас се чу:

— Моля свържете ме с този, който желае да говори.

— Аз съм — каза Мейсън. — Аз съм, Пери Мейсън. Искам да говоря с господин Адисън.

— Това господин Мейсън ли е?

— Да.

— Господин Пери Мейсън?

— Да.

— Вие ли сте на телефона?

— Точно така — каза Мейсън.

— Момент така. Ще ви свържа с господин Адисън.

След няколко секунди гласът на Адисън избоботи по телефона:

— Здравей, Мейсън. Къде си?

— В телефонната кабина на хотел „Рокауей“ съм. Мислех си за вашето оплакване, че не сте можел да се свържете с мен по телефона, без да се занимавате с много формалности.

— Да, да. Къде е момичето? Какво се случи? Къде е...?

— Горе в стаята си е, тук в хотела — каза Мейсън.

— Стая 309.

— Да, да, знам.

— Технически е навън под гаранция — каза Мейсън, — но имам уверението на полицаия, който я е арестувал, че обвинението ще бъде оттеглено и случая ще бъде забравен. Нещо друго?

— Не, не. Това е чудесно! Много добре, Мейсън! Добра работа свърши. Много добра работа. Изпрати ми сметката. Знаех, че мога да разчитам на теб! Такова обслужване харесвам, Мейсън.

— При създалите се обстоятелства — каза Мейсън, — сметката може да изглежда малко по-голяма от важноста...

— Не, няма! Не, няма. Изпрати ми сметката, ще ти изпратя чек. Радвам се, че я измъкна оттам.

— Просто от любопитство — каза Мейсън, — откога познавате Вероника Дейл?

— Не я познавам — каза Адисън раздразнено. — Току-що я бях срещнал. Не искам името ми изобщо да се замесва. Възнамерявах да ти кажа да не й казваш кой те е наел, но ти ми затвори телефона. Ти...

— Не съм й казал — отвърна Мейсън. — Името ти не е било споменато. Ти ме предупреди. Освен това не съм ти затворил телефона.

— Чудесно. Чудесно. Това е чудесно, Мейсън! Изпрати ми сметката.

— Ще я изпратя — обеща Мейсън. — А ето и нещо, за което да си помислим: или това момиче е доста тъпо, или е направило всичко възможно да бъде арестувано.

— Какво искаш да кажеш, Мейсън?

— Не съм убеден — отговори адвоката, — но просто ти казвам — или е глупава, или е направила всичко възможно да бъде

арестувана.

— Глупости! — изпръхтя Адисън. — Не е глупава, наивна е.

— Може би вие сте наивен — предупреди го Мейсън и постави слушалката.

ГЛАВА ТРЕТА

Дела Стрийт се вмъкна незабелязано в личния кабинет на Мейсън.

Адвокатът вдигна поглед от работата си.

— Госпожа Лора Мейл Дейл е тук да ви види.

— За какво се отнася? — попита Мейсън. Дела Стрийт се усмихна:

— Казва, че е изключително поверително и лично.

— Кажй й да ти обясни за какво се отнася, ако иска да се види с мен — каза Мейсън раздражено — и след това да си запише час за...

— Госпожа Лора Мейл Дейл — каза Дела Стрийт с лукава усмивка, — е майката на Вероника.

— Вероника? — каза Мейсън начумерено, като се мъчеше да си спомни това име. — Вероника. Тя... а, да, арестуваната девица.

— Точно така.

Усмивка се плъзна по лицето на Мейсън.

— Знаеш ли какво, Дела, чувствах, че този случай ще има продължение. Изпрати ли сметката на Адисън?

— Да, за петстотин долара. Тази сутрин. Секретарката на Адисън се обади и помоли за нашата сметка.

— Как изглежда госпожа Дейл? — попита Мейсън.

— Оправна. Около четиридесет и пет годишна е и изглежда доста уравновесена. Облечена е обикновено, дрехите й са хубави и й стоят добре.

Мейсън каза:

— Покани я на всяка цена, Дела. Да видим какво иска.

Госпожа Лора Мейл Дейл, въведена в личния кабинет на Мейсън от Дела Стрийт, се движеше бързо и делово, сякаш беше свикнала с канцеларии. Но във всички случаи беше свикнала да се среща с хора.

— Как сте, господин Мейсън? Слушала съм толкова много за вас. А и вие бяхте толкова добър с дъщеря ми.

Тя прекоси плавно канцеларията, за да се ръкува с Мейсън.

Мейсън я огледа. Вероятно тежеше сто и тридесет фунта, беше облечена в обикновени дрехи, спокоен вид. Може да е била нервна, но явно се беше научила на самоконтрол и равновесие. Явно знаеше точно какво възнамерява да прави и как възнамерява да го направи.

— Седнете — покани я Мейсън.

— Благодаря. Искам да изразя благодарността си за това, което направихте за Вероника.

— Няма защо — увери я Мейсън.

— Наистина беше много. Беше превъзходно! Само като си помисля, че толкова голям адвокат като вас е оставил своята работа, за да окаже помощ на едно невинно младо момиче. Как се е свързала с вас, господин Мейсън?

Мейсън каза:

— Това е въпрос, който не мога да обсъждам. Така че всички предположения, които направите, ще бъдат посрещани с простото „без коментар“.

— Не е необходимо да сте предпазлив с мен, господин Мейсън.

— Без коментар — каза Мейсън. Усмивката ѝ беше мила.

— Вероника е толкова добро момиче, господин Мейсън, но ужасно импулсивна.

Адвокатът кимна.

— Тя искаше да започне да живее и започна със стопаджийство. Разбира се, аз не знаех, че тя ме напуска. Тя знаеше, че щях да се възпротивя. Остави ми бележка, на която пишеше само, че щяла да се справя сама със света и че щяла да се свърже с мен щом се установи.

— И вие я последвахте тук? — попита Мейсън.

— Точно така.

— Как разбрахте, че е тук?

Госпожа Дейл се усмихна:

— Децата са толкова елементарни за тълкуване. Дори и когато си мислят, че са неразгадаеми, са като отворени книги. Вероника говореше, че ще идва тук два месеца подред. След това изведнъж престана да говори за това. Господи, децата са прозрачни като стъкло.

— Кога пристигнахте тук, госпожо Дейл?

Тя се усмихна снизходително.

— Едва на следващата сутрин, след като пристигна Вероника. Вероника дойде на стоп, аз също. Но тя трябва да е прекарала по-добре от мен.

— Как разбрахте какво се е случило? С други думи защо дойдохте при мен?

Тя каза усмихнато:

— Обиколих хотелите, докато се опитвах да открия къде се е регистрирала Вероника. Първо опитах в поевтините. Имах каталог на хотелите с цените и цялата информация. Най-накрая намерих хотела, „Рокауей“. Разбира се, господин Мейсън, не исках Вероника да знае, че я следя. Тя щеше да се ядоса, но в края на краищата тя ми е единственото дете и аз исках да бъда сигурна, че е добре.

Мейсън кимна.

— И така, обадох се в стаята ѝ — каза госпожа Дейл. — Исках само да чуя гласа ѝ и щях да сваля слушалката, но тя не отговори, така че се свързах с една от камериерките и малко подкуп свърши много работа. Тя ми каза, че мисли, че момичето е имало неприятности, че се е върнало в хотела с полицаи и с господин Мейсън, известен адвокат. Вие наистина сте известен, господин Мейсън. Камериерката ви е познала от вашите снимки. Е, разбира се, след това разбрах всичко за нея. Почувствах се ужасно, господин Мейсън, но няма смисъл да се съжالياва за вода, която вече е изтекла под моста. Не плачи над разлято мляко, това е моя принцип. Моята философия е да живея ден за ден. Опитах се да науча Вероника да прави същото.

— Колко е годишна тя? — попита Мейсън.

— Момичето е едва на осемнадесет, но то просто не е за вярване.

— Доста е млада.

— Да, наистина, но Вероника е добро момиче, уравновесено момиче, може да ѝ се има доверие в онзи смисъл.

Мейсън каза:

— Тя ми изглеждаше на повече от осемнадесет.

— Нали? — усмихна се госпожа Дейл. — Но тя е само на толкова, едва на осемнадесет.

— Ще говорите ли с нея? — попита Мейсън.

— За Бога, не! За нищо на света не бих ѝ дала да разбере, че съм тук. Просто я проследих, за да съм сигурна, че не си е навлякла никакви неприятности. Струваше ми се, че е твърде млада, за да се изправя сама срещу света, но след като може да се справя, исках да — е, не исках да правя нищо, с което бих се намесила в нейната кариера или нейната самостоятелност.

Кимването на Мейсън беше едва забележим знак да продължи.

— Виждате ли, господин Мейсън, мисля, че хората така се учат. Поне аз така се научих. Започнах сама, но ми се иска да съм имала майка да ме наглежда и да ми помага... Е, това е вода, под моста. Никога не плачи над разлято мляко. Достатъчно е злото, което се е случило през деня и така нататък. Не мислите ли, господин Мейсън?

Адвокатът отново кимна.

— Е, изглежда, че Вероника може вече сама да се справя. Намерила си е работа в универсален магазин — тридесет и един долара на седмица.

— Виждам, че имате доста точна информация — каза Мейсън.

— Да, разбира се. Следя я отстрани. Тя е странно момиче. Дружелюбна е като кутре. Разговаря с хора, които са дружелюбни. Вземете, например, една камериерка. Тя би казала всичко, което знае, на една приятелски настроена камериерка. Но онзи полицаи, начина, по който се е отнесъл с нея — е, господин Мейсън, тя не би му казала нищо дори и да я беше изтезавал.

— Тук ли ще останете? — попита Мейсън.

— Е, имам си свой бизнес, малък ресторант, за който трябва да се грижа, съвсем малко градче в Индиана, място, за което вероятно никога не сте чувал. След като вече знам, че Вероника е добре, ще се върна, но искам да платя вашата сметка, господин Мейсън. Не мога да ви се отблагодаря.

Мейсън се навъси и се замисли над въпроса за момент, след което каза:

— Е, ако наистина искате да ми платите, можете да ми дадете петдесет долара и да смятате сметката за уредена.

— Глупости, господин Мейсън. Платил сте гаранция. Вие сте високо платен адвокат. Вие...

— Няма значение. Аз ще си получа парите за гаранцията. Обвинението е отхвърлено.

— Но, господин Мейсън, абсурдно е да се мисли, че бихте направил нещо такова срещу петдесет долара. Петстотин долара е по-приемливо.

— Не — каза Мейсън, — петдесет долара са достатъчни в случая.

Госпожа Дейл отвори портмонето си, извади празен чек и писалка:

— Може ли да ми дадете нещо за подложка?

Дела Стрийт каза:

— Оттук, моля — и настани госпожа Дейл на секретарското си бюро.

Госпожа Дейл попълни бланката с писалка, Втора Национална Банка на механиците в Индианаполис, написа чека на името на Пери Мейсън за сумата от сто и петдесет долара и след като го подписа със стабилна ръка, написа на гърба: „Платено за извършени услуги на моята дъщеря Вероника Дейл.“

— Ето — каза тя, като попи чека. — Мисля, че това вече е достатъчно. Така е по-добре. Съвестта ми не би ми позволила да се примиря с такса от петдесет долара. Петдесет долара на Пери Мейсън? Глупости!

Тя наведе глава на една страна и погледна чека, след това кимна и го подаде на Дела Стрийт.

Дела Стрийт подаде безмълвно чека на Пери Мейсън.

— Мога ли да ви помоля за квитанция? — попита госпожа Дейл.

— Чекът ще ви послужи за квитанция, както сте го написала — каза Мейсън.

— Но мисля, че е по-делово да получа квитанция. Наистина предпочитам...

Мейсън каза на Дела Стрийт:

— Напиши квитанция, Дела. Напиши, че сме получили чек от Втора Национална банка на механиците за сумата от сто и петдесет долара и че когато този чек бъде платен, той ще съставлява пълното заплащане за услугите, извършени на Вероника Дейл до момента.

Дела Стрийт кимна, постави две квитанции с индиго на пишещата машина и току-що беше започнала да печата, когато телефонът на бюрото ѝ звънна.

Тя го вдигна и каза:

— Здравейте — слуша известно време, намуси се, погледна колебливо Пери Мейсън, след това госпожа Дейл. Каза на телефона:

— Не е възможно точно в момента. Ще ви се обадим след малко. Да, само след момент... Да, след съвсем малко. — Тя свали слушалката, надраска някаква бележка, след което напечата квитанцията.

Когато подаде квитанцията на Мейсън, бележката върху нея гласеше: „Адисън се обади, че трябва да ви види веднага. Беше доста разстроен.“

Мейсън кимна, смачка бележката, хвърли я в кошчето за боклук,

подписа квитанцията и я подаде на госпожа Дейл.

— Мисля, че всичко е наред — каза той, — и се страхувам, че трябва да ви помоля да ме извините. Ужасно съм зает и трябва да се обадя на един клиент.

— О, разбирам — каза тя и се изправи на крака. — Много ви благодаря, господин Мейсън.

— Най-добре оставете адреса си при...

— О, но аз вече го сторих. Дадох го на вашата телефонистка.

— Добре, благодаря — каза Мейсън и се изправи.

— И няма да споменавате на никого за моето посещение, нали?

— И на Вероника ли?

— За Бога, не. Не искам това момиче да разбере, че съм била в града. Ако разбере — е, разбирате нали, че би си помислила, че я шпионирам. Тя е много докачлива.

— Да предположим — каза Мейсън, — че Вероника дойде и пожелае да ми плати?

Госпожа Дейл помисли върху това за момент, след това каза:

— Просто ѝ кажете, че таксата е платена от един приятел, господин Мейсън. Няма нужда да казвате повече от това, просто, че е била платена от приятел. А сега, господин Мейсън, просто не трябва да ви отнемам повече време.

Тя се поклони, кимна усмихнато към Дела Стрийт и излезе от канцеларията.

Мейсън каза:

— Тя явно е изровила доста информация за съвсем кратко време, Дела. Пол Дрейк трябва да я наеме за детектив.

— Предполагам, че наистина е изцедила онази камериерка — каза Дела Стрийт. — Да ви свържа ли с Джон Адисън?

Мейсън кимна.

Дела Стрийт се свърза и каза:

— Ето го, господин Мейсън.

Мейсън вдигна телефона и каза:

— Обаждал сте се, Адисън.

— Да, да. Трябва да те видя веднага. На момента!

— Може ли да ми кажете за какво се отнася?

— Не по телефона. Не и когато говоря от канцеларията. По дяволите, не. Искам да те видя. Не искам да те чакам пред кабинета ти. Искам да дойда и веднага да вляза.

— Ела и ще влезеш веднага — покани го Мейсън. — Между

другото току-що случаят на твоята приятелка Вероника получи интересно развитие...

— По дяволите, Мейсън — изкрещя Адисън по телефона, — престани да говориш за нея като за моя приятелка!

— Не е ли такава?

— Не — изкрещя Адисън. — Идвам. Искам да те видя веднага щом пристигна!

И Адисън трясна слушалката без дори да каже „дочуване“.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Гърти, приветливата телефонистка, влезе на пръсти в личния кабинет на Пери Мейсън.

— Господи, господин Мейсън — прошепна тя със страхопочитание, — господин Адисън е отвън и е много напорист.

Мейсън се усмихна:

— Той е свикнал да получава своето поне в деветдесет и девет процента от случаите. Кажете му да седне.

— Не иска да седне, господин Мейсън. Върви напред-назад и гледа свирепо. Каза ми да ви кажа, че е тук и че иска да ви види веднага.

Мейсън каза:

— Накарай го да почака няколко минути заради принципа и го изпрати да влезе.

Джон Рейсър Адисън представляваше доста нелепа гледка, когато влезе в стаята след три минути.

Очевидно мъж свикнал да се държи авторитетно и гордо, сега той беше така разстроен, че неговите внимателно отмерени крачки се бяха превърнали в бързи, къси стъпки, когато той се впусна към Мейсън.

Гърти, по-късно в разговор насаме с Дела Стрийт, се изрази образно: „Той ми напомняше за гъсок, който се опитва да отиде някъде бързо, а в действителност изобщо не мърда, само размахва опашка по-бързо от обикновено.“

Адисън беше набит, широкоплещест индивид, който обръщаше особено внимание на дрехите си. Изучил начините, по които да накара хората да идват при него, сега, когато беше необходимо той да отиде при хората, се намери в непознати води.

— Здравейте, Адисън — каза Мейсън, заобиколи бюрото и подаде ръка.

Адисън почти пренебрегна поздрава със своето повърхностно здрависване.

— Мейсън, забъркал съм се в ужасна каша — дяволска каша!

— Седнете — каза Мейсън. — Хайде да чуем.

Адисън впи поглед в Дела Стрийт.

— Познавате госпожица Стрийт, моята секретарка — каза Мейсън. — Тя присъства на всички мои срещи, води записки и подрежда фактите. Можете да й имате абсолютно доверие.

— Не желая да се доверявам на никого — каза Адисън. — Напоследък прекалих с това.

Мейсън просто се усмихна, седна зад бюрото и зачака Адисън да продължи.

Явно скритото напрежение беше твърде голямо за притежателя на универсалния магазин.

— Е, добре — каза той, — да бъде както желаш. По дяволите, всеки се налага в последно време.

Дела Стрийт държеше дискретно молив върху отворения си тефтер.

— Какво точно се е случило? — попита Мейсън.

— Мейсън, изнудват ме.

— Кой? За колко? Заради какво?

— Мъж, за когото не съм и чувал преди, някой си на име Дъндас, Джордж В. Дъндас.

Мейсън се усмихна и каза:

— Джордж В., така ли? Предполагам, че любящата майка на господин Дъндас го е кръстила Джордж Вашингтон с надеждата, че и от него ще излезе баща на нацията, вместо това, обаче, той става изнудвач.

— В интерес на истината — каза Адисън, — мисля, че името му е Уитли. Мисля, че пише вестникарски статии с името на Джордж Уитли Дъндас, клюкарски статии, които, доколкото знам, се появяват в един булеварден вестник. Изрязал съм една такава статия за теб.

Ръката на Адисън, с добре оформен маникюр, издърпа с нервно движение портфейла от вътрешния джоб и извади сгънато парче вестник.

— О, да — каза Мейсън като огледа статията. — Една от онези клюкарски истории, които печелят публика с инсинуациите си — той

избра един пасаж наслуки и прочете, — „коя млада омъжена жена се е разхождала из ношните заведения с «приятеля на семейството»? И осъзнава ли мъжленцето ѝ, че вече се е консултирала със скъпоплатен адвокат?“

Мейсън вдигна поглед и каза:

— Тези истории са добро четиво за хора с определени интереси. Не можеш да разбереш дали са верни или не. Ако познаваш някого, който да е прицел на слухове, тогава всичко е ясно, но тази „млада омъжена жена“, чието име дискретно не е споменато, може просто да е плод на въображението на Джордж Уитли Дъндас. Какво иска Дъндас от теб?

— Аз не контактувам директно с Дъндас — каза Адисън, — а с човек на име Ерик Хансел, който казва, че е куриер на Дъндас и събира повечето от фактите, които Дъндас използва в своите статии.

Мейсън каза:

— Това ми намирисва на сладък изнудвачески капан. Като се замислиш, ти в същност нямаш никакви доказателства срещу Дъндас. Куриерът може всеки момент да отрече, че има нещо общо с Дъндас.

— Предполагам, предполагам — каза Адисън нервно. — Не ме интересуват подробностите. За мен това си е чисто и просто изнудване.

— Разкажи ми как стана всичко.

Адисън кръстоса левия крак върху десния, върна левия крак обратно на земята, след това кръстоса десния крак върху левия.

— По дяволите — каза той, — не знам откъде да започна.

— Започни със срещата си с тази девица — каза Мейсън.

Адисън очевидно се стресна:

— Какво? Какво каза?

— Чу ме.

— Ти откъде знаеш, че тя има нещо общо с това?

Мейсън просто се усмихна.

— Е — каза Адисън, — предполагам, че мога и оттам да започна. Беше около девет часа — вторник вечер. Видях тази млада жена с лек куфар на пътя. Не беше вдигнала ръка, но поведението ѝ красноречиво показваше, че има нужда от превоз.

— Ти спря ли?

— Отначало не спрях. Предположих, че е някоя стара закоравяла стопаджийка и аз в никакъв случай не исках да имам нищо общо с нея.

Минах покрай нея, но през това време я погледнах и видях, че беше младо, сладко момиче. Просто не можех да я оставя там, където някой безпринципен и безотговорен човек можеше да я вземе и да се възползва от нея. Спрях колата и я върнах назад.

— Тя благодарна ли беше?

— Беше много мила — каза Адисън.

— Продължавай — каза сухо Мейсън.

— Естествено — каза Адисън, — когато човек вземе в колата си такава млада, непринудена, свежа и непорочна дама той неминуемо започва разговор.

— Добре, дай ми фактите.

— Отначало имаше известно стеснение — каза Адисън. — Тя ме преценяваше. Поведението ѝ беше някак си неуверено, предпазливо и малко неспокойно, но скоро я успокоих и убедих, че се возеше с човек, чийто интерес към нея беше чисто бащински.

— Чисто — повтори Мейсън безизразно.

— Какво?

— Продължавай.

— Скоро тя вече ми се доверяваше и ми разказваше за своя живот. Имала добра майка, много я обичала. Но детето просто било отегчено до смърт от малкото градче, където живеела майка му. И но всичко си личало, че момичето никога нямало да се измъкне от ужасно скучната атмосфера на малкия град.

— Какъв е бил животът ѝ у дома? — попита Мейсън.

— Нямало такъв. Бащата е починал. Майката държи малък ресторант на около петдесет мили от Индианаполис. Твърде далеко е, за да се посещават представления и все пак твърде близко, за да потича бизнеса в големия град като оставя този малък градец сравнително безлюден, или поне така аз разбрах от това, което тя ми каза. Веднъж започнала, тя говореше така доста свободно. Детето трябвало да сервира, да мие чинии и да помага. За нея това било печалната монотонност на тежката работа в малкото градче. Всички интересни млади мъже отишли в големите градове, където имали повече възможности. Тези, които останали не притежавали нито романтика, нито душевност, нито плам.

— Тя явно доста те е впечатлила.

— Какво те кара да кажеш това? — отсече ядосано Адисън.

— Заради начина, по който си запомнил думите ѝ — „няма душевност, няма плам“.

Адисън погледна свирепо.

— Колко е годишна? — попита Мейсън.

— Осемнадесет.

— Сигурен ли си?

— Не, по дяволите! Как мога да бъда сигурен? Да не би да съм бил там, когато се е раждала или...

— Видя ли шофьорската ѝ книжка?

— Не. По дяволите, Мейсън, не бих могъл да разбера възрастта на момиче като нея, каквото и да ми беше казала между шестнадесет и двадесет и пет щях да ѝ повярвам.

— Добре — каза Мейсън, — какво стана с теб по-нататък?

— Е, тя ми каза съвсем откровено, че е решила да тръгне по света и да си търси късмета, да се опита да си намери работа някъде и да бъде независима. След това щяла да пише на майка си и да ѝ каже къде се намира.

— Каза ли ти името на майка си?

— Не, не разбрах много подробности по онова време. Бяхме заедно съвсем кратко време, само двадесет мили и аз се интересувах повече от това какво тя възнамерява да прави за в бъдеще, по-точно какви бяха плановете ѝ и къде възнамерява да отседне.

— Какво ти каза?

— Призна, че няма много пари и че няма никакъв определен план. Беше млада жена, която разчиташе на себе си и вместо да отбягва житейския опит, тя явно изгаряше от нетърпение да го получи. Това — по дяволите, Мейсън — това ме шокира. Изплаши ме. Толкова съм планирал през живота си и съм работил толкова упорито, за да се почувствам сигурен, че тази млада жена желае с нетърпение да прекара една нощ в странен град, където не познава никого, с недостатъчно пари, за да си купи малко храна, а да не говорим за подслон.

— Така че ти ѝ даде пари.

— Проблемът не беше толкова лесен — каза Адисън. —

Ставаше въпрос и за това да си получи стая в някой приличен хотел. Както вероятно разбираш, Мейсън, в наше време не можеш просто да влезеш в някой хотел и да получиш стая. Първо на първо хотелите се отнасят доста неохотно към непривържени жени, когато не знаят нищо за произхода им. Имаше и друго — дори и с цялата охота на този свят е невъзможно да се получи прилична стая без да има резервация отпреди дни, даже седмици.

— И ти какво направи?

— Аз спрях на една бензиностанция извън града, обадих се на един мой приятел, управителя на хотел „Рокауей“. Казах му, че щях да изпратя една млада жена на име Вероника Дейл да потърси стая в хотела му. Исках той да се погрижи да има стая на разположение и той ме увери, че тя ще има подходяща стая. Казах му, разбира се, че гарантирам за нея.

— И после?

— Върнах се в колата, закарах момичето до хотел „Рокауей“ и й казах да влезе и да си вземе стая. Останах пред хотела докато се уверих, че се е регистрирала и получила стая. Нали знаеш, Мейсън, че в повечето от тези хотели запазват една-две стаи, без значение колко са претоварени, за спешни случаи — дублирани резервации, в който случай хотела може да бъде отговорен, или когато някой влиятелен клиент дойде неочаквано — изобщо за стоте и един случаи, които могат да възникнат.

— След това?

— След това си отидох в къщи, доволен, че съм направил всичко, което съм могъл.

— Научил си, че е била арестувана за скитничество?

— Да.

— Как?

— Дежурната полицайка на затвора ме извика, каза че Вероника пожелала да бъде уведомен, че не позволила да ми се обадят предната вечер, защото не искала да ме безпокои. Представяш ли си? Сладкото, чисто, младо същество прекарало цяла нощ в затвора, просто защото...

— Как е разбрала кой си? Даде ли на това момиче визитната си картичка?

— Честно казано, Мейсън, не съм. Срамувам се от себе си, но въпреки всичко има известни предпазни мерки, които човек с моето положение трябва да вземе. Въпреки това, предполагам, че тя е задоволила съвсем естественото си любопитство. Докато съм се обаждал по телефона от бензиностанцията, тя трябва да е прочела регистрационната бележка, която беше на волана и е запаметила името и адреса ми. Така че е помолила дежурната полицайка да ми се обади.

— Кога се обадиха, че са я арестували за скитничество?

— Точно преди да ти се обадя.

— Добре — каза Мейсън, — сега вече имам пълна информация. Предполагам, че не си я виждал, откакто уредих да я освободят.

— Но да — каза Адисън. — Аз я назначих на работа. Обадих ѝ се в „Рокауей“ и ѝ предложих да се срещне с управителя на магазина.

— Кога направихте това? — попита Мейсън.

— Скоро след като тя беше освободена от затвора. Ти ми се обади от фойето на хотел „Рокауей“ и ми каза, че всичко било уредено и че момичето било в стаята си, така че аз се обадох малко след твоето обаждане.

— Това сега го чувам за първи път...

— Не съм разговарял с теб оттогава.

— Искам да кажа, че не ми каза, че възнамеряваш да го правиш.

— По дяволите, Мейсън, държиш се така, като че ли това момиче е отровно!

— Явно ти е трудно да я забравиш.

— Не говори така. Казвам ти, момичето е чисто, сладко и обичливо дете.

— Всякакво изнудване, предполагам, е чисто съвпадение — каза Мейсън.

— Съвпадение е, разбира се — раздразни се Адисън. — Почакай да ти кажа как стана всичко.

— Точно това искам — съобщи Мейсън.

— Е — каза Адисън, — когато Вероника Дейл ми се обади, аз ѝ поговорих съвсем искрено и бащински. Казах ѝ че не може да се носи из страната, още по-малко нощем, без да има срамни преживявания. Казах ѝ, че не искам да я тревожа ненужно, но ѝ обърнах внимание върху някои сексуални убийства, които са се случвали из страната и след това я изпратих да се види с началника на личен състав.

— И ѝ даде работа?

— Предполагам, че са ѝ дали работа. Фактът, че е отишла в отдела с карта от мен, трябва да ѝ е осигурил работа. Аз естествено предположих, че така е станало. Дори не си направих труда да проверя.

— Значи, доколкото ти е известно, тя работи в твоя магазин, в момента.

— Бих казал, да.

— Добре, а Дъндас?

— Този човек, Ерик Хансел, ми се обади и ми каза, че искал да ме интервюира във връзка с една статия, „малка личностна

характеристика“ беше изразът, който той използва. Е, нали знаеш, Мейсън, че човек с моето положение не може да си позволи да обиди пресата. Не се крия от публичността. Никога не съм го правил.

— Не — каза сухо Мейсън.

— Е — каза Адисън, — интервюто беше съвсем различно от това, което очаквах. Господин Хансел се оказа червенокос, лекомислен млад човек, който би могъл да се свърже по-скоро с мошениците по конните надбягвания, отколкото с почтените хора на пресата. Той ми зададе няколко въпроса за живота ми, моя партньор и бизнеса ми — неуместни, лични въпроси, зададени по безсрамен начин. И когато вече бях на път да го изхвърля той ме попита за взаимоотношенията ми с Вероника Дейл. Това направо ме поразих, Мейсън. Този човек явно доста се беше потрудил, за да събере тези факти. Той явно знаеше, че аз се бях обадил на управителя на хотел „Рокауей“ и ми каза, че Джордж Дъндас щял да издаде нещо за мен в клюкарската колона и искал да знае дали има истина в слуха, че възнамерявам да се оженя за Вероника Дейл, млада жена, която била настанена в хотел в центъра на града с помощта на моите връзки и е била арестувана и обвинена в скитничество същата вечер.

Страхувам се, че изгубих търпение, Мейсън. Изкрещях му. Казах му да върви по дяволите, а той просто драсна клечка кибрит на бюрото ми, запали си цигара, погледна ме покровителствено и каза: „Добре, дебелак, ще пуснем статията...“ Представяш ли си, Мейсън, в собствения ми кабинет това младо, грубо нищожество се обърна към мен с думата „дебелак“!

— Известно неуважение — каза Мейсън, като внимателно се въздържа да не погледне към Дела Стрийт.

— Неуважение! — възкликна Адисън. — Това беше върхът на нахалството!

— И ти го изхвърли?

— Е — каза Адисън, — положението малко се усложни. Ако Дъндас публикува нещо такова...

— Ти ще съдиш вестника за клевета — каза Мейсън.

— Но, Мейсън, има някои осъдителни обстоятелства — искам да кажа, че обстоятелствата са невинни, но лесно е да се види как могат да бъдат изкривени. Както отбеляза Хансел, те можеха да изтъкнат определени факти. Аз бях довел Вероника Дейл в града. Бях се обадил на управителя на хотела, настоявайки младата жена да получи стая, заявявайки, че гарантирам за нея. Тя беше арестувана за

скитничество. Бях наел моя личен адвокат да я освободи под гаранция и да се погрижи обвинението да бъде отхвърлено. След това я бях назначил на работа в моя магазин. Естествено, не бих искал да видя тези неща в печата. Можеш да разбереш положението ми. Всичко е достатъчно невинно, но все ще се намери някой, който ще свие цинично вежди пред всичко това. Последователността е изобличаваща.

— Така е — отвърна Мейсън.

— И така — каза Адисън, — нещо трябва да се направи и то веднага.

— Колко иска Ерик Хансел?

— Не каза. Достатъчно умен е. Пари изобщо не бяха споменати. Хансел просто каза, че събира факти за статиите на Дъндас, че бил събрал известно количество факти и искал да ги потвърди. Искаше да ме интервюира. Искаше да кажа със сигурност дали някои неща бяха истина или не.

— И какво му каза?

— Казах му, че всякакви инсинуации, че интереса ми към Вероника Дейл е нещо повече от бащински са върха на абсурда. След това той ме помоли да потвърдя или да отхвърля определени факти и аз разбрах, че навлизам в доста дълбоки води. Казах му, че не можех да му отделя повече време и го изгоних от канцеларията.

— И след това? — попита Мейсън. — Веднага след това ли ми се обади?

— Не, Мейсън, не го направих.

— Защо?

— Не знаех точно какво да направя — каза Адисън. — Крачех в канцеларията в продължение на, по дяволите, не знам, може би час. Мисълта да дойда при теб с това нещо ми беше по-противна от всичко друго през живота ми. Имам чувството, че стоиш и ми се смееш. Имаш едно такова самодоволно поведение — по дяволите, Мейсън, казвам ти, ти би постъпил по същия начин в подобна ситуация. Знаеш, че е така!

— Кога се състоя интервюто ти с Хансел?

— Бих казал преди час и половина.

— Той остави ли визитна картичка? — попита Мейсън.

— Не, даде ми телефонен номер. Разбира се, Мейсън, цялата противна работа е едно изнудване, но се пипа толкова умно, че не можеш да докажеш, че е изнудване. Ето номера.

Мейсън взе сгънатото парче хартия, което Адисън извади от джоба си, заобръща го с пръсти.

— Разбира се — каза той, — тъй като това е чисто изнудване, Хансел вероятно не е вода ненапита. Той знае как се действа и е вършил това преди. Вероятно има досие.

— Но — каза Адисън, — моите ръце са вързани, Мейсън, не мога да направя нищо. Не мога да си позволя да вляза в противоречие. Фактите биха могли да бъдат изкривени от моите конкуренти и, по дяволите, работата може да стане ужасна. Моят съдружник, например, ще подскочи до тавана.

— Твоят съдружник?

— Едгар З. Ферел.

— Къде е той сега?

— За щастие е в отпуск. Ферел е консервативният член на фирмата. Той е — е във всеки случай не е нито ширококомислещ, нито е либерален.

— Малко нещо дървен? — попита Мейсън.

— Не искам да ме цитират.

— Никой няма да те цитира. Разговаряш с адвоката си.

— Съвсем дървен — каза Адисън развълнувано. — Този глупак е истински пън! Старомоден, дълбоко вкоренен, изгнил пън, пълен с червеи, с мравки, пъплеци по дървесината и птичи изпражнения отгоре, По отношение на бизнеса аз го нося на гърба си от пет години. Не е дал нито една конструктивна идея и не е направил нито едно умно предложение през цялото това време. Има опит в счетоводството и цялото време се шматка наоколо с книги, прави графики, пъха си носа в сметки, проверява първо това, после онова, изобщо се прави на глупак. В бизнес като нашия човек не може да губи много време в анализи. Чудесно е да се знае кои отдели са с печалба, но, в края на краищата, това вече е *_post mortem_*. Изпълнителният директор трябва да бъде на бойната линия, да дава идеи, не да прави дисекция на счетоводните трупове на миналогодишните грешки.

Мейсън се усмихна:

— Доколкото разбирам, твоят партньор от време на време представя цифри, изявления и графики, които показват къде твоите идеи губят пари?

Лицето на Адисън почервенея:

— Той скача върху всяка грешка като ястреб върху патица. Той

никога не поема отговорността. По дяволите, какъв смисъл има? Този човек е гъба, паразит, трън в плътта и вече ми е дотегнал. Не мога да понеса мисълта, че ще прочете някоя сочна статия в колонката със скандалите и ще влезе в канцеларията ми с изрезка в ръка и „тц-тц“ на уста. Ще платя. Трябва да платя.

— Той как се интересува от бизнеса?

— Наследи акциите на баща си. По онова време трябваше да ги изкупя, но чувствах, че имам нужда от млад човек в бизнеса. Тъй като той беше по-млад на години помислих си, естествено, че трябва да бъде много по-гъвкав, по-проницателен, по-енергичен, по-инициативен и с по-голяма приспособимост.

— А вместо това?

— Той не притежаваше нищо. Ограничен, тесногръд, фанатичен мухльо!

— Защо не откупиш акциите му сега?

— За нещастие — каза Адисън, — бизнесът просперира. И продължава да просперира. Знаеш какво стана през последните няколко години, Мейсън. Хората полудяха. Готови са да платят всякаква цена за каквото и да е боклук. Настръхвам при мисълта за неизбежната рецесия, но в момента рафтовете ни са пълни с нискокачествени стоки с високи цени и хората се избиват да ги купуват. Цената вече нищо не означава. Ако хората искат нещо, те го искат и толкова. Ценовата политика, Мейсън, е изкривена до неузнаваемост.

— Ферел женен ли е?

— Да.

— Съпругата му с него ли е на почивка?

— Не, господин Мейсън, не е. Той трябваше да отиде на северозапад на едно служебно пътуване и взе въдицата си. Реши да предприеме лов на пъстърва, докато е там. Това е нещо, което той обича. Ентусиазиран е за риболова.

— С кола ли отиде или с влак?

— С кола. И я беше наистина претъпкал. Изкара задната седалка, за да може да натрупа повече вещи за лагеруване, спални чували, палатки и какво ли не. Предполагам, че сега е някъде в Лас Вегас или Рио. Ще се върне след две седмици, в деня на годишното събрание на акционерите. Имам само толкова време да се справя с тази история — само две седмици. Ако той дори заподозре нещо, ще вдигне голяма аларма. Надявам се така да обработя нещата, че да

мога да откупя неговите акции. Откровено казано, Мейсън, замислил съм нещо за тази цел и в момента, в който индустриалната реакция се появи, в момента, в който махалото се засили в обратна посока, така че да изглежда като че ли сме изправени пред трайно спадащ обем на продажбите, наистина ще откупя акциите на Ферел. Има признаци, които ме карат да мисля, че няма да чакаме дълго. Сега е март. Мисля, че към юли ще мога да направя сделката.

— Е — каза Мейсън, — мисля, че трябва да се насъска някоя частна детективска агенция против Хансел, да видим дали ще открием нещо и...

— Не го прави — каза Адисън. — Простите факти в случая са абсолютно самоубийствени, Мейсън. Не мога да позволя на тези момчета да изкарат това на бял свят. Ще трябва да платим.

Мейсън забарабани с пръсти по ръба на бюрото.

— Всичко ли ми каза?

— Да.

— Целувахте ли се с това момиче?

— За Бога, господин Мейсън!

— Целувахте ли се?

— Не.

— Виж какво — каза Мейсън, — говориш с адвоката си.

Докосвал ли си я изобщо — целувка за довиждане или нещо от този род?

— Ами — каза Адисън, — нямаше такова целуване, каквото ти имаш пред вид и което случайно намирам за твърде обидно. Тя ме целуна за довиждане, но това беше само една благодарствена целувка, прост, детски жест на неопорочена, неопитна млада жена.

— Знам — каза Мейсън, — и след това тя съумява да влезе в затвора за скитничество.

— Не говори така — каза Адисън. — По дяволите, Мейсън, осъзнаваш ли какво намекваш с тези думи?

— Разбира се.

— Искаш да кажеш, че тази млада жена е искала да влезе в затвора?

Мейсън каза:

— Адисън, като твой адвокат, позволи ми да ти кажа фактите на живота. Ти виждаш млада жена на стоп, момиче, което казва, че е на осемнадесет. Момичето отива в хотел. Ти ѝ намиращ стая в този хотел. Тя отива в затвора за скитничество. Ти ми се обаждаш да я

изкарам. Аз го правя. Майка ѝ се появява. Майка ѝ казва, че тя е само на осемнадесет. Тя...

— Майка ѝ? — прекъсна го Адисън. — Това е невъзможно. Майка ѝ е на две хиляди мили оттук.

— Майка ѝ беше в тази канцелария само преди няколко минути — каза Мейсън.

— Какво искаше?

— Искаше да ми благодари за това, което бях направил за Вероника и искаше да плати таксите ми. Така че аз ѝ взех сто и петдесет долара, тя остави чек, аз ѝ дадох фактура, в която пишеше, че когато чекът бъде изплатен, ще покрие моите услуги. Сега ти можеш да ми платиш с личен чек, а когато се върнеш в канцеларията си, можеш да скъсаш сметката, която ти изпратих за петстотин долара. След това ако някой някога каже нещо за моята сметка, аз просто ще кажа, че майката ми е платила сто и петдесет долара и ще покажа фактурата за доказателство. Когато чекът бъде изплатен, аз ще ти дам сто и петдесет долара в брой. По този начин никой никога няма да може да докаже, че си ми платил дори и пени За случая на Вероника.

— Е, това променя нещата... Но все пак не ме освобождава, Мейсън. Ще платя. Ще трябва да платя. Този мой проклет съдружник — а има си и дребни акционери — и срещата е само след две седмици... Не, Мейсън, трябва да платя. Колкото се може по-малко, но все пак трябва. Трябва всичко да се запази от печата.

Мейсън каза изморено:

— Предполагам, че няма смисъл да се спори с теб. Забрави. Просто остави всичко на мен.

— Но виж какво, Мейсън, аз искам да платя. Не мога да позволя да се споменава името ми и...

— Какво става, когато се плати на изнудвач? — попита Мейсън.

— Откъде да знам? Никога не съм го правил.

— Това ми е ясно.

— Какво искаш да кажеш?

— Изнудвачът взема парите, харчи ги и се връща за още.

Голямата грешка, която можеш да допуснеш с един изнудвач, е да му платиш първия път. Веднъж направиш ли го, той те е уловил. Рано или късно, трябва да направиш нещо, за да се предпазиш. Когато го сториш и когато наяве излезе доказателство, че си плащал на изнудвача, за да го накараш да мълчи, можеш да протестираш, че си

невинен, докато цъфнат налъмите. Няма да ти помогне. Времето да спреш един изнудвач е, когато те притисне за пръв път.

— Мейсън, казвам ти, не мога да го направя! Аз...

Мейсън каза:

— Добре. Остави всичко в мои ръце. Аз ще се погрижа.

— Но аз искам да платя.

— Не — каза Мейсън, — не искаш да платиш. Това, което ти искаш, е името ти да не се появи в клюкарска-та статия във връзка с осемнадесетгодишна малолетна престъпница. Това е, което в действителност искаш.

— Малолетна престъпница, друг път! — каза Адисън.

— Забрави го — каза му Мейсън. — Няма да спорим. В коя банка извършваш разплащания?

— Във Втора Национална банка на фермерите и механиците.

— Добре — каза Мейсън, — дължиш ми такса от петстотин долара за това, че се погрижих за онзи случай със скитничеството. Изпратил съм ти квитанцията.

— Е — каза Адисън раздразнено, — прибави го към сметката си във връзка с това. То ще бъде като капка в океана в сравнение с таксата, която ще ме накараш да платя за това нещо.

Мейсън каза:

— Искам да ми дадеш чек сега. Скъсай квитанцията, когато се върнеш в кабинета си.

Адисън се изчерви.

— По дяволите — каза Мейсън ядосано, — помисли си. Не искам онази квитанция и чекът да минат през моето счетоводство. Дела, дай ми кочана с празни квитанции на Втора Национална Банка на фермерите и механиците.

Дела Стрийт отвори един шкаф в голямата маса, където държеше чековете на всички банки и подаде на Мейсън продълговатия жълт кочан.

Мейсън го подаде на Адисън.

— Напиши един чек — каза той — за петстотин долара.

Адисън написа чека.

— Така — каза Мейсън. — Сега можем да забравим за случая със скитничеството. Ще се справя с другата работа и ще ти изпратя сметката. Няма причина тя да не си мине по редовните канали. Не говори с Хансел. Който и да те пита дали познаваш Хансел, казвай, че не можеш да си спомниш това име. В случай, че Хансел отново се

обади, кажи, че си зает. Не му позволявай да разговаря с теб по телефона.

— Не мога да си позволя такава поведение, Мейсън. В края на краищата този човек знае твърде много за мен. Аз...

— Кажи му, че си зает — повтори Мейсън. — Аз ще се погрижа за всичко. Сега се върни в магазина, скъсай моята сметка за услугите във връзка със случая със скитничеството, когато я получиш и след това я забрави.

Адисън въздъхна облекчено:

— Сега схващам, Мейсън. По дяволите, умен си! Плати им колкото е необходимо, но не и над десет хиляди долара без да се консултираш с мен — по дяволите, не плащай повече, отколкото е необходимо! Но му плати колкото поиска. Предполагам, че съм притиснат и то здраво. В края на краищата човек в моето положение трябва да прави компромиси.

Мейсън каза:

— Ако му платиш десетте хиляди долара сега, след тридесет дни ще платиш десет хиляди долара на някой друг и те ще продължават да те смучат до смърт до края на живота ти. Не бива да плащате на изнудвач. Трябва да знаеш това, Адисън.

— По дяволите, Мейсън, трябва да му платиш.

— Остави Хансел на мен.

— Ще му платиш ли?

— Ще видим. Ако го направя, ще го направя така, че да не трябва никога повече да му плащаме.

Адисън стана от големия стол.

— Добре, затова си ми адвокат. Бива си те. Ще ме ошушкаш, дявол да те вземе, но се заемай. Довиждане.

Мейсън се обърна към Дела Стрийт веднага, щом Адисън излезе от кантората:

— Дела, моля те, сложи си ръкавиците.

— Ръкавиците ли?

— Точно така.

Дела отвори едно чекмедже, извади чифт леки кожени ръкавици и ги сложи. Мейсън отиде до гардероба, извади чифт ръкавици от джоба на палтото си, сложи ги и каза:

— Сега ми дай чековете на Втора Национална Банка на фермерите и механиците.

Дела Стрийт му подаде кочана с чековете. Мейсън го разтвори,

за да може да извади чек от средата.

— Този няма да има никакви отпечатьци — каза той. Дела гледаше с недоумение, докато Мейсън отиде до прозореца, постави чека за петстотин долара, който Джон Рейсър Адисън му беше дал, на стъклото, след това постави другия чек върху него и с остър молив внимателно прекопира подписа.

Той се върна на бюрото си, издърпа едно чекмедже, извади бутилка индийско мастило и с желязна писалка внимателно повтори подписа.

— Как изглежда, Дела?

Тя го огледа внимателно и поклати глава:

— Не е много добро.

— Какво му има?

Тя каза:

— Линиите са малко изкривени. Подписът на Адисън е бърз и направен със замах. Когато го копирахте, го направихте бавно и изглежда схванат, вдървен, и тук, и там има малки закривявания, които са очевидни — по дяволите, шефе, не искам да бъда критична, но фалшификацията не е добра, ако това е, което сте възнамерявал да направите.

Мейсън се усмихна и каза:

— Чудесно. Също така ще забележиш, Дела, че ако се вгледаш внимателно, на второто „д“ съм направил ченгела малко по-голям и дори без лупа можеш да видиш молива от вътрешната страна на мастилената линия.

— Точно така — каза Дела Стрийт.

— Добре — каза Мейсън като й подаде чека, — внимавай да не го пипнеш без ръкавици. Слез до един от магазините за пишешци машини, помоли да изпробваш един от новите модели, забави се докато продавачът отиде да обслужи някого другиго, след това вкарай този чек в машината, напечатай на името на Ерик Хансел сумата от две хиляди долара, след това го донеси тук. Внимавай да няма отпечатьци.

Очите на Дела Стрийт се разшириха, когато тя погледна лицето на Мейсън, което изведнъж беше станало твърдо като гранит.

— Искате да кажете...?

— Искам да кажа — каза Мейсън, — че трябва да направиш точно това, което ти казах без да знаеш каквото и да било за причините.

Тя помисли за момент.

— Искате да кажете, че в случай, че нещо стане, не искате аз да...

— Искам да кажа, че трябва да направиш точно това, което съм казал и да знаеш само това и нищо друго.

Тя каза:

— Това не е ли опасно, шефе?

— За кого?

— За двама ни.

— Не и за теб — каза Мейсън. — Ти си ми секретарка. Слез и напиши чека за Ерик Хансел за две хиляди долара. Между другото, Дела, когато господин Хансел дойде при мен следобед, можеш да излезеш от кабинета. Разговорът ми с господин Хансел ще бъде поверителен.

Тя го погледа известно време, след това взе чека и без да продума, излезе от канцеларията. Когато излезе, Мейсън вдигна телефона и каза на Гърти от централата:

— Свържи ме с детективска агенция „Дрейк“, Гърти. Искам да говоря с Пол Дрейк.

Когато се свърза с Пол Дрейк, Мейсън каза:

— Обади се във всички банки в града, Пол. Кажим им кой си. Предай им следното сведение: сравнително умен, представителен млад мъж представя чекове, написани на негово име за съществени суми. Тези чекове, очевидно, са написани от хора със значителна знаменитост и големи сметки. Мъжът ще се представи като получател на сумите. Чековете са фалшифицирани. Подписите обикновено са копирани с молив от оригиналните подписи, след това потвърдени с индийско мастило. Можеш да обърнеш внимание на банките, че е използвано индийско мастило, защото то покрива молива успешно. Затова трябва да внимават, когато получават чекове, подписани с индийско мастило и да разследват внимателно за възможни фалшификации.

— Благодаря — каза Дрейк. — Това е доста горещо сведение. Умирам от желание да върша подобни услуги на банките. Те ги помнят.

— Добре — каза Мейсън, — действай — и затвори телефона.

Мейсън вдигна телефонния номер, който Ерик Хансел беше оставил на Джон Рейсър Адисън. Беше Уестмор 6-9832.

Той вдигна телефона и каза на Гърти:

— Свържи ме с Уестмор шест девет осем три две, Гърти. Искам да говоря с господин Хансел на този номер.

ГЛАВА ПЕТА

Мейсън, облечен с палто, шапка и ръкавици, спря във външната канцелария и се наведе над Гърти до централата.

— Отивам до кабинета на Пол Дрейк — каза той. — Очаквам Ерик Хансел да дойде след няколко минути. Когато пристигне, се обади на Дела. Тя ще го въведе в личната ми канцелария. След като влезе в личната ми канцелария, ми се обади в кабинета на Дрейк. Разбра ли?

— Разбрах — каза тя.

— Добре — отвърна Мейсън, — бъди добро момиче.

— Колко добро? — попита тя усмихнато.

— Колкото можеш — й каза Мейсън и тръгна към вратата.

Тя се наежи и каза:

— Сега се връщаме оттам, откъдето започнахме.

Мейсън излезе от канцеларията, тръгна надолу по коридора към кабинета на детективска канцелария „Дрейк“, отвори вратата, влезе и каза на момичето на централата:

— Къде е Пол?

— В кабинета си.

— Сам?

— Да.

— Съобщи му, че влизам — каза Мейсън и след като вдигна резето на вратата в дъното на стаята, мина покрай канцеларии, които приличаха на същински развъдник за зайци и почука на врата с надпис „Управител — личен кабинет“.

— Влез, Пери — извика Дрейк. Мейсън влезе в канцеларията.

Пол Дрейк вдигна погледа си от някакви доклади, които изучаваше. На височина беше почти колкото Мейсън, но ставите му бяха така отпуснати, което правеше движенията му непохватни и недодялани.

— Какво замисляш? — попита той. Мейсън каза:

— Искам да впримча един мошеник.

— Имаш ли нужда от помощта ми?

Мейсън каза:

— Трябва да се скрия за около десет минути, Пол. Върши си работата.

— Не, няма значение. Ще говоря с теб. Все пак, ти си клиент.

— Бях — каза Мейсън с усмивка.

— Има ли нещо за мен в този случай?

— Вероятно, преди още да се е случило.

— За какво става дума?

— Изнудване.

— Не можеш ли...

Мейсън го прекъсна с поклащане на главата си:

— Не може да се действа по обичайния начин, Пол. Първо, няма време и второ, клиентът няма да се съгласи. Но мисля, че ще назрее нещо, което ти ще можеш да използваш. Как върви работата?

— Доста добре.

— Имаш ли необходимите хора?

— Сега вече да. Известно време имаше недостиг от добри мъже, но сега имам чудесен персонал.

— Обади ли се на банките?

— Разбира се. Откъде получи информацията, Пери?

— О, просто нещо, което проучих.

— Някоя от банките тук не беше го чула. Човекът трябва да е дошъл някъде отвън.

— Точно така.

— Този път разиграваш нещата доста отблизо, нали?

Мейсън се усмихна. Телефонът звънна. Дрейк вдигна слушалката:

— Ало. Да, тук е. Той... добре, ще му кажа.

Той сложи слушалката на място и каза:

— Гърти каза да ти кажа, че твоят човек се е появил.

Мейсън стана.

— Добре, Пол. Благодаря. Тръгвам.

— Ще се срещнем с изнудвача ли?

Мейсън стана.

— Ще ти трябва свидетел, Пери.

Мейсън се усмихна и каза:

— Този път последното нещо, което ми трябва, е свидетел.

— Толкова ли е зле? — попита Дрейк.

— Още по-зле — му каза Мейсън, излезе от канцеларията на Дрейк и тръгна по коридора.

Той мина през приемната, за да влезе в собствения си кабинет, кимна на Гърти до централата, след това тръгна оживено към личния си кабинет.

Дела Стрийт беше изпълнила инструкциите му точно. Ерик Хансел седеше в големия стол за клиенти. Шапката му, с периферията нагоре беше на ръба на бюрото на Мейсън. Когато Мейсън влезе в стаята, тя казваше:

— Господин Мейсън ще дойде веднага. Трябваше да излезе за малко и... а, ето го.

Мейсън кимна на Дела, погледна въпросително към стола за клиенти.

— Ерик Хансел? — попита той.

— Точно така — каза Хансел без да става.

Мейсън измъкна чека за две хиляди долара от джоба си. Отиде между бюрото и Хансел, обърна се с гръб към изнудвача. Ръцете му, покрити с ръкавици, внимателно поставиха чека във вътрешната част на шапката, след което Мейсън си свали палтото, постави шапката на етажерката, оправи си палтото, обърна се към Хансел и каза:

— Разбрах, че имате да ми кажете нещо.

Хансел измери Мейсън със зелените си нагли очи, след това погледна към Дела Стрийт. Той вдиша дълбоко и многозначително дим от цигарата, която държеше с тънките си обагрени с никотин пръсти и каза:

— Не сега.

— Това е всичко, Дела — каза Мейсън. Дела излезе от канцеларията.

Мейсън отиде и седна на въртящия се стол зад бюрото.

Преценяващият поглед на Хансел беше бавен, стабилен и нагъл.

— Какво искаш? — попита Мейсън.

— Нищо.

— Обадил си се на мой клиент.

— Така ли?

— Знаеш, че си го направил.

— Постоянно съм в движение. Обаждам се на много хора. Не ги питам кой им е лекар и кой адвокат. Не ме интересува.

— Добре — каза Мейсън със студено и твърдо като гранит лице, — обадил си се на един от моите клиенти.

— Е?

— Така че аз се обадох на теб.

— С каква цел?

— Без цел.

— Не съм дошъл тук, за да си играя на въртележка.

— Какво ще кажеш за криеница?

— По-скоро бих играл с открити карти.

— Какво държиш? — попита Мейсън.

— Знаеш. Четири асака. И ако си сложил подслушвателни устройства на тази дупка, толкова по-зле за...

— Не съм.

— Много от вас, адвокатите се опитват да се правят на умни.

— Няма подслушвателни устройства.

— Добре. Ако има, ти ще съжаляваш. Клиентът ти ще те уволни.

— Свързан ли се с Джордж Уитли Дъндас?

— Работя за него.

— Заплата?

— Моите уговорки нямат значение. Те са задоволителни.

Получавам компенсациите, които искам и Дъндас получава фактите

— онези, които пожелаея да му предоставя.

— А онези, които не пожелаеш да му предоставиш?

— Те потъват в дълбок кладенец тишина.

— Когато дадеш фактите на Дъндас, той ги публикува, нали?

— Точно така.

— Когато не ги дадеш на Дъндас, те не се публикуват.

— Точно така.

— Какво ти влияе, когато вземаш решение?

— Разни неща.

— Пари?

— Ти как мислиш?

— Питам.

— Аз не отговарям.

Мейсън каза:

— Така доникъде няма да стигнеш.

— Дръж се подобаващо на възрастта си — каза Хансел. — Да не си учил право в семинария?

— Колко?

Хансел поклати глава.

— Пфу.

— В края на краищата — каза Мейсън, — трябва да имаме някакъв ориентир.

— Купи коледните подаръци отрано — му каза Хансел.

— Колко рано?

— Твоя си работа.

Мейсън каза:

— Предполагам, че фактите ти са достоверни?

— Фактите ми винаги са достоверни. Твоят клиент се е забравил с една сладурана, която е взел на стоп. Използвал е влиянието си, за да я настани в приятелски хотел. Познавал е управителя. Можел е да я посети там, но не го е направил. Мацето било арестувано за скитничество. Високоплатеният адвокат на Адисън се втурнал да я спаси. Хубав разказ: „Коя важна клечка взела стая за едно сладурче само, за да бъде то арестувано за скитничество преди сладкият татко да се протегне към соса? Какво е накарало Пери Мейсън, високоплатеният адвокат, да се втурне към затвора, за да изкара Госпожица Невинност под гаранция?“ Сърцето ми ще се скъса, ако не предам такъв разказ на Дъндас.

— Сърцето ти късало ли се е преди?

— Животът е пълен с разочарования.

Мейсън каза:

— Добре, ще се свържа с теб.

— По дяволите, сега си се свързал с мен.

— Казах, че ще се свържа с теб по-късно.

Хансел се изчерви:

— Не съм свикнал да припкам до канцелариите на разни хора.

Следващият път ти ще дойдеш при мен.

Той стана от стола, хвърли фаса си нагло по посока на кошчето на Мейсън, не улучи с един-два инча и остави фаса да догаря на пода.

— Имаш адреса ми — каза той. — Когато искаш да ме видиш, обади се, уреди среща и ела при мен — и ако клиентът ти е умен, това ще стане преди седем часа тази вечер. Дъндас има краен срок в десет часа и ще иска време, за да изпипа тази история.

— Той повече ли ще плати от Адисън?

— Колко ще плати Адисън?

— Колко ще плати Дъндас?

Хансел каза на Мейсън, с глас, изострен от яд и разочарование:

— Не ме разбирай погрешно. Дъндас публикува това, което му давам, защото то е добро. Той ме държи на заплата, защото му давам достатъчно добри неща, за да си струва да ми плаща. Това означава, че трябва да предам много горещ материал, страшно много.

— Е? — попита Мейсън.

— Ако го нямаше Дъндас, нямаше да имам никакъв път към публичността — каза Хансел. — За Бога, скици ли трябва да чертая? По дяволите! За адвокат ти си най-зеленият...

Той взе шапката си, изведнъж застина в поза на интерес.

След секунда извади чека от шапката, погледна го, след това погледна Мейсън.

— Да пукна! — каза той. Мейсън не продума.

Хансел отново погледна чека, след това мястото, където беше изхвърлил фасата, вдигна го, изгаси го и го хвърли в пепелника на бюрото на Мейсън.

— Не улучих кошчето — каза той. Мейсън не продума.

— Съжалявам — каза Хансел.

— Няма защо.

— Знаеш ли, в този бизнес, Мейсън, срещаме всякакви хора. Мейсън кимна.

— Но — продължи Хансел, — ние не обичаме чековете.

— Ние не обичаме изнудвачите.

— Добре — каза Хансел, изкривена усмивка обезобрази лицето му и показа жълти зъби, — бъди гаден, ако така предпочиташ. Твоя работа. Ти си плащаш и помни, ако нещо не е в ред с това или ако си сложил подслушвателни апарати, ти ще съжаляваш. Аз съм легитимен вестникар. Попаднах на скандал, свързан с Джон Рейсър Адисън. Отидох при него, за да получа потвърждение. Ти се опитваш да ме подкупиш да не го издам. Вземам чека само, защото той ще докаже, че фактите са верни.

Мейсън не каза нищо.

— Хубава малка сладурана! — продължи Хансел. — Старият татко Джон Рейсър Адисън я настанява в хотелски стаи, изкарва я от затвора, когато я арестуват за скитничество. Милият стар татко Адисън — сега, дявол да го вземе, ако има подслушващи устройства, можеш да пуснеш целия запис. Ще ти кажа и още нещо. Цялата история в плик е готова за Дъндас. Ако нещо се случи с мен, пликът ще бъде в пощата навреме за крайния срок. Дъндас би дал предните си зъби, за да публикува такава статия с имена.

Мейсън каза изморено:

— Казах ти, че няма подслушващи устройства.

— Ако има, ще стане хубав запис.

Мейсън се прозина.

— По дяволите, не обичаме чекове — каза Хансел след известно време.

Мейсън каза:

— Знам. Казвал си го и преди. Ти предпочиташ парите на дребни банкноти. Ще ги сложиш в джоба си и ще излезеш. Следващия месец ще се върнеш отново със същата история и отново, и отново. А сега, за да вземеш двата бона, трябва да се подпишеш на гърба на чека и да го осребриш в банката. Ако се върнеш за още, нещата ще се усложнят.

Хансел се подсмихна подигравателно:

— Мислиш се за умен. Даваш чек. По дяволите, това не е умно, мен ако питаш, е тъпо.

Мейсън се прозина.

— По дяволите, няма даже да се опитвам да бъда дипломатичен. Аз държа поводите. Клиентът ти не ми е платил, защото си е помислил, че ще се върна за още. Изпратил е теб, защото си е помислил, че си достатъчно умен да измислиш нещата така, че да не се връщам за още. Той щеше да плати пет бона. Ти си му казал колко си умен и да напише чек за два бона. Е, добре, значи би трябвало да си умен. Хайде да видим колко си умен.

Хансел сгъна чека, прибра го в джоба на жилетката си и каза:

— Добре, умнико. Хайде да видим как ще си припечелиш хонорара.

Мейсън отново се прозина.

Хансел нахлупи шапката на главата си под ъгъл.

— Можеш да излезеш през онази врата — му каза Мейсън.

Хансел отиде до входната врата, отвори я, спря се на входа, обърна се и погледна Мейсън с наглата си, изкривена усмивка.

— Умник! — каза той саркастично и излезе. Вратата се затвори зад него.

ГЛАВА ШЕСТА

Беше малко преди края на работното време, когато телефонът на бюрото на Дела Стрийт звънна. Тя вдигна слушалката и каза:

— Един момент, Гърти — обърна се към Мейсън и каза, — отново е Джон Рейсър Адисън.

— По телефона ли? — попита Мейсън.

— В кабинета.

Мейсън се намръщи и каза:

— Добре, Дела. Въведи го.

Дела Стрийт каза:

— Веднага излизам, Гърти — затвори телефона и излезе, за да придружи Адисън в личния кабинет.

— Здравей, Адисън — каза Мейсън. — Очаквам развитие по въпроса, за който се консултира с мен. Обаче нямам какво да обсъдя с теб, положението е...

— Не, не — каза Адисън. — Не е това.

— Седни — покани го Мейсън.

— Не мога да седна — каза Адисън, като се поклащаше безумно напред-назад в канцеларията с къси, нервни крачки. Ръцете му бяха склучени и той започна да изпуква кокалчетата си едно по едно.

Дела Стрийт показа с лека гримаса, че това я изнервя, но Адисън продължаваше да си изпуква кокалчетата и да върви.

— Какво има? — попита Мейсън.

— Продънило се е небето — каза Адисън.

— Пак ли твоята малка девица? — попита Мейсън.

— Моята девица?

— Скитницата-девица.

— О — каза Адисън, като че ли беше напълно забравил за това.

— Какво направи по въпроса?

— Всичко е уредено, мисля — му каза Мейсън. — Помни, че ако някой те попита дали познаваш Ерик Хансел, не можеш да си спомниш това име и си абсолютно сигурен, че никога не си правил никакви сделки с него.

— Разбира се, разбира се — каза Адисън нетърпеливо. — За Бога, Мейсън, предадох случая в твои ръце. Очаквам ти да се погрижиш. Вземи толкова, колкото струва, но ме измъкни. Ще стигна до десет хиляди — по дяволите, ще стигна до толкова, до колкото е необходимо. Не ме занимавай с това сега. Имам си достатъчно тревоги!

— Доколкото разбирам — каза Мейсън, — това е нещо ново.

— Нещо ново — каза Адисън като гледаше почти ядосано към Дела Стрийт.

— Всичко е наред — му каза Мейсън, — Дела остава тук. А сега престани да отклоняваш въпроса. Какъв е проблемът?

— Съдружникът ми, Едгар Ферел, нали ти казах за него?

— Точно така, на ваканцията на североизток, първо ще се погрижи за някаква сделка, а после ще ходи на риболов.

Адисън каза:

— Мейсън, това, което ще ти кажа е абсолютно поверително.

— Досега не си имал изтичане на информация, нали? — попита Мейсън.

— Това е нещо различно. Истинска бъркотия!

— Казвай.

Адисън каза:

— Ферел е странно същество. Женен е за много привлекателна жена. Не знам какво Лорейн Ферел е видяла в Едгар. Тя е едно чудо, хубава, умна, духовита, с много сексапил.

— Доколкото разбирам — каза Мейсън, — на твоя съдружник Ферел му липсва сексапил.

— Той е едно дърво, пън мекотело. За Бога, той е тъп!

— Продължавай.

— Ще трябва да започна отначало — каза Адисън.

— Тогава започвай — му каза Мейсън. — Достатъчно време изгубихме в заобиколки.

— Преди около три седмици — започна Адисън, — имах възможност да купя малка провинциална собственост. Беше на около двадесет мили извън града. Мястото беше запуснато. Първоначално към него са принадлежали триста акра. След това е било разделено, докато накрая е останало място, голямо едва дванадесет акра и старата фермерска къща.

— Продължавай — каза Мейсън, когато Адисън спря. — И по-добре седни. Ще чувам по-добре.

Адисън се поколеба за момент, след това се заклатушка към стола за клиенти и се друсна във възглавниците.

Столтът беше дълбок и удобен, защото Мейсън считаше, че клиент, който е напълно отпуснат физически, ще бъде по-склонен да разкаже цялата си история, отколкото ако е седнал в твърд, неудобен стол.

— Продължавай — каза Мейсън нетърпеливо.

— Е, огледах мястото. Ферел беше с мен. Беше хубава собственост, ако имаш какво да я правиш. Аз нямах какво да я правя. Не си я представях като добра сделка, защото къщата беше твърде голяма, за да бъде оставена без надзор, а аз не исках да наемам пазач. Беше просто една западнала старомодна, двуетажна фермерска къща.

Имаше много пространство в нея и около нея. Имаше хамбар и гараж и беше идеално разположена, що се отнася до уединеност, с малко, виешо се поточе с много храсталаци, много дъбове и равна земя зад фермата, много вода за всички обикновени нужди и тази западнала, старомодна дървена къща, можеше да бъде възстановена сравнително евтино.

— Купи ли я? — попита Мейсън.

— Отказах се — каза Адисън.

— Какво стана след това? — попита Мейсън.

— След два дни Ферел тайно е купил собствеността.

— Без да ти каже?

— Без да ми каже нито дума. Разбрах за това едва миналия вторник и то случайно.

— Разбира се — каза Мейсън, — тъй като ти не си искал мястото, всичко е наред. Но, ако си се дърпал, за да смъкнеш цената с намерение да направиш контраоферта, поведението на Ферел е било малко необичайно за един съдружник. Той не е обсъдил нещата с теб — не е питал дали ще имаш нещо против, ако той направи оферта?

— Ферел никога не би го направил! — каза Адисън. — Тази сделка показва що за гъсок е.

— За какво му е това място? — попита Мейсън.

— Ето на това — каза Адисън, — и аз не мога да си отговоря.

— Ти как мислиш? — попита Мейсън.

— Ти как мислиш?

Мейсън каза:

— Това, което аз мисля, не се връзва с твоето описание на Лорейн Ферел и характера на Едгар Ферел.

— Добре — каза Адисън, — аз ще ти кажа, каквото знам.

Вероятно има много неща, които знам.

— Разбирам — каза Мейсън, — не си дошъл да се консултираш с мен за провинциалната собственост на съдружника си.

— Исках да ти обясня как стана така, че отидох там.

— Кога?

— Онази нощ, когато взех Вероника от пътя — вторник.

— Аха — каза Мейсън.

— Защо казваш „аха“ с такъв тон? — попита Адисън възмутено.

— Проклет да съм, ако знам — му каза Мейсън. —

Продължавай с разказа си.

— Няма причина да ми говориш така — стресна се Адисън. —

Събираш две и две и получаваш дванадесет. Слагаш каруцата пред коня...

— Просто ми дай фактите — каза Мейсън, — и след като получа цялата картинка, ще се опитам да я сложа в рамка.

— Добре — каза Адисън, — ето как стоят нещата, Мейсън. Отидох да погледна собствеността, струва ми се преди около три седмици. Както ти казах, не я исках. Не виждах причина, за да я купя. Във вторник следобед търговецът на недвижими имоти ми се обади, за да ме попита дали не искам да погледна нещо друго. Поговорихме по телефона и той ме попита дали моят съдружник харесва собствеността, която е купил. Аз не знаех за какво ставаше дума. Той обясни и се оказа, че Ферел е купил тази собственост.

Мейсън кимна.

— И още нещо — продължи Адисън, — търговецът на недвижими имоти каза, че Ферел ужасно бързал да приключи сделката и да получи право на притежание на собствеността.

— Не виждам нищо особено необикновено в това — каза Мейсън.

— Почакай малко. Помни, че този разговор се проведе във вторник. Търговецът след това ми каза, че Ферел му е казал, че трябва да получи право на притежание на собствеността до вторник, защото щял да прекара две-три седмици там от вторник следобед.

Мейсън се намръщи.

— И така — каза Адисън, — аз започнах да премислям цялата работа. Започнах да се чудя дали Ферел се опитваше да прекара мен или съпругата си и реших да отида там вторник вечерта и да разбера.

— И какво направи?

— Качих се в колата и отидох.

— Какво откри?

— Нищо, никакъв знак, че има някой там, въпреки че едно нещо ми се стори доста странно.

— Какво беше то?

— Че някой е бил там — спомняш ли си, че тогава валя — почакай малко, мисля, че беше понеделник вечерта и на едно място, близо до къщата, където земята беше достатъчно мека, се виждаха следи от автомобилни гуми. Виждаше се, че един или два автомобила са били там наскоро.

— Нещо друго?

— Не, тази работа ме притесни, това е всичко. Най-накрая

стигнах до заключението, че Ферел е купил мястото като инвестиция, хванал е някой на въдицата, с когото си е мислел, че може да сключи сделка, завел е този човек, там, показал му е собствеността, човекът я е харесал и Ферел се съгласил да му предаде правото на собственост.

— Това ми изглежда като логично заключение — каза Мейсън.

— По онова време действително беше. Това беше обяснението, което ми хрумна и аз се задоволих с него. Почувствах, че Ферел е заминал на почивка вторник следобед. Затова е искал да приключи сделката във вторник, включително и със своя клиент. Така че той е напуснал магазина малко преди обед във вторник и е завел клиента си, за да му покаже мястото във вторник следобед, взел е чека му, дал му е фактура и е заминал на почивка.

— А защо не? — попита Мейсън.

Адисън извади една телеграма от джоба си.

— Ето — каза той и една телеграма, която е била изпратена сряда вечер и действително потвърждава това предположение.

Адисън подаде телеграмата на Мейсън. Мейсън взе телеграмата, но за момента не я прочете. Вместо това каза:

— Къде води всичко това, Адисън? Явно си получил друга информация, която те кара да мислиш, че това обяснение е вярно.

Адисън кимна и каза:

— Прочети телеграмата.

Мейсън разгъна телеграмата и прочете:

„Пристигнах в Лас Вегас без проблеми. Очаквам да пристигна в Рино утре вечер. Вдругиден Алтурас. Ще търся телеграми в Уестърн Юниън, но не пращай, ако не е важно. Пътувам бавно. Забавлявам се. Поздрави.“

Мейсън сгъна телеграмата и попита:

— Сега какво те кара да се притесняваш? Друга телеграма ли е пристигнала?

— Не — каза Адисън, — но съпругата му, Лорейн Ферел, видяла колата на Едгар Ферел на улицата днес следобед.

Мейсън повдигна въпросително вежди.

— Тя пазарувала по това време. Опитала се да я проследи, но не могла. Казва, че някаква сладка червенокоса мацка шофирала. Направо е разярена.

— Сигурна ли е за колата?

— Абсолютно сигурна, казва, че не само я е разпознала, но и успяла да види регистрационния номер и видяла, че бил същият.

— Какво е направила?

— Опитала се да хване такси и да проследи колата, но тя завила и се изплъзнала.

Мейсън прехапа устни замислено за момент, след това каза:

— Е, Адисън, ако твоят съдружник иска да има любовно гнездо, не виждам какво можеш да направиш.

Адисън започна да изпуква кокалчетата си.

— Нали? — попита Мейсън.

— Да — каза Адисън след малко.

— Какво?

— Намирам се в дяволско положение, Мейсън, дяволско затруднение!

— Защо?

— Ако Едгар използва онази стара фермерска къща за любовно гнездо искам да го заловя.

— Защо?

— Защото Лорейн ще може да поиска развод. И аз ще мога да откупя акциите на Едгар.

— Е — каза Мейсън, — аз не съм по-голям ясновидец от теб, Адисън.

— Искам да дойдеш с мен там тази вечер. Искам твоя съвет. Ако Едгар е там, ще си открием картите. Искам да бъдеш свидетел. Ще си взема чековата книжка.

— Постоянно говориш за Ферел като за свой съдружник. Аз си мислех, че вашата фирма е акционерно дружество.

— Сега е, за съжаление. Преди беше съдружие. Бащата на Ферел и аз открихме фирмата заедно. Малко преди смъртта на Франк Ферел създадохме акционерно дружество. Всеки от нас взе по четиридесет процента от акциите.

— Какво стана с останалите двадесет процента?

— Дадохме на старите работници възможност да ги купят, само хората, на които се доверихме. С малки изключения те никога не присъстват на срещите, подписват пълномощните съвсем формално. Получават дивиденди от акциите си. Това е всичко, което те искат. Ако напуснат нашата фирма, трябва да ни продадат акциите си. И така, Едгар наследи акциите на баща си и оттогава стана непоносим.

— Младият Ферел не притежава нито едно от добрите качества

на баща си?

— Доколкото ми е известно — каза Адисън, — Франс Джайлс Ферел е направил само една грешка в живота си. Тази грешка се нарича Едгар и това момче е грешка отначало докрай. Франк не беше получил образование. Той е трябвало да работи много упорито. Едгар беше едно дете и Франк реши, че Едгар никога няма да работи така, както е работил той. Все една и съща история. Едгар получи кола веднага щом беше достатъчно голям да шофира. Получи образование в колеж и отстъпчивият му баща му внуши, че никога няма да е необходимо да се напруга.

— Защо му позволи да влезе във фирмата?

— Когато Ферел почина акциите останаха за момчето. Той не искаше да ги продаде на каквато и да било цена. Тогава направих най-голямата си грешка. Помислих, че ако влезе в бизнеса и му се наложи да работи, да бъде в канцеларията в работно време и така нататък, скоро ще му омръзне и ще поиска пари за акциите си.

— Не се ли получи така?

— Съвсем не. Първо на първо, той изобщо не идва в канцеларията редовно, а когато дойде, просто си играе с цифрите, бърка се в неща, от които не разбира и кара помощниците да... Какъв смисъл има да го обсъждаме, Мейсън? Кара ме да полудявам! Тази уредба на нещата е крайно незадоволителна.

— Добре. Искаш съпругата на Ферел да поиска развод?

— Заради бизнеса, да.

— Сигурен ли си, че няма друга причина?

— Не ме разбирай погрешно, Мейсън. Аз съм бизнесмен. Що се отнася до Едгар съм студен като риба. Ако Едгар е купил онова място за любовно гнездо, ако си играе с някоя сладурана и Лорейн го хване, тя ще поиска развод. Ще има подялба на собствеността. Схващаш ли?

— Нека да си помисля малко.

— При подялбата Лорейн ще получи част от акциите на Едгар. Аз ще откупя тези акции от нея на висока цена. След това ще държа контролния пакет акции и Едгар ще излезе от бизнеса и ще стои навън. Ще стои настрана и или ще ми продаде акциите си на прилична цена, или ще бъде като всеки друг акционер и ще получава съответните дивиденди, ще посещава събранията на акционерите, ще дава своите предложения като акционер и управителният съвет или ще възприеме тези предложения или ще ги изхвърли през прозореца, което от двете му е удобно да направи.

— Не харесваш своя съдружник?

— Не само че не го харесвам, ненавиждам го!

— Но не мислиш така за съпругата на съдружника си?

— Лорейн си я бива — каза Адисън. — Тя е изключително привлекателна. Не забравяй това, Мейсън. Мога да върша работа с нея. Ще бъде добре, разбира се, ако тя можеше да получи половината от акциите на Едгар. Но това наистина няма значение, стига да получи достатъчно, за да мога аз да взема контролния пакет от акции. Това е всичко, което желая. И ако Едгар си е направил любовно гнездо, той ще разбере, че аз държа юздите. Ще му кажа, че не можем да позволим фирмата да се намесва в скандал и ще изкарам чековата си книжка. Ако и ти си там да ме подкрепяш, няма да бъде трудно.

— Кога ще отидем? — попита Мейсън.

— Тази вечер, след вечеря.

Мейсън погледна часовника.

— Добре. Не се връщай в канцеларията си. Недей да стоиш там, където който и да било може да се свърже с теб. Чакай ме в „Елена“ в седем часа. Дотогава стой далеч от канцеларията си и полицията.

— Полицията?

— Точно така.

— Защо пък полицията?

Мейсън каза:

— Изиграх твоя изнудвач. Както се развиват нещата, сега може да съм избързал. Прави това, което казвам и не задавай въпроси.

— Полицията — Мейсън, това никак не ми харесва!

— На никого не му харесва — каза Мейсън като стана от стола си и отиде до шкафа с шапките.

ГЛАВА СЕДМА

Адисън каза:

— Намали скоростта. Намира се след следващия водосток. Има един път, който завива наляво... Намали скоростта. Завоят е остър... Ето го, тук. Завий наляво по онзи черен път.

Мейсън завъртя волана на автомобила, натисна спирачката и спря колата по един стръмен наклон.

— Някъде тук ли качи Вероника? — попита той.

— Тя беше в началото на черния път, до водостока, който току-

що преминахме.

— Добре. Просто исках да изясня това.

Черният път се устремяваше надолу до коритото на пресъхналия извор, който беше пресечен от водостока надолу по магистралата, прекосяваше извора с помощта на един малък дървен мост и излизаше на открито на една равнина.

Адисън, който се взираше през предното стъкло, каза:

— Няма светлини в къщата... не мисля, че е там... Мисля, че Лорейн се е объркала. Той не би изпуснал отпуската си.

Мейсън каза:

— След като сме тук, можем поне да почукаме по вратите, за да сме сигурни, че няма никой в къщи.

— Какво ще кажа, ако е там?

— Нищо. Аз ще говоря.

Мейсън се измъкна иззад волана и отиде до входната врата.

Адисън остана замислен за момент в колата, след това се присъедини към Мейсън.

Адвокатът, който се разхождаше по верандата, каза:

— В джанката на колата има фенерче. Трябва да го взема.

— Тук има хлопач — каза Адисън.

— Ти почукай — му каза Мейсън, — аз ще взема фенерчето.

Адвокатът се върна до колата, отвори джанката, извади фенерчето и се върна до входната врата.

— Някакъв резултат? — попита той.

— Едва не съборих вратата. Няма никой въщи.

— Е — каза Мейсън, — явно не е тук. Хайде да по-огледаме наоколо.

Те тръгнаха около къщата. Светлината на фенерчето на Мейсън се плъзгаше нагоре-надолу по стените на къщата и през прозорците. На долния етаж всички щори бяха спуснати, а прозорците плътно затворени. Но на горния етаж имаше един прозорец без щора. Фенерчето на Мейсън освети тавана на стаята. Тогава, изведнъж, адвокатът спря и насочи фенерчето без да мърда.

— Какво има? — попита Адисън.

— Виждаш ли — попита Мейсън — това, което аз виждам?

Адисън се отдръпна леко назад и проследи тънката струйка светлина от фенерчето.

— Стъклото е счупено — каза той.

— Чиста, кръгла дупка — каза Мейсън, — с няколко пукнатини,

излизаци от нея.

— Дявол да го вземе! — възкликна Адисън. Мейсън мръдна леко фенерчето. Светлината, отразена от пукнатините в прозореца, проблесна.

Адисън каза:

— Предполагаш ли...

— Не знам — каза Мейсън мрачно.

— Но това е... — Адисън сякаш не желаше да изрази мислите си с думи.

— Дупка от куршум — довърши вместо него Мейсън.

— Трябва да влезем и да огледаме.

Мейсън върна светлината на фенерчето обратно на земята. Те проследиха една пътека до гърба на къщата. Мейсън почука по задната врата и опита бравата. Вратата беше заключена. Той обиколи къщата като изпробваше прозорците. Всичките бяха затворени.

— Това не ми харесва — каза Адисън. — Мястото е твърде отдалечено. Чувствам се като крадец. Ами ако някой ни хване тук?

Мейсън каза:

— Искам да разбера какво има в тази къща преди да предприемем следващата си стъпка. Прозорците изглежда са заключени. Има ключ на задната врата. Каква е ключалката на предната врата? С пружинка ли е?

— Не знам.

— Има ли електричество?

— Не и когато аз бях тук. Нямахше дори и жици.

Мейсън заобиколи къщата, докато се озова отново пред входната врата.

— Всички прозорци са затворени с райбери отвътре — каза той. — Има ключ на задната врата. Който е напуснал къщата последен, трябва да го е направил през предната врата.

Мейсън опита бравата и се отдръпна изненадан, когато езикът изщрака и вратата се отвори с добре смазаните си панти.

От вътрешността на къщата се носеше застояла миризма, резултат от месеците, през които е била затворена и необитавана.

Мейсън каза:

— Добре, хайде да се поразходим.

— О, Боже! — каза Адисън. — Не е ли опасно?

— Естествено, че е опасно. Дръж ръцете си в джобовете. Искам да видя какво има в онази стая.

— Не мисля, че това ще се хареса на Ферел — ако някога разбере.

Мейсън каза:

— На никого не се харесва — и на полицията няма да се хареса. Дръж ръцете си...

Адисън се спъна, залитна напред, грабна парапета, за да се спаси, след което падна и се подпря на стълбите.

— Свърши — каза Мейсън.

— Какво свърши?

— Отпечатъци. Казах ти да държиш ръцете си в джобовете.

— Глупости! Не ставай мелодраматичен, Мейсън. Кой ще вземе моите отпечатъци?

— Полицията — каза Мейсън и тръгна нагоре по стълбите.

Адвокатът спря на горния коридор и каза:

— Стаята е на гърба на къщата. Така, има четири врати отляво.

Мисля, че трябва да опитаме третата врата.

Лъчът от фенерчето на Мейсън показваше пътя по коридора.

Той спря пред третата врата, поколеба се за момент, след това извади кърпичка от джоба си и с нея натисна бравата.

Вратата се залюля назад. Миризма на смърт посрещна ноздрите им.

Фенерчето показа тяло, проснато на пода с лице нагоре, едното око затворено, другото отворено, съзерцаващо тавана на стаята със стъкления си поглед.

Адисън се отдръпна така остро, сякаш Мейсън го беше ударил в стомаха.

Мейсън дори не се обърна като чу движението, а каза:

— Погледни през рамото ми. Не пипай нищо. Кой е този?

Адисън се върна неохотно, за да огледа над рамото на Мейсън.

— Едгар Ферел е.

— Сега вече знаеш защо трябва да държиш ръцете си в джобовете — каза Мейсън.

Адисън тихо изхленчи.

Мейсън затвори вратата на стаята, обърна се и внимателно се върна по същия път, по който беше дошъл през коридора.

Те слязоха по скърцащата стълба на старата къща. Мейсън спря, за да избърше с носната си кърпа бравата от вътрешната страна на вратата и железната дръжка от външната. След това затвори вратата.

— В края на краищата — каза Адисън, — няма никакво

значение дали ще оставим един-два отпечатъка. Трябва да съобщим в полицията, че...

— Хайде да обсъдим това — каза Мейсън, докато вървеше към колата.

— Какво имаш предвид, какво да обсъждаме? — попита Адисън. — Престъпно е да не се обадиш на полицията, когато си намерил труп. Не съм адвокат, но поне това ми е ясно.

Мейсън запали колата:

— Казах, че ще го обсъдим.

— Ами, започвай тогава — каза Адисън. Мейсън караше бавно по тесния път, пресече сухото корито по дървения мост и се изкачи по стръмния склон към магистралата.

— Хайде — каза Адисън нервно. — Започвай да говориш. Но искрено те предупреждавам, Мейсън, каквото и да кажеш, аз ще спра при първия телефон и ще се обадя на шерифа.

Мейсън каза:

— Така, както изглеждат нещата, бих казал, че Ферел е мъртъв от три-четири дни.

— Е, и?

— Това — каза Мейсън — означава вторник вечер. Вторник вечер е логичното време това да се е случило. Ферел е тръгнал на почивка. По една или друга причина той не е тръгнал веднага. Отишъл е в тази къща.

— Естествено — каза Адисън язвително. — Няма нужда да си адвокат или детектив, за да разбереш това.

Мейсън, след като беше спрял преди да се включи в магистралата, се прехвърли на платното и каза:

— И ти си бил тук вторник вечер?

— Никой не знае това, освен теб и мен.

— Нямах ли намерение да кажеш това на полицията?

— Не съм чак толкова тъп.

Мейсън, докато местеше скоростите, каза:

— Помни, че си качил Вероника Дейл във вторник вечерта.

— Вероника няма нищо общо с това и това няма нищо общо с Вероника.

— Да се надяваме — каза Мейсън. — Покажи ми точно къде я качи в колата, Адисън.

— Тя беше от дясната страна на пътя, точно до този водосток, към който се приближаваме.

Мейсън насочи колата към външната страна на шосето и спря.

— Моля те, престани да се мотаеш и ни закарай до място, от където ще можем да се обадим на полицията — нареди Адисън.

Вместо това Мейсън излезе от колита и отиде до водостока.

След малко Адисън се присъедини към него.

— Мисля, че къщата е на не повече от двеста ярда оттук в права линия — каза Мейсън.

— Какво точно искаш да кажеш?

— Да предположим, че отидеш в полицията. Лицето ти е олицетворение на ангелска невинност. Ти си изненадан и шокиран от смъртта на своя съдружник. Полицията ти задава обичайните въпроси. Питат те дали си знаел за това място. Ти им казваш, че си го оглеждал с намерение да го купиш, че Ферел е бил с теб и че Ферел е решил, че мястото му харесва, долу-горе по времето, когато ти си го оглеждал.

Адисън кимна.

— И тогава — каза Мейсън, — полицията те пита дали си ходил там след това и ти какво ще кажеш?

Адисън каза:

— Не виждам защо трябва да им разказвам за личния си живот.

— С други думи, ще им кажеш, че не си ходил там след това?

Адисън кимна.

— И тук — каза Мейсън — положението става деликатно. Ако кажеш, че си идвал тук, ще трябва да обясниш защо. Ако кажеш, че не си идвал и полицията започне да проверява отпечатъците от гуми в калта и открие, че те съвпадат с тези на твоята кола и след това залови Вероника и я попита къде е била, когато си я взел с колата и ще докаже, че...

— Съм пътувал по тази магистрала като всеки друг шофьор — каза Адисън. — Бил съм на сто мили източно оттук по работа.

— Въпросът е — каза Мейсън, — че има един дървен мост над този сух извор точно до пътя. Мостът е стръмен. Ти си го минал на ниска скорост. Докато е седяла тук през нощта, когато е тихо, Вероника може да е чула колата ти още когато си тръгвал от къщата. Тя трябва да е чула гумите върху дървения мост, шума на мотора, докато се е изкачвал на ниска скорост и самият ти признаваш, че си карал бавно и само си превключил скоростите, когато си стигнал до Вероника.

Адисън не каза нищо.

— И така — каза Мейсън, — стигаме до нещо друго. Когато ти дойде в моята канцелария днес следобед, беше изнервен, изпукваше си кокалчетата, крачеше по пода...

— И защо да не съм? Имам си достатъчно тревоги...

— Ти си бизнесмен — прекъсна го Мейсън. — Свикнал си да имаш тревоги. Ти носиш отговорност. Трябва да вземаш решения. Почти не минава ден, в който да не си изправен пред някакъв проблем, който ще ти донесе много неприятности, ако не бъде решен правилно.

— За Бога, докога ще стоиш тук и ще говориш объркано? Студено е. Влизам в колата.

— Кога — попита Мейсън — се свърза с теб Лорейн Ферел и ти каза, че е видяла колата на съпруга си?

— Как мога да си спомням такива подробности? — попита Адисън.

— Кога? — каза Мейсън със спокоен, настоятелен глас. — И помни, че на Лорейн Ферел ще бъде зададен същия въпрос от полицията.

— Не знам. Вероятно веднага след обяд.

— Така си и помислих — каза Мейсън.

— Какво искаш да кажеш?

Мейсън каза:

— Искам да кажа, че когато дойде да говориш с мен, беше твърде развълнуван, за да ми разкажеш всичко достоверно. Искам да кажа, че след като Лорейн Ферел ти е казала, че е видяла колата на съпруга си, ти си осъзнал проблема, пред който си поставен. Не си искал да си правиш погрешни изводи и си дошъл тук. Този път не си отишъл направо до къщата, а си паркирал колата някъде по пътя, слязъл си по насипа, минал си през храсталаците, прекосил си сухото корито на извора, под оградата и си стигнал до място, откъдето си можел да наблюдаваш къщата от върбите. Не си видял никой да се движи. Любопитството ти е надделяло. Опитал си се да разбереш дали Едгар Ферел е бил тук. Ти...

— Не, не! — каза Адисън с паника в гласа.

— Отишъл си до къщата — продължи Мейсън спокойно и безжалостно. — Уверил си се, че няма никой у дома. Опитал си вратата. Тя се е отворила. Ти си влязъл. Не знам колко си търсил, но си намерил тялото на Ферел. Тогава си се паникьосал и си дошъл в кабинета ми.

— Мейсън, знаеш ли какво говориш?

— Знам и още как — каза Мейсън — това, което искам да кажа, Адисън, е, че ако си знаел, че тялото е било там преди да дойдеш в кабинета ми, си оставил отпечатъци навсякъде. И ако е така, сам си разписал смъртната си присъда в затвора „Сан Куентин“.

Светлината, която струеше от фаровете на паркираната кола на Мейсън беше достатъчна, за да покаже изумлението, изписано върху лицето на Адисън.

— И така — каза Мейсън, — помни, че говориш с адвоката си — и тръгна към колата.

Мейсън отвори вратата от лявата страна, седна на волана. Адисън се качи от другата страна и се стовари върху седалката.

— Сега — попита Мейсън — все още ли искаш да се обадиш в полицията?

— Не — каза Адисън с глас, изтънял от ужас. Мейсън каза:

— Адисън, ще се жертвам за теб. Вероятно постъпвам глупаво, но това е единственият начин да се спасиш. Няма да се обадим в полицията, че сме открили тялото.

— Но отпечатъците ми...

— Сега слушай внимателно — каза Мейсън. — Ще се обадиш на Лорейн Ферел. Ще я попиташ дали има новини от Едгар. Ще споменеш между другото, че Едгар може да е имал работа във връзка с провинциалната къща, която наскоро е купил и това, което те кара да мислиш така, е, че търговецът ти е казал, че Ферел е бил нетърпелив сделката да се доведе до такова положение, че той да придобие правото на собственост до миналия вторник сутринта.

Адисън кимна. Той слушаше внимателно.

— Мислиш ли, че тя знае нещо за сделката?

— Мисля, че не, в противен случай щеше да ми спомене.

— Добре — каза Мейсън, — ще говориш с нея така, като че ли предполагаш, че тя знае всичко.

— В момента, в който спомена тази провинциална къща — каза Адисън, — тя ще ми извади душата да я заведа там.

— Чудесно. Ще я заведеш.

— Искаш да кажеш, отново да се връщам там? — попита ужасено Адисън.

— Точно така — каза Мейсън. — Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— А след това?

— След това ще откриете тялото. И веднага, щом полицията приключи с вас, ти и Лорейн Ферел ще отидете в магазина и ще ме чакате. Кажи на нощния пазач да ме очаква. Ще дойда от страна на „Бродуей“ и ще почукам на вратата.

— Но как ще промени всичко това ситуацията?

— Когато отидете с Лорейн Ферел — каза Мейсън, — ще влезеш в къщата с нея и ще я разведеш из долните етажи преди да се качите горе. Ще оставите отпечатъци навсякъде. Те ще бъдат естествени, логични отпечатъци, направени в присъствието на свидетел.

— Е, и? — попита Адисън. Мейсън каза сухо:

— Тогава, когато полицията намери твоите, отпечатъци в онази къща, те няма да могат да разберат дали са били направени в десет часа вечерта или в осем часа или...

— Или какво? — попита Адисън, защото Мейсън спря замислено.

— Или миналия вторник, когато е било извършено убийството — каза Мейсън.

ГЛАВА ОСМА

Мейсън паркира колата си в паркинга близо до сградата, където се намираше кабинета му, качи се с асансьора, тръгна към канцеларията си, след това спря пред осветената врата, на която пишеше „Детективска агенция «Дрейк»“.

Канцеларията на Дрейк беше отворена двадесет и четири часа на ден и самият Дрейк обикновено беше там до късно вечерта.

Мейсън отвори вратата. Телефонистката която беше нощна смяна, вдигна глава и Мейсън каза:

— Дрейк тук ли е?

Тя кимна, показа с жест на Мейсън, че трябва да влезе, включи друга линия в превключвателното табло под червената светлина и каза:

— Детективска агенция „Дрейк“.

Мейсън влезе през вратата, която телефонистката отвори с помощта на електрически бутон и тръгна по тесния коридор към канцеларията на Дрейк.

Дрейк говореше по телефона когато влезе Мейсън.

— Това беше само едно сведение, сержант — каза Дрейк по телефона. — Не мога да ви назова източника на моите сведения... Не, не е от жертвата. Получих го от информацията, която събират моите хора... По дяволите, знам, че разговарям със закона, но вие разговаряте с детективска агенция. Ако ви дам източниците на моята информация, може да остана без работа. Как би ви се харесало ако ви попитах за вашите шпиони... Е, аз пък казвам, че е едно и също!... Пери Мейсън? Не знам. Защо не се обадите в неговата канцелария... Добре, ако мога да се свържа с него ще му кажа, че искате да ви се обади. Довиждане.

Дрейк свали слушалката и каза:

— Какво по дяволите беше това с фалшифицираните чекове, Пери?

— Защо? — попита Мейсън.

— Това беше сержант Холкомб. Късно следобед са заловили един тип на име Ерик Хансел. Предлагал е фалшифициран чек за две хиляди долара, подписан от Джон Р. Адисън, човека с големия универсален магазин. Банката вероятно е щяла да изплати чека, ако не ги бях предупредил, но те прегледали подписа и видели, че е бил копиран. Опитали се да се свържат с Адисън, но не могли и се обадили на полицията. Полицаяте отишли и този мъж, Хансел им разказал някаква съмнителна история, така че те го прибрали за по-подробни разпити. Преди малко той се предал и им казал, че е получил чека от теб. Сержант Холкомб винаги надушва мърша, когато ти си замесен в някой случай. Само името „Пери Мейсън“ вдига кръвното му налягане над двеста.

— Ще му се обадя — каза Мейсън без усилие. — Намери шестима мъже и ги дръж готови да започнат работа след два часа.

— Какво става?

Мейсън седна в един стол и каза:

— Пол, работата е малко сложна. Ето как стоят нещата...

Дрейк вдигна ръка в знак на протест:

— Трай си, Пери, не искам да чуя. Когато си имам работа с теб, колкото по-малко знам, толкова по-добре за мен.

— И аз си помислих, че така е по-добре — каза Мейсън. — Шерифът приятел ли ти е?

— Долу-горе. Защо?

— Можеш да се завъртиш покрай кабинета на шерифа. Работиш по един случай, случай, който засяга Едгар З. Ферел. Той е

съдружник в Универсалния магазин на Бродуей.

Дрейк присви очи:

— И какво трябва да направя?

— Работиш за мен — каза Мейсън. — Ето ти разказа. Вторник следобед Едгар Ферел тръгва на почивка. Карал е автомобил отрупан с принадлежности за лагеруване, спални чували, въдици, багажи, керосинова печка и палатка. Багажникът и задната седалка са били добре претърпени. За да освободи място, той е извадил възглавницата на задната седалка и я е оставил в гаража си.

— А днес следобед — продължи Мейсън, — неговата съпруга, Лорейн Ферел, видяла колата на Едгар на улицата. Тя я видяла как се стрелнала покрай нея и мисли, че я е карала жена. Не е сигурна.

— И така — каза Мейсън, с лице което олицетворяваше самата невинност, — ти проверяваш този случай. Искаш да обиколиш болниците, искаш да разбереш дали има съобщение за някаква злополука и дали наоколо не се излежават някакви неидентифицирани трупове. Знаеш ли, Ферел може да е бил жертва на някаква клопка. Някой може да е взел колата му, да е ограбил Ферел и след това да го е цапардосал по главата.

— Кога да започна? — попита Дрейк.

— Най-добре започни в близките пет-десет минути — каза Мейсън. — Дай ми телефона. Ще се обадя на Холкомб.

— Добре — каза Дрейк, — поне това ще ми олекне. Холкомб ще разбере, че съм предал думите му.

Мейсън се обади в полицейския участък, свърза се със сержант Холкомб и каза съвсем непринудено:

— Пери Мейсън на телефона, сержант. Минах да видя Пол Дрейк и той ми каза, че сте искали да ви се обадя.

Холкомб каза:

— Винаги, когато се намесиш в някой случай, Мейсън, става нещо странно.

— Какъв е случаят и кое е странното? — попита Мейсън.

— В кабинета ми стои един човек, който е бил заловен, докато се е опитвал да осребри фалшив чек. Той казва, че ти знаеш всичко за чека.

— Сигурен ли сте, че чекът е фалшифициран?

— Фалшифициран е. Подписът на Джон Адисън, човекът от универсалния магазин, е бил прекопиран — каза Холкомб.

— Какво казва Адисън по въпроса?

— До този момент не сме успели да се свържем с него. Банката е заловила фалшификата, защото детективска агенция „Дрейк“ е предупредила всички банки по-рано през този ден да внимават за фалшифицирани чекове подписани с индийско мастило на името на известни личности.

Мейсън намигна на Пол Дрейк и каза:

— Какво казва Дрейк? Откъде е получил тази информация?

— Нищо не казва — каза Холкомб, — но ние знаем, че голяма част от неговия бизнес е твое дело. Така че когато този тип ми каза, че ти знаеш за чека — е аз си помислих, че трябва да разследваме.

Мейсън каза:

— Ще дойда там, ще го огледам и ще говоря с теб.

В гласа на Холкомб прозвуча изненада:

— Кога?

— Сега.

— Добре — каза Холкомб. — По дяволите, аз си помислих, че ще се опиташ да се измъкнеш.

Мейсън затвори телефона. Дрейк каза:

— Холкомб не те харесва, Мейсън.

— Има някои дяволски добри ченгета — отвърна Мейсън. — Просто Холкомб не попада в тази категория. Лейтенант Траг от отдел „Убийства“ е много точен и умен мъж. Холкомб е педант, който би поставил клопка дори и на затворник, ако реши, че е виновен. Той дори не осъзнава, че бърка. Просто си мисли, че помага на правосъдието, че в доказателството има дупка и че той, като добро и умно ченге, трябва да запълни тази дупка.

— И той си мисли, че ти прекарваш своите клиенти около стените на затвора — каза Дрейк.

— А защо не?

— Спори за това с Холкомб.

— Няма смисъл да се спори с тази птица. Толкова е тъп, че можеш да навреш динамит в ноздрите му, да го запалиш, а той няма дори и да кихне. Добре, ще отида да го видя.

Мейсън излезе от кабинета на Дрейк, влезе в колата си, отиде до полицейския участък, намери сержант Холкомб в кабинета му и почука на вратата.

— Влез — каза Холкомб. Мейсън влезе в стаята.

Сержант Холкомб дъвчеше една пура с намръщено и сбръчкано лице. Срещу него на изтърканата маса стоеше Ерик Хансел, наглата

самоувереност бе напълно изчезнала от държанието му.

— Здравсти, Мейсън — каза Холкомб. — Сядай.

Хансел каза:

— Какво по дяволите се опитваш да ми направиш? Каква е тази клопка? Да не си мислиш, че можеш...

— Достатъчно — прекъсна го Холкомб. — Аз ще говоря за сега, Хансел. Затваряй си устата!

Готовността, с която Хансел заглуши протестите си показваше до каква степен полицията беше разчупила черупката на арогантната му дързост. Сержант Холкомб каза:

— Хансел е бил заловен докато се е опитвал да осребри чек за две хиляди долара, който би трябвало да е подписан от Джон Адисън. Подписът е бил първо копиран с молив, след това повторен с мастило. Не можем да се свържем с Адисън. Известно време Хансел се прави на умен и не казваше нищо на никого, с изключение на това, което неговия приятел, Джордж Уитли Дъндас говори с полицаите. Обадохме се на Дъндас. Дъндас ни слуша доста време по телефона, преглътна два пъти, след това каза, че се е срещал с Ерик Хансел, че го познава бегло, но че няма никаква връзка с него и смята за безобразие това, че Хансел го е споменал. Той каза, че го е виждал един-два пъти в някакъв бар.

— Проклетият плъх! — възкликна Хансел. — Опитва се да си спаси кожата...

— Млъквай! — срязва го Холкомб.

Хансел се смали. Сакото с подплънките изведнъж стана твърде голямо за него.

Холкомб размести прогизналата пура с устата си, действията му съвсем явно издаваха нетърпеливото му желание да разкъса някого за нещо.

— И после? — попита Мейсън.

— После, след като Дъндас го остави, Хансел ни разказа различна история. Каза ни, че е отишъл в твоя кабинет, че е имал някакви сделки с Адисън, че ти си му дал този чек от името на Адисън.

— Какви сделки с Адисън? — попита Мейсън.

— Не каза.

— Арестувахте ли го? — попита Мейсън.

— Да. Опит за фалшификация.

— Добре — каза Мейсън, — защо не проверите отпечатъците

му? Това е първото, което трябва да се направи, за да се разбере кой е този човек. Ако той се разхожда и разказва приказки...

Хансел изведнъж скочи от стола си:

— Проклет мошеник! Ти...

Сержант Холкомб бързо се пресегна през бюрото си. Ръката му закачи челюстта на Хансел, нанасяйки ѝ замайващ и остър удар.

— Сядай и млъквай! — изрева Холкомб.

— В края на краищата — продължи Мейсън спокойно, като че ли изобщо нищо не се беше случило — първото, което трябва да се разбере за човека, с когото си имаме работа.

Холкомб изгледа Мейсън със замислен поглед.

— Все още не си отхвърлил разказа на този тип.

— Все още не съм чул разказа му.

— Аз ти го разказах.

Мейсън се обърна към Хансел:

— Ти си бил в моята канцелария?

— Много добре знаеш, че съм.

— И аз ти дадох този чек?

— Знаеш, че го направи!

— Чек, който се предполага че е бил подписан от Джон Адисън?

— Да.

— За какво е бил чека?

— Знаеш за какво. Искаш ли да кажа?

— Разбира се, че искам да кажеш — каза Мейсън. — Затова ти задавам този въпрос. Ако си получил чек за две хиляди долара от Джон Адисън, трябва да си направил нещо или си възнамерявал да направиш нещо, за да го заслужиш.

— Ако продължаваш да ме притискаш, ще кажа! — заплаши Хансел.

— По дяволите, заплашвам те — каза Мейсън. — За какво беше?

Хансел каза:

— Добре. Знаех, че Адисън те беше наел, за да...

Мейсън го прекъсна с повдигнати вежди:

— Искаш да кажеш, че Адисън ти плащаше, защото си знаел нещо за него и мен?

— А защо не?

Мейсън се усмихна и каза:

— На един адвокат се заплаща за това, което знае. Но ако се

опитваш да кажеш, че Адисън ти е платил за нещо, което ти знаеш, скачаш направо в огъня, млади човече. Ако по някакъв начин успееш да докажеш невинността си по обвинението за фалшификация, ще бъдеш обвинен в изнудване!

За момент се възцари тишина, докато се поглъщаха тези думи.

— И така — продължи Мейсън, — ако се опиташ да се измъкнеш с лъжа внимавай какво ще кажеш.

Сержант Холкомб сдъвка пурата си:

— Проклет да съм, ако не е така — каза той.

— Кое? — попита Мейсън.

— Този тип се е опитал да ви изнуди — каза Холкомб. — Ти си нямал начин да го спреш, затова си му поставил капан, за да бъде заловен и обвинен във фалшификация на чек. Той няма да може да даде никакво обяснение без да се изложи на риск от обвинение в изнудване. Тъй като той не би посмял да си признае това, няма да може да каже защо е получил чека.

— Имате ли някакви доказателства сержант?

— Така изглеждат нещата.

Мейсън се обърна към Хансел:

— Имаш ли какво да кажеш, Хансел?

Хансел преглътна два пъти.

— Казвай — изрева Холкомб. — Отговаряй на въпроса!

— Нямам — каза Хансел.

— И така — продължи Мейсън вежливо, — какво е обяснението за чека?

Хансел каза:

— Искях някой да финансира една моя сделка. Бях говорил с Адисън. Адисън ми каза да говоря с неговия адвокат. Обясних в общи линии сделката на Мейсън и той каза, че е обещаваща и че Адисън ще ме подпомогне с две хиляди долара. Той ми даде чека.

Мейсън се усмихна:

— И извади чека от шапката си — просто ей така?

— От моята шапка! — каза Хансел. Мейсън се усмихна.

Холкомб каза:

— За Бога, Хансел, на умен ли се опитваш да се правиш? От твоята шапка! Какво по дяволите искаш да кажеш?

Хансел се премести.

— Продължавай — каза Мейсън, — кажи ни за шапката.

— Върви по дяволите!

— Ами шапката? — попита Холкомб.

— Нищо. Казах го просто така.

— Това ли е твоя разказ? — попита Мейсън.

— Да.

— Целият ли?

— Да.

— И каква — попита Мейсън благо — беше тази сделка?

— Засягаше един производител, който щеше да направи нещо, което Адисън щеше да продава в магазина си.

— Кой е този производител? — попита Мейсън.

— Не мога да ви кажа.

— Каква беше стоката?

— Това е поверително.

— Ти каза ли ми всичко това, когато разговаряхме?

— Знаеш, че ти го казах.

— Каза ли на Адисън?

— Да.

Мейсън се усмихна на сержант Холкомб и каза:

— Защо не му провериш досието?

Сержант Холкомб се обади на отдела за идентификация и каза:

— Преди два часа изпратих едни отпечатъци. Какво открихте?

Мъж на име Хансел... Добре, ще почакам. Погледнете. Ако са класифицирани, искам да... Добре, ще почакам.

Холкомб премести погледа си от Мейсън към Хансел, след това обратно към Мейсън и каза сърдито:

— Проклет да съм ако това не е клопка! Прилича ми на удобен начин да се отървеш от изнудвач...

Никой не промълви нито дума в продължение на десет секунди. След това Холкомб каза по телефона:

— Добре, какво има?

Той слуша внимателно няколко секунди, след това придърпа към себе си молив и хартия, отбеляза нещо и каза:

— Добре, записах. Кога е бил вторият арест?... Добре.

Благодаря, Мак.

Той свали слушалката и бутна телефона. Извади прогизналата пура от устата си, блъсна я в един плювалник и каза на Хансел:

— Значи е вярно!

Хансел не каза нищо. Сержант Холкомб каза:

— Имаш прекрасно досие, господин Хансел, Хановър или

Хандуиг.

Хансел погледна надолу към масата.

— Но — продължи Холкомб, като се обърна и впи поглед в Мейсън, — нещата стоят точно така, както си мислех. Това е било изнудване. През живота си не е хващал химикалка. Само изнудване или опит за изнудване. Никога фалшификация. Сега искате да повярвам, че е отишъл в банка и се е опитал да прекара фалшив чек за два бона.

— Точно това е направил, нали? — попита Мейсън.

— Проклет да съм ако не е — призна Холкомб подозрително. — Това е факт.

— Неговата банка или банката на Адисън?

— Банката на Адисън — каза Холкомб. — Банката, от която е бил взет чека. Хансел е носил документи, за да докаже самоличността си, шофьорска книжка, карта за социална осигуровка, писмо от банкер, с което да докаже самоличността си. Искал е парите.

Мейсън се прозя:

— Има досие, така ли?

— Колкото половината ти ръка — каза Холкомб — Само изнудване. По дяволите, Мейсън, струва ми се, че си хванал тази птичка в капан и се опитваш да направиш същото и с нас.

— Защо?

— Не ми се ще да прибирам този тип за фалшифициране. На мен ми прилича на изнудване.

— Добре — каза Мейсън, — остави Хансел да говори. Остави го да каже за какво е бил чека. Ако е било изнудване, да го приберем за това.

— Вече ви казах — измърмори Хансел.

— Не си — каза Мейсън. — Не си споменал имена. Не си споменал нищо освен общи неща. Кой е производителят? Кой беше...

— Добре — измърмори Хансел. — Ще призная. Обадох се на господин Адисън. Казах му, че ми трябва заем от две хиляди долара. Казах му, че се нуждая от парите и Адисън ми каза, че ако отида в канцеларията на господин Мейсън, ще получа чек.

Мейсън каза:

— Адисън не ти ли даде чека?

— Не, каза ми да го получа чрез теб.

Мейсън се усмихна и каза:

— Отишъл си при Адисън и си го помолил за заем и Адисън ти е

казал да дойдеш в моята канцелария, за да си получиш чека.

Хансел помисли за момент, след това каза:

— Позволи ми да говоря с господин Адисън по телефона и ще го докажа.

— Тази история, която току що ни разказа ли?

— Да.

— Значи другата история е лъжа?

— Ами... да.

Мейсън каза на Холкомб:

— Ето, сержант. Той си признава сега, че онова е било лъжа. На мен ми се струва, че този тип се опитва да ни изиграе. Помислил си е, че ако може да осребри чек, който се предполага, че е бил подписан от Адисън и да получи две хиляди долара, ще държи Адисън по някакъв начин. Мисля, че всичко това е опит за изнудване.

— Това ми изглежда налудничаво — каза Холкомб.

— Ами в края на краищата — му каза Мейсън, — този човек постоянно лъже за чека. Или е фалшификация или изнудване.

Сержант Холкомб каза:

— Дяволски начин да се справиш с изнудвач. Не ми харесва.

— Не ми пука дали ти харесва или не — каза Мейсън раздразнено. — Разкарваш ме до тук, защото вярваш на думите на някакъв мошеник. Той има досие с дължината на ръката ти. Признава си, че историята, която ми разказа за чека, който уж съм му дал е лъжа. И на сцената се появявам аз.

Мейсън бутна стола си назад.

Хансел вдигна поглед, който беше наситен с омраза.

— Много си умен, господин Пери Мейсън — каза той жлъчно, — и ще оплакваш деня, в който си се опитал да скроиш всичко това!

— Аз ли кроя нещо? — попита Мейсън с ръка на бравата.

— Знаеш, че е така.

— Но — каза Мейсън, — аз си мислех, че ти току-що каза на сержант Холкомб, че твоите сделки са с Адисън, а че твоят разказ за мен е бил измислица.

Хансел не продума.

— Ако искаш да получиш каквото и да е изказване от Адисън — каза Мейсън, — най-добре е да говориш с него преди този човек да е разговарял с него по телефона.

— Не можеш да постъпиш така с мен! — каза Хансел като се надигна от стола. — Имам право да говоря с Адисън по телефона. В

края на краищата чекът е подписан от него.

Мейсън каза:

— Доколкото разбрах подписът на чека е копиран.

Сержант Холкомб каза:

— Не ми харесва.

— Дори и да предположим, че подозренията ти са верни — каза Мейсън, — доколкото знам полицейския участък не гори от желание да оставя изнудвачи да се разхождат на свобода и да се опитват да практикуват върху известни бизнесмени.

— Ако беше признал всичко от начало — каза Холкомб, — щях да впримча този тип и да му направя масаж на лицето за това, което се е опитал да стори. Но така както стоят нещата сега, проклет да съм, ако знам какво става.

Мейсън се обърна към Хансел и каза с бащински глас:

— Какво беше, Хансел, изнудване ли?

— Върви по дяволите!

— Сержант Холкомб ще те накара да кажеш истината — предупреди Мейсън. — Той ще се добере до нея.

— Казах ти да вървиш по дяволите.

— Добре — каза Мейсън весело и се обърна към вратата.

Телефонът на бюрото на сержант Холкомб звънна. Холкомб грабна слушалката и каза:

— Ало, Холкомб на телефона... Почакай Мейсън... Хей, Мейсън...!

Мейсън, който вече беше в коридора, се обърна точно преди вратата да се затвори, хвана бравата и каза:

— Какво има, сержант?

— Нещо, което може да те заинтересува — каза Холкомб. — По дяволите. Точно така.

— Какво има? — попита Мейсън.

— Обадиха се от „Убийства“ — каза Холкомб. — Те знаеха, че съм се опитвал да се свържа с Адисън. Сега, според някакъв репортаж, който е бил предаден току-що по полицейското радио, Едгар. З. Ферел, съдружникът на Адисън в Универсалния магазин е бил намерен мъртъв в стара изоставена фермерска къща на около двадесет мили в провинцията. Явно човекът е бил убит, застрелян от някой, който се е прикривал извън къщата и е изпратил куршум през прозореца.

Мейсън повдигна вежди и каза:

— Имате ли представа кога е било извършено убийството?

— Момент — каза Холкомб.

Той махна ръката си от слушалката и каза:

— Кога е бил застрелян?... Мислят, че във вторник вечерта...?

Добре, задръжте за момент.

Широката длан на Холкомб още веднъж покри слушалката.

— Вероятно във вторник вечерта.

Мейсън кимна сериозно и погледна Хансел:

— Къде беше във вторник вечерта? — попита той. Хансел се изправи от стола.

— Боже мой, ако си мислиш, че ще ми лепнеш това... Ти мръсен, двуличен, хитър мошеник...!

— Тц-тц — каза Мейсън, — какъв език, Хансел. Разбира се, аз не знам нищо за твоето минало, но ако наистина си преживявал от изнудване бих те посъветвал да спреш и да се заемеш с нещо честно — стига, разбира се, да можеш да се отървеш от това обвинение в убийство.

— Нямам нищо общо с никакво убийство! — изкрещя Хансел.

— Бях измамен и принуден да осребря фалшив чек, когато се опитвах да...

Сержант Холкомб тръшна слушалката обратно върху вилката.

Мейсън каза:

— Шокиран съм от убийството на Ферел. Не го познавах, но съм работил с Джон Рейсър Адисън от време на време. Предполагам, че той ще бъде много разстроен. Май че е най-добре да се връщам в канцеларията си.

Сержант Холкомб не даде признак, че го е чул. Той гледаше замислено Хансел:

— Знаеш ли нещо за това убийство? — попита той. Хансел едва не изкрещя, гласът му беше толкова остър от ярост и нервност.

— За Бога, нима ще позволите на това кречетало не само да слага думи в устата ви, но и мисли в главата ви? Нима ще го сторите...?

Сержант Холкомб се наведе над бюрото си, замахна силно и заби юмука си в лицето на Хансел.

— Не позволявам на изнудвачи да ми говорят по този начин — каза той.

Мейсън тихо затвори вратата зад себе си и излезе в коридора.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Нощният пазач в универсалния магазин чакаше на входа на вратата.

Мейсън показа визитката си през дебелото стъкло.

Пазачът кимна, отвори вратата и каза:

— Госпожа Ферел ви очаква.

— И господин Адисън — каза Мейсън, усмихвайки се.

Пазачът поклати глава.

— Господин Адисън още не е тук. Полицията се нуждаеше от него.

— Нуждаеше? — попита Мейсън.

— Той трябваше да направи нещо за тях.

— Какво?

— Е, господине, предполагам, че разбирате какво се е случило.

Явно е имало някаква злополука и изглежда има нещо във връзка с пистолета, което господин Адисън трябваше да обясни на полицията. Ако ме извините, мисля, че госпожа Ферел ще ви обясни подробностите.

— Да тръгваме — каза Мейсън.

Пазачът го поведе през дългите коридори от щандове покрити с плат, за да не се прашат, взе асансьора до петия етаж и тръгна към пищен апартамент с канцеларии.

Светлините бяха включени в една канцелария, на която пишеше „Господин Адисън“ и също в съседната канцелария, на чието матово стъкло пишеше „Господин Ферел“.

Нощният пазач пристъпи напред, почука формално на вратата, отвори я леко и каза:

— Господин Пери Мейсън.

— Влизайте, господин Мейсън — отговори глас на жена, глас, който беше дълбок, но все пак резониращ с богати нюанси.

Мейсън отвори вратата и влезе.

Лорейн Ферел беше легнала на един диван в отдалечения край на стаята. Тя току-що отмяташе едно леко одеало, когато влезе Мейсън.

— Добро утро, госпожа Ферел — каза Мейсън.

Тя му показа щедра гледка от голи крака докато отмяташе одеалото и се изправяше в седнало положение. След това издърпа

полата си надолу, усмихна му се и каза:

— Много мило, че дойдохте. Опитах се малко да си почина и да се стегна. Къде е пазачът?

Мейсън се обърна, за да погледне зад рамото си.

— Току-що се качва в асансьора — каза той.

— Чудесно. Затворете вратата. Елате тук и седнете на онзи стол до дивана.

Тя изглеждаше напълно отпусната и спокойна. Мейсън затвори вратата и отиде до удобния стол, който тя му беше посочила.

— Тези модерни служители доста си угаждат — каза тя. — Намерих одеалото в един шкаф в гардероба за палта. Вярвам, че съпругът ми е бил свикнал с уютна дрямка след обяд. Обикновено не можех да се свържа с него преди три часа.

Мейсън успя да се усмихне безизразно. Тя го изучаваше, докато говореше, преценяваше го внимателно.

Мейсън на свой ред я оглеждаше с очите си на адвокат, като попиваше спретнатите дрехи, големите, изразителни очи, пълните устни, дъгата на шията ѝ.

Внезапно тя каза:

— Колко лицемерна трябва да бъда с вас, Мейсън?

— Защо не бъдете просто себе си?

Тя се засмя нервно.

— Вие ме огледахте с един поглед, след което отвърнахте очи, като че ли ме бяхте класифицирали.

— Навик — каза Мейсън като се усмихна и се протегна към табакерата си.

— Кое е навик?

— Краткият поглед. Клиентите не обичат да бъдат наблюдавани и свидетелите понякога се смущават от продължителни директни погледи.

— Не обичате ли да смущавате свидетелите?

— Само враждебните свидетели и то само в съда.

— Доколкото разбирам аз не съм враждебен свидетел.

— Надявам се, че не.

— Можете ли да прецените хората с толкова бърз поглед?

Мейсън каза:

— Опитвам се.

— Успешно ли?

— Зависи. Адвокатът, който се занимава с много дела, трябва да

отсъжда бързо. Чиновникът провъзгласява името на бъдещия съдебен заседател. Този човек става от мястото си в съдебната зала, отива, за да заеме мястото си в ложата на съдебните заседатели. Имам възможност да го наблюдавам шест-седем секунди. През тези шест-седем секунди трябва да стигнеш до бързо заключение за неговия характер, как е склонен да реагира на признание и оспорване, какъв човек е, дали е с широка душа и либерално настроен, дали е фанатик, доброжелателен или враждебен. Разбира се, имаш възможност да допълниш това първо впечатление като му зададеш няколко въпроса, но по принцип човек се стяга, когато започнеш да го разпитваш, така че вида му е малко или много само една маска. Той се опитва да ти внуши, че е интелигентен и важен. Той знае, че е в центъра на вниманието и естествено е склонен да дава най-доброто от себе си. Опитва се да си самовнуши, че е доста добър съдия. Най-добрата ти възможност да го прецениш е докато върви към ложата на съдебните заседатели.

Тя се засмя непринудено:

— Искате ли да вървя?

Мейсън изведнъж се обърна и отправи погледа си директно към нейния.

— Да.

Очевидно едносричният му отговор донякъде я смути. Тя вирна брадичка, усмихна се, стана от дивана и тръгна през канцеларията, отдалечавайки се от Мейсън. Походката ѝ подсказваше, че тя се гордееше с тялото си и бедрата си. Внезапно се обърна, усмихна се на Мейсън, тръгна обратно към него и отново седна.

Тя каза:

— Съпругът ми ме отегчаваше до полуда.

— Това ми стана ясно.

— Съжалявам, че си отиде по такъв тайнствен и объркан начин.

Що се отнася до обичаите, ще покажа порядъчна тъга. Всъщност, чувствам се като че ли камък е паднал от гърдите ми. Това безнравствено ли е?

— Наистина ли се чувствате така?

— Да.

— В такъв случай е много по-добре да бъдете откровена с мен.

— Така си и мислех.

— Бяхте ли влюбена в съпруга си, когато се омъжихте за него?

Тя отговори:

— Господин Мейсън, аз направих най-голямата грешка, която една жена може да допусне. Омъжих се заради парите. Предполагам, че ако бях по-малко — е, да кажем, по-малко харесвана — може би всичко щеше да бъде наред. Но аз имах доста кандидати, измежду които да избирам. Не мисля, че бях влюбена в който и да е било от тях, но един-двама ме впечатлиха. За нещастие нито един от тях нямаше пари. Едгар Ферел ме ухажваше по един спокоен, методичен начин. Имаше моменти, в които ме отегчаваше ужасно, но той беше справедлив и искрен. Каза ми, че ще ми осигури щедра издръжка. Направи го. Това беше всичко, само една издръжка, почителност и скука. По онова време няхах представа колко убийствено скучно щеше да бъде. Нямаше да имам нищо против, ако се бяхме карали жестоко. Ако се беше опитал да ме набие, щях да го обикна или така да го намразя, че да му изтръгна сърцето. Но той не го направи. Тази постоянна, непоносима, апатична почителност така ме нервираше, че исках да изкрещя. След това, за зла участ, някои от другите ми ухажори, които ме бяха привлекли емоционално, но няхаха пари, си проправиха път в деловия свят и понатрупаха пари.

— Защо не поискахте развод?

— Първо на първо, няхах основание. Второ на второ, ако се бях опитала да се разведа с него без основание, щеше да има подялба на имуществото, която нямаше да бъде никак задоволителна. И през цялото време той се е опитвал да се заиграва по своя тромав, тежък начин. Мили Боже, Мейсън, само ако знаех. Ако бях помислила, че има достатъчно сили да ми изневерява поне малко, вероятно щях да стигна дотам, че да намеря нещо малко по-романтично в него. Но той беше просто един тромав, стабилен съпруг, на когото можеше да се разчита, не много умен, без каквато и да било фантазия, високомерен, с чувство за хумор, напълно скован.

— И така — каза Мейсън, — тъй като сте била отегчена, е било напълно естествено вие да започнете да му изневерявате.

Тя изведнъж се стегна. Това можеше да бъде от възмущение. Или пък тя заставаше нащрек.

— Не започнахте ли? — попита Мейсън непринудено като запали цигара.

— Не — каза тя. — Аз си бях постлала леглото и щях да си лежа само в него и в никое друго.

— Изкушавахте ли се? — попита Мейсън.

— Разбира се, че се изкушавах. Мили Боже, та и аз съм човек.

Искам романтика. Искам да ми се правят предложения от остроумни хора, които правят всичко със замах, романтично. Ненавиждам скучната рутина на брака, където мъжът обезателно приема съпругата си за даденост. Моят съпруг имаше ум на счетоводител... Господи, как бих искала да говоря с „другата жена“, която е трябвало да сподели провинциалното му имение. Чудя се дали се е наложило съпругът ми да подскача наоколо като безгрижен Лотарио или пък романтичния подход е бил толкова отворително комерсиален, колкото неговото „ухажване“ към мен.

— Искате ли цигара? — попита Мейсън.

— Не, благодаря.

За момент беше тихо. След това Лорейн Ферел каза:

— Да, като съпруга бях върна на Едгар Ферел. Като вдовица ще бъда върна на себе си.

— Мислите ли отново да се омъжвате? — попита Мейсън.

— Със сигурност не. За ваша лична информация, господин Мейсън, получих доста голяма доза семеен живот. Бих могла да се справя и без него известно време. Имам пари — искам да кажа, че ще имам пари. Ще имам свобода и независимост. Искам да се запозная с умни, надарени с красноречие хора. Възнамерявам да пътувам и — да бъда откровена — възнамерявам да събудя инстинкта за преследване у мъжа-хищник. След това възнамерявам да се възкача на висок стол и да гледам надолу с насмешлива толерантност към всеки, който се опита да ме свали. И, ако мога да смеси няколко метафори, когато някой приятен рицар се появи яхнал красив бял жребец и поиска да ме вземе в ръцете си и да ме отведе, няма да се съпротивлявам много, ако не ми се иска.

Лицето ѝ имаше замечтано изражение. Очите ѝ вдигнати някъде над главата на Мейсън съзерцаваха тавана в определено приятно очакване, като че ли тя предвкушаваше преживяванията, които беше описала. За момент тя сякаш беше говорила на себе си, напълно забравила за присъствието на адвоката.

— Но — продължи тя, — няма да се омъжа за него, освен ако не притежава определено качество, което — е, трудно е да се опише, но разбрах, че големия порок на всички мъже е, че когато знаят, че могат да притежават жена, я приемат за даденост. Мъжът, който умее да ухажва жената дори и след като веднъж я е обладал, е много, много рядък индивид. Той е безценен.

— Вероятно никога няма да го намерите — каза Мейсън.

— Тогава ще се забавлявам, търсейки напразно, вместо да се омъжвам не за този, за когото трябва.

— Младостта и красотата са преходни.

— Още по-добра причина да им се наслаждаваш изцяло, докато ги имаш. Те не са по-малко преходни, когато са съчетани в светите връзки на брака. Как стигна разговора до тази тема?

— Аз просто задавах въпроси.

— Лични и прями въпроси.

— Темата е лична и пряма.

— Добре, хайде да поговорим за убийството.

— Не беше ли самоубийство? — попита Мейсън.

— Очевидно не. Било е убийство. Полицията е пресъздавала престъплението. Нямащо е електричество в провинциалния дом. Едгар е използвал маслени лампи на долния етаж. Имал е газова лампа, която е използвал като е ходил на горния етаж.

— Току-що е бил напълнил лампата. Отишъл е горе до спалнята, където си е бил оставил куфара. Щорите са били спуснати на долния етаж, но е нямало щори на прозореца на спалнята. Той влязъл в стаята с лампата. Някой, който го е чакал долу с кола, се е прицелил внимателно с 38 калибров револвер и го е застрелял. Като възпроизведе посоката на изстрела според дупката в прозореца и височината, на която трябва да е била главата на Едгар над пода, полицията получава точното положение на убиеца непосредствено по следите от автомобил, които са останали в калта. Още повече, че не е валяло от понеделник вечер.

— Сама ли е изгаснала газовата лампа? — попита Мейсън.

Тя се намръщи.

— Не, трябва да е била изгасена. Беше почти пълна. Но това е единствения начин, по който може да се е случило, имам пред вид убийството. Убиецът не би могъл да види нещо в стаята нито през деня, нито през нощта, освен ако Едгар не е стоял там със светната лампа.

— Вие нямахте представа, че съпругът ви притежава този имот?

— Никаква. Когато разбрах, изобщо не можах да повярвам. Това просто доказва, че дори и такъв заклет мухльо като Едгар Ферел има прикрит мъжки инстинкт.

— Мислите ли, че е било любовно гнездо?

Тя го погледна и се засмя.

— Някакви доказателства? — попита Мейсън.

— Полицията търси доказателства. Навсякъде са открили отпечатыци, очевидно женски.

— Имате ли представа коя е била жената?

Тя поклати глава:

— В неведение съм. Имам чувството, че е някоя служителка от магазина. Казах на полицията, че ако вземат отпечатыци от всички служителки, ще открият човека, когото търсят.

— Какво ви кара да мислите така?

— Познавам Едгар. Едгар не би могъл да се заиграва наляво и надясно. Липсвала му е инициатива и смелост. Би изглеждал непохватен като стар вкостенял кон, който се опитва да подскача на пасбището през пролетта. Трябва да е било някое маце от магазина, което е видяло възможността да се промъкне зад бойното поле, когато никой не го наблюдава.

Мейсън се загледа във върха на цигарата си:

— Искате да кажете, че тя се е влюбила в съпруга ви?

Смехът на Лорейн Ферел беше плътен и гърлен:

— Господин Мейсън, моля ви!

— Тогава какво е искала?

— Какво си мислите, че е искала? Същото, което и аз исках.

Пари.

Мейсън каза:

— В такъв случай тя не би продължила да работи в магазина.

— Прав сте, господин Мейсън, напълно сте прав.

Усмивката ѝ беше блажена.

— Тогава — продължи тя, — можем да улесним издирването и да ускорим цялата работа. Мисля, че полицията трябва просто да търси красива, привлекателна, млада жена, която да е работила тук и да е напуснала работа.

— Вярвам, че обичайната процедура е осигуряването на апартамент за младата жена, нали така? — попита Мейсън.

Тя каза престорено свенливо:

— Не бих могла да кажа.

— Не би могло да се очаква от млада жена, без значение колко амбициозна и добре заплатена е тя, да отиде да живее в някаква стара фермерска къща, където няма никакви удобства, няма електричество.

Тя се намръщи:

— Точно така.

Мейсън каза:

— Хайде да проследим мисълта до логичния извод. След като никоя млада жена не би живяла там, то трябва да е било сборно място.

Лорейн Ферел смръщи вежди. Тя каза:

— Прекалено логично подходите, господин Мейсън, и — дявол да го вземе — прав сте. Прилича на афера с омъжена жена, някоя, която е можела да се измъква само от време на време, някоя, която не би могла да си позволи да бъде видяна в града. Така трябва да е било.

— И така — каза Мейсън, — имаме една странна смесица от противоречиви догадки.

Лорейн Ферел кръстоса крака, обгърна коляното си с ръце, загледа замислено шарките на килима и каза:

— Вие изграждате всичко това стъпка по стъпка. Предполагам, че следващата стъпка ще бъде разгневения съпруг.

Мейсън пое разговора:

— Който е последвал блуждаещата си съпруга до провинциалното любовно гнездо, който е стоял отвън и е гледал, видял е любовника на жена си да стои близо до прозореца на спалнята на горния етаж и който не е могъл да устои на изкушението да дръпне спусъка и да си тръгне.

Блуждаещата съпруга остава сама в къщата с любовника си, който току-що е бил застрелян. Направила е най-доброто, на което е била способна. Изгасила е газовата лампа и е разбрала, че трябва да си тръгне. Имала е само един начин да избяга. По същия начин, по който е пристигнала — автомобила на Едгар Ферел.

Лорейн Ферел кимна бавно и замислено.

— Всичко това, разбира се, се крепи на един факт — каза Мейсън.

— Какъв е той?

— Че вие ми казвате истината.

Тя дори не вдигна поглед от килима. Нямаше враждебност, нито гняв в гласа ѝ. Тя каза просто и убедително:

— Не съм добра лъжкиня, господин Мейсън. Лъгала съм един-два пъти, но не съм добра и не ми харесва. Казвам ви истината. Така е по-лесно. Вие сте адвокат — някак си усещам, че бихте ме разсъблякъл, ако се бях опитала да се скрия зад наметало от лъжи. Казвам ви истината. Вие вероятно сте единственият човек на света, който ще знае, че не съм съсипана от мъка. Играя с открити карти.

Аз...

Чу се потропване на вратата, след което се завъртя бравата. Вратата се отвори и Джон Адисън, измъчен и затормозен, застана на вратата.

— Здравей, Мейсън. Слава Богу, че си тук!

— Какво се е случило? — попита Лорейн Ферел.

— Почти всичко — каза Адисън. — Вижте какво, не мога да се ориентирам в този кабинет. Елате в моя. Там имам една бутилка. Имам нужда от една доза.

Адисън поведе по пътя към своята канцелария, отвори стъклената врата на един шкаф за книги, натисна едно копче, завъртя целия рафт и книги на една страна и се откриха ред бутилки и малка електрическа кутия за лед.

— Какво желаете? — попита той.

— Скоч и сода — каза Лорейн Ферел. Мейсън кимна.

Адисън постави три чаши на бюрото си, разля уискито в чашите с трепереща ръка, добави лед и студена сода.

— Тази светлина ме дразни — каза той. — Навън е достатъчно светло, за да стоим на тази жълта и гадна светлина.

Той отиде до прозореца, отметна тежките пердета, след това натисна ключа и изгаси светлините.

Слънцето все още не беше изгряло, но имаше достатъчно светлина, за да се виждат ясно предметите в стаята.

Адисън вдигна чаша:

— Успех — каза той, след което прибави — имаме нужда от него.

Той пресуши повече от половината в чашата.

— Какво се е случило? — попита Мейсън.

Адисън се отпусна в голям, въртящ се стол, взе една пура от кутията на бюрото, отрязва връхчето, запали клечка кибрит и поднесе върха на пурата към огънчето като я завърташе бавно, за да се запали равномерно.

Изгаси клечката, пусна я в един пепелник и каза:

— Едгар Ферел е бил убит с моя пистолет.

— Твоят пистолет! — възкликна Лорейн. Адисън кимна мрачно.

— Как така? — попита Мейсън със студени и цинични очи.

Адисън задържа погледа си върху върха на пурата, като съзнателно избягваше да погледне вдовицата на съдружника си и адвоката си.

Мейсън изчака търпеливо Адисън да отговори на въпроса.

Лорейн вдиша остро, наведе се напред, така като че ли щеше да каже нещо, след това видя погледа на Мейсън, облегна се и зачака.

Адисън всмукна няколко пъти от пурата си, глътна още скоч и сода.

— Това е — каза той в самозащита — едно от онези малки неща, за които никога не мислиш по време на обикновен работен ден.

Той изчака, но никой не каза нищо.

— Но — продължи Адисън, — стават дяволски важни, когато стане убийство.

Отново мълчание.

— И така — каза той, като погледна Мейсън за пръв път откакто беше започнал да говори, — ти се занимаваш с убийства така, както аз се занимавам с търговия. Предполагам, че ще кажеш, че е трябвало да ти кажа всичко това още първия път, когато разговарях с теб. За теб това би било много важно. Това е защото си свикнал да мислиш за убийства. Това е твоята професия. За мен това беше просто незначителна подробност.

— Най-добре си кажи всичко — каза Мейсън, — без да увърташ.

— Когато Едгар тръгна на риболов, поиска револвер. Взе назаем моя.

— Защо не си купи?

— Проклет да съм, ако знам — каза Адисън горчиво, — но преди около три месеца Едгар и аз бяхме на излет. Аз си бях взел револвера и исках малко да пострелям, за да поддържам форма. Мисля, че Едгар никога не беше стрелял преди това. Стана му интересно. Показах му това-онова, научих го да стреля по мишени и да не мърда, докато стреля. Започна да стреля доста добре. Съвсем естествено се почувства поласкан. Когато отиваше на излет мислеше само за моя револвер.

— Ти ли му показва как да стреля? — попита Мейсън.

— Точно така, аз.

— Научи го да стреля по мишена?

— Да.

— С други думи — каза Мейсън, — ти си се занимавал доста със стрелба, така ли?

— Бях член на отбора, който спечели първо място в Западния шампионат преди няколко години.

— Добре — каза Мейсън, — разкажи ми за пистолета. Нека да

разясним нещата.

— Това е всичко, което мога да ти кажа. Едгар взе пистолета на заем. Полицията го е намерила в градината. Случайно са се натъкнали на него. Мисля, че нямаше да го намерят през деня, но докато са обхождали мястото с фенерите през нощта светлината трябва да се е отразила в метала и някой от полицаите го е забелязал.

— Казваш, че това е пистолетът, с който е бил убит Едгар? — попита Мейсън.

— Така мислят полицаите.

— Колко куршума е имало в него, когато са го открили?

— Нямало е никакви куршуми. Пистолетът е бил почистен от отпечатъци и захвърлен, но полицаите казват, че с него е било стреляно наскоро. Склонен съм да се съглася с тях. Винаги поддържах цевта чиста. Пистолетът е използван и не е бил почистен. Има остатъци от барут по цевта.

Мейсън каза бавно:

— Това изглежда зле, Адисън.

— Колко зле? — попита Адисън.

— Много зле — каза Мейсън. Госпожа Ферел каза:

— Вие, господин Мейсън, разбира се, не си мислите, че Джон Адисън би могъл...

— Няма значение какво мисля аз — прекъсна я Мейсън, — има значение какво ще мисли полицията и съдебните заседатели.

За момент никой не проговори. Мейсън се изправи на крака:

— Е, добре, приятели, ще направя каквото мога. Адисън, оправи бюрото си. Ще те арестуват преди обяд. Когато го сторят, не говори.

_ Не казвай нито дума. _ Ще запомниш ли това?

— За Бога, Мейсън, ще трябва да обясня някои неща.

— Тогава ще се наложи да обясниш всичко.

— Е, и?

— Можеш ли да го направиш?

Очите на Мейсън се впиха в очите на Адисън. Магнатът се присви на стола си.

— Не — каза той.

— Така си и помислих — каза Мейсън и излезе, като остави Адисън и Лорейн Ферел сами в кабинета.

ГЛАВА ДЕСЕТА

В осем часа Мейсън свари Пол Дрейк да изучава докладите, които бяха поставени на бюрото му. Той държеше електрическа самообръсначка в ръка и се бръснеше, докато четеше докладите. На ъгъла на бюрото му имаше чинии, в които имаше следи от яйца и бекон, препечени филийки и кафе от съседния ресторант.

Дрейк вдигна поглед, изкриви лицето си така, че кожата на врата му да се опъне, бавно прекара острието по шията си и каза:

— Здравсти, Пери. Как върви?

— И аз това искам да знам — каза Мейсън.

По бюрото на Дрейк бяха разхвърляни няколко телефона на удобно разстояние.

— Откъде да започнем? — понита той като сложи електрическата самообръсначка върху бюрото си и плисна одеколон на лицето си. — Искаш ли да започнем с Адисън?

— Какво за Адисън?

— Адисън добре се е подредил, Пери. Полицията е намерила един пистолет, с който е било извършено убийството. 38 калибров пистолет, точно като този, с който е било извършено убийството. Бил е използван наскоро, но всички гилзи са били извадени от барабана. Пистолетът явно е бил захвърлен. Паднал е върху някакви камъни. Имал е дървена дръжка и малко от нея се е отчупила, когато се е ударила в камъка. Полицията се е поразровила и е открила парчето от пистолета. Явно е бил хвърлен със значителна сила, ако се съди по одраскванията по камъка, където се е ударила металната част.

— Е, и?

— Набързо са проверили номера. Пистолетът е на Адисън. Очевидно стреля много добре. Това е дало на полицията повод за много размисли.

— Сигурен ли си, че работата е била свършена с 38 калибров?

— Съвсем. Измерили са дупката, която е направил куршума в прозореца. Хубава, чиста дупка, нищо не се е отчупило, само дупката е с много пукнатини наоколо.

— Какво са направили с прозореца?

— Изрязали са стъклото, поставили са го между две парчета прозрачна пластмаса. Пазят го като доказателство.

— Още не са ли открили фаталния куршум?

— Доколкото знам, не. Хирургът, който извършва аутопсията, вероятно работи върху трупа в момента. Куршумът е някъде в главата

на оня тип. Само входна рана, няма изходна рана.

— Нещо друго ново?

— Имах разговор със сержант Холкомб.

— Той какво иска?

— Разгорещен е заради онази информация, която дадох на банките. Казва, че Ерик Хансел е изнудвач и мисли, че цялата работа е била клопка, за да се отървеш от изнудвач, който притеснява твой клиент и че този твой клиент е Джон. Р. Адисън.

— Ти какво му каза?

— Аз си държах на своето и му казах, че съм имал информация, която съм предал на банките от добро желание, че ако е имало нещо между Адисън и Хансел, аз не съм бил уведомен.

— Ще се сблъскам с много въпроси — каза Мейсън. Дрейк отвърна раздразнено:

— Е, поне не ми казвай повече от това, което знам сега. Имам достатъчно въпроси, на които да отговарям.

— Ще имаш и още. Госпожа Лора Мейл Дейл е майката на Вероника Дейл. А Вероника Дейл в момента работи в универсалния магазин на Адисън на Бродуей. Искам да получа информация за госпожа Дейл. Всичко, което научиш за дъщеря ѝ, ще бъде от полза.

— Добре — каза Дрейк изморено, — след петнадесет минути ще ми докладват няколко души. Ще ги накарам да започнат работа.

— Не искам непохватни истории — му каза Мейсън. — Не желая груби похвати. Искам да се пипа фино и да се подходи умно. Не искам тези хора да разберат, че някой се интересува от тях.

— Не се тревожи — каза Дрейк, — не знам колко са дълбоки водите, но знам, че ледът е доста тънък. Момчетата, които ще използвам за случая, са най-добрите в бизнеса.

— Точно така — му каза Мейсън. — Сега слушай внимателно какво ще ти кажа, Пол, защото искам да запомниш точно, каквото ще ти кажа.

— Защо?

— За да знаеш какво не съм казал.

— Давай.

— Ще държиш това зад зъбите си — каза Мейсън. — Адисън е качил Вероника Дейл. Тя се е движела на стоп. Довел я е в града. Направила му е впечатление на невинно, младо същество от рода на тези, които вече не съществуват. Тя се е държала като свършена ангелска невинност, която беше на мода в новелите на осемдесетте

години.

Дрейк каза:

— По кое време?

— По някое време вечерта.

— Къде?

— О, някъде на изток извън града — каза Мейсън, като махна с ръка.

— Продължавай.

— Адисън е изиграл ролята на баща, много загрижен и разтревожен баща, който е бил шокиран от рисковете, които поемало това младо същество. Постави се на мястото на Адисън. Натрупал е значително богатство. Знае точно къде поставя крака си, преди да направи крачка. Качил е в колата си едно младо, очевидно невинно момиче, което между другото е споменало, че пътува на стоп към странен град, където не познава никого, няма къде да отседне, няма никакви пари и пристига доста след вечеря.

— Големият въпрос — каза Дрейк, — ако говоря като детектив, е как е стигнала толкова далеч и е запазила невинността си непокътната.

— Казах ти, че е представила невъзможна картинка — каза Мейсън. — Адисън е използвал влиянието си в хотел „Рокауйей“, за да ѝ наеме стая. Изпратил я е до хотела, след което се е опитал да излезе от живота ѝ.

— Но не го е направил?

— Момичето е било арестувано за скитничество на улицата.

— На улицата?

— Точно така.

— За Бога, Пери, полицията не арестува момичета на улицата, освен ако не правят едно нещо, при това открито.

— Знам — каза Мейсън, — но съществува вероятността момичето да е искало да го арестуват.

— Искаш да кажеш, че не е...?

— Вероятно си е дала вид на такава — прекъсна го Мейсън.

— Но защо?

Мейсън каза:

— Аз ѝ се отзовах на помощ. Платих гаранция. Направих така, че случаят да отпадне.

— Кога?

— На следващата сутрин.

— И след това?

— След това майка ѝ, Лора Мейл Дейл, ми се обади и ми остави фалшив адрес.

— Какво искаше?

— Да ми плати сметката.

— Направи ли го?

— Да.

— Колко?

Мейсън се усмихна:

— Сто и петдесет долара.

— Добра сделка?

— Продажба преди инвентаризацията — каза Мейсън.

— И предполагам, че Адисън плати още петстотин долара.

— Казах ти — каза Мейсън, — да слушаш много внимателно какво говоря, за да знаеш какво не съм казал.

— О, о — отбеляза Дрейк.

— Майката — каза Мейсън — е от среднозападно градче, вероятно на петдесет мили от Индианаполис. Там има ресторант. Много е разтревожена за авантюрата на дъщеря си в големия, зъл свят. Дъщерята няма представа, че майка ѝ е тук. Майката не иска тя да знае. Исква да я държи под око, да види дали ще намери работа или ще започне да лудува.

— Да лудува? — попита Дрейк, подхилвайки се.

— Да — каза Мейсън.

Усмивката на Дрейк изведнъж увехна:

— Ако посадиш всичко това в подходяща почва, ще получиш страхотна реколта — каза той.

— Златна жътва — му отвърна Мейсън. Дрейк изведнъж се изпъна като струна в стола.

— Сега — продължи Мейсън, — искам да отидеш да се видиш с Джон Адисън преди полицията да го арестува. Той знае, че ти работиш за мен. Накарай го да се обади на Вероника и да ѝ каже да тръгне с теб.

— След това?

— След това я заведи в апартамента на Дела. Дела ще се погрижи оттам нататък.

— Защо ти не отидеш при Адисън? — попита Дрейк. Мейсън каза:

— Възможно е да не мога да върша каквото си поисквам оттук

нататък, Пол.

И излезе, докато Дрейк все още мислеше върху това.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Мейсън влезе в личния си кабинет и откри лейтенант Траг излегнал се удобно в стола за клиенти.

— Здравсти, Траг. Как се озова тук?

— Той просто си влезе — каза ядосано Дела Стрийт. Мейсън помръкна:

— Имам приемна, както знаеш, Траг.

— Разбира се, че знам. И ако бях изчакал в приемната и ти се беше вмъкнал през онази врата, Дела Стрийт щеше да те предупреди и ти щеше да се измъкнеш.

Мейсън каза изморено:

— Имам куп срещи днес, така че се надявам, че ще бъдеш максимално кратък, лейтенант. Предполагам, че полицията се мисли за специална класа, която няма нужда да се представя по обичайния начин.

— Не обичаме да чакаме в канцелариите на хората — каза Траг с усмивка. — Това ни губи времето и кара хората в тези канцеларии да се чувстват като висшестоящи.

— Което вие не желаете?

— Ние искаме да ги държим в напрежение. Разбираш от психология, Мейсън, защо да ти губя времето?

— Какво искаш, Траг?

— Разбирам, че си имал спречкване със сержант Холкомб.

— Аз ли? — попита Мейсън като повдигна вежди. — Това е ново за мен.

— За Холкомб, обаче, не е.

— Не знам какво си е помислил Холкомб. Аз си мислех, че му помагам.

Той каза:

— Вбесил си Хансел.

— Каква трагедия — каза Мейсън.

— Не е трябвало да правиш това, Мейсън. Когато Хансел се е вбесил, е решил да си признае всичко.

— Така ли?

— Точно така.

— Предполагам — каза Мейсън, — че сержант Холкомб е имал такова голямо желание да ме залови, че е обещал на Хансел да го предпази от всичко, освен от убийство, ако Хансел му даде нещо, което би ме натопило.

— Не знам какво му е казал Холкомб — отвърна лейтенант Траг. — Знаем, че искат да го видят в дирекцията.

— Кой?

— Няколко души.

— За какво?

— За едно нещо — каза Траг. — Искат да те попитат за една фалшификация.

— Каква фалшификация?

— Чекът, който Хансел е представил в банката.

— Фалшив е бил, нали?

— Банката така казва.

— Е и?

— Хансел казва, че ти си го подправил.

— Аз ли?

— Точно така.

— Е, това вече е нещо! — каза Мейсън.

— Наистина — отвърна сухо Траг.

Мейсън фиксира лейтенанта за момент и каза:

— Все още ли си в отдел „Убийства“, лейтенант?

— Да.

— Тогава как е станало така, че лейтенант, който работи в „Убийства“ е дошъл тук, за да ми поднесе официална покана да отида до полицейското управление заради обвинение във фалшификация?

— Работим заедно върху случая — каза Траг.

— Вие с Холкомб ли?

— Точно така.

— Холкомб също работеше в „Убийства“.

— Вече не работи. Понякога помага, но сега се занимава с общи работи. Вземи си шапката, Мейсън и да се поразтърчем.

— Да предположим, че предпочета да не се разтърквам.

— Това може да се окаже твърде зле за теб.

— Това заплаха ли е?

— И още как — каза Траг. — Виж какво, Мейсън, опитам с добро. Имаме доказателства срещу теб по обвинение във

фалшификация. Подправил си чек и си го дал на Ерик Хансел.

— Това са думи на един мошеник.

— Това са думи на един мошеник — съгласи се Траг с уморен глас, — но освен това имаме и изобличителни обстоятелства. И ще открием още изобличителни обстоятелства. Имаме достатъчно, за да съставим обвинителен акт още сега. Ти се опита да поставиш много хитър капан на един изнудвач, но той се намеси в убийство и се обърна срещу теб. Ако не беше убийството, щеше да бъдеш на върха. При създалите се обстоятелства седиш върху барут.

Мейсън погледна Дела Стрийт, видя, че моливът ѝ хвърчеше по страниците на тетрадката за стенография, докато тя записваше разговора.

— Какво казва Адисън за чека?

— Банката на Адисън каза каквото трябваше. Подписът е фалшив. При това фалшификацията не е добра. И твоят приятел, Адисън, е затънал в неприятности до ушите.

— Защо?

— Можем да докажем, че е карал по пътя, който минава на четвърт миля от мястото на убийството, точно когато е било извършено.

Мейсън каза с непринуден глас:

— Добре, Траг, да се разходим.

Той взе шапката си.

— Някакви съобщения? — попита Дела Стрийт.

— Нищо — каза Мейсън. — Ще се върна скоро.

— Може да се върне скоро — поправи го Траг.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Лейтенант Траг отвори вратата и каза на Мейсън:

— Влизай.

Адвокатът влезе в голямата, просто обзаведена стая.

Сержант Холкомб дъвчеше края на незапалена пура и седеше в дъното на дълга дъбова маса. На средата на масата Ерик Хансел с възврънато нагло самочувствие пушеше цигара.

На другия край на масата стенограф записваше разговора.

Сержант Холкомб се усмихна, когато Мейсън влезе в стаята.

Лейтенант Траг влезе след Мейсън, затвори вратата и каза:

— Седни, Мейсън.

Сержант Холкомб каза на Хансел:

— Сега искам да повториш това, което ни каза. Просто ми кажи точно какво се случи. Искам Мейсън да го чуе.

Хансел каза:

— Признавам, че беше разтърсващо.

— Продължавай — каза Холкомб. Хансел посегна за нова цигара. Мейсън каза:

— Помни, Хансел, тези хора не могат да ти дадат имунитет. Те...

— Ти не се меси — каза Холкомб заплашително. — Ние се грижим за това! Когато чуеш целия разказ, ще запееш различна песен.

Зелените очи на Хансел се стрелнаха за миг към лицето на Мейсън.

— Правиш се на хитър — каза той саркастично.

— А ти — срязва го Холкомб — си дръж мутрата затворена, освен когато ти се говори и когато трябва да кажеш нещо, казвай само него и нищо повече! А сега край на комедията. Започвай да говориш.

Хансел запали цигара, вдиша дълбоко и каза:

— Душа наоколо и събирам информация. Това ми е работата. Ако не мога да се погрижа за нещо, го предавам на Джордж Уитли Дъндас за клюкарската му колона. Той ми плаща трохи. Не мога да живея от това, но фактът, че имам врата към средствата за информация, ми дава възможност да печеля по-добре.

— Разбираме — каза Холкомб и след това прибави саркастично: — но, разбира се, никога не казваш на Дъндас.

Хансел замълча.

— Продължи разказа си — каза Траг. Хансел каза:

— Държа си очите и ушите отворени тук около управлението, малки нещица — нищо поверително, нали разбирате? Просто неща, които и без това се дават на пресата. Получих информация, че Пери Мейсън е отишъл лично да освободи момиче, обвинено в скитничество. Стори ми се странно, че толкова високоплатен адвокат би освободил някаква си уличница. Така че реших да разследвам. Разбира се, Мейсън беше идвал и я беше освободил под гаранция, за която е заплатил от собствения си джоб. И така, разговарях с човека, който беше направил ареста. Той ми разказа нещата така, както би ги

разказал на пресата. Така че следите ме отведоха до хотел „Рокауей“, където мацето имало стая и открих, че стаята ѝ е била дадена по нареждане на управителя на хотела. Отидох при управителя. Казах му, че искам да знам защо си играе на предпочитания с малки сладки блондинки. Той ми каза да вървя по дяволите. След това аз отбелязах, че русото маце е било арестувано за скитничество само час след като се е регистрирало в неговия хотел и това постави нещата в различна светлина. Естествено той не искаше името на хотел „Рокауей“ да се появи във вестниците като местопребиваването на сладурана, която е била арестувана за скитничество, и най-вече не искаше съпругата му да знае, че е уредил стаята. Така, че той се предаде и ми разказа своята история. Джон Рейсър Адисън го е извикал и го е помолил като лична услуга да регистрира стая в хотела за Вероника Дейл. Адисън е казал, че гарантира за нея. Това беше достатъчно за мен. Бях тръгнал да гоня малка рибка, а ето че бях заловил голяма. Реших да говоря с Вероника Дейл. Тя беше доста въздържана по отношение на Пери Мейсън, но се разприказва за Джон Адисън, каза, че той бил страхотен човек. Той я качил в колата си във вторник вечерта и я настанил в хотел. И така, отидох при Адисън. Стоварих камшика върху него. Адисън се изплаши до смърт. Дадох му време да си помисли и му оставих един телефонен номер. Мейсън ми се обади на този номер. Отидох при него. Той беше излязъл. Секретарката му ми каза, че ще ми вземе шапката. Тя я постави на ръба на бюрото. Мейсън влезе и разговаря объркано с мен. Бях бесен. Станах, за да си тръгна, а в шапката ми имаше чек за две хиляди долара, подписан от Джон Рейсър Адисън на мое име. При тези обстоятелства нямах представа, че цялата работа беше съмнителна. Втурнах се и го занесох сам в банката. Никога не съм бил счетоводител. Аз съм изнудвач — и какво от това?

— Добре, добре — каза лейтенант Траг, — доразкажи останалото, за русокосата.

— Вече ви казах за нея.

Траг погледна многозначително към сержант Холкомб и каза:

— Той знае ли защо се интересуваме от...?

Холкомб поклати глава.

— Още нещо за русата — каза Траг.

— Къде е качил Адисън това момиче? — попита Холкомб.

— Малко след Канион Верд.

— На какво разстояние от Канион Верд?

— На десет, петнадесет мили, доколкото разбрах от нея.

— С други думи, Джон Рейсър Адисън е пътувал в посока противоположна на Канион Верд във вторник вечерта.

— Точно така — каза Хансел. — Било е в обратна посока, за да я качи. Закарал я е до града.

— По кое време?

— Тя е стигнала в хотела в около десет без четвърт и е била арестувана за скитничество в около десет и тридесет.

— И къде е това момиче сега?

— Не знам. Но бас държа, че можете да я откриете чрез Джон Адисън. Когато такива стари кози започнат да проявяват бащински интерес към сладки руси мацета, които се правят на ангели — по дяволите, не ме карайте да се смея, Адисън се върти около нея като муха около буркан със сладко и тя му позволява да се върти. Ако искате тя да потвърди разказа, просто кажете на Адисън, че искате да доведе Вероника Дейл и той ще го направи.

Траг каза:

— Добре, Хансел. Ще ти кажем направо. Не си мисли, че ще получиш имунитет за изнудване само защото имаш привлекателен характер или пък защото изгаряме от желание да задържим Пери Мейсън заради този трик. Ти си мръсен мошеник. Дребен червей и аз лично бих искал да изтрия присмехулната ти усмивка с юмрук. Единствената причина жълтите ти зъби да не са натъпкани в гърлото, е защото си се намесил в убийство. Както знаеш, Едгар Ферел, съдружника на Адисън е бил убит вторник вечерта в една къща на около четвърт миля от пътя за Канион Верд. И така, къде е качил Адисън това момиче? Имам предвид — точно къде?

— Не мога да ви кажа това — каза Хансел като изучаваше замислено върха на цигарата си. — Къде би означавало на двадесет мили от Канион Верд?

— Това би означавало точно срещу мястото, където е било извършено убийството — каза лейтенант Траг.

— Там е било.

Холкомб каза:

— Не го каза през цялото това време. Какво ни избърбори преди това, Хансел, за това, което момичето е казало за мъжа, който я е качил в колата?

— Казах ви. Тя има възможност да преценява колите. През нощта слуша звука на двигателя и...

— Точно така — каза Холкомб. — Какъв е бил звукът на двигателя на Адисън?

— А, това ли? — каза Хансел, след това изведнъж се съсредоточи, преценяваща предпазливост проблесна по лицето му.

Траг, който беше свикнал да се занимава с мъже от такъв род, интерпретира правилно това изражение.

— Помни, Хансел — каза той, — получаваш имунитет само в случай, че кажеш абсолютно всичко. Ако се опиташ да скриеш дори и един процент, ще те осъдим за фалшификация, а там те държим здраво!

Хансел каза:

— Не съм скрил нищо. Просто мислех.

— Е, започвай да говориш — каза Траг, — ние ще мислим.

— Сега си спомням. Не обърнах внимание по онова време. Тя ми каза, че е избрала Адисън, защото колата му ѝ се сторила скъпа. Тя каза, че той излязъл от някакъв страничен път. След това чула как колелата пресичали дървен мост, след това колата се изкачила по едно възвишение и тръгнала към нея, а тя чула звука на превключване на скорости. Той е навлязъл в магистралата на ниска скорост и превключил на висока на около сто ярда преди да стигне до нея. Двигателят бил чист и явно добре поддържан, така че тя застанала до водостока и се обърнала така, че фаровете да осветят лицето ѝ и си дала вид на сладка и безпомощна.

— До водостока? — каза лейтенант Траг.

— До водостока.

— И Мейсън ти е дал онзи чек?

— Мейсън ми даде онзи чек. Беше сложен в шапката ми.

— И секретарката на Мейсън сложи шапката на бюрото?

— Точно така.

Траг каза:

— Добре, Мейсън. Доста време ни разиграва. Сега те обвинявам във фалшифициране на името на Адисън върху чек. И ще задържа Дела Стрийт.

— Въз основа на признанията на един мошеник?

— Точно така — каза Траг. — Той е мошеник, но разказът му има смисъл. Ти си знаел, че ако платиш на изнудвач никога няма да се отървеш от него. Досетил си се, че той има досие и че ако бъде арестуван за пробутване на фалшифициран чек, ще го притиснем и той никога няма да има възможност да използва информацията, която

има. Още повече, че той никога не би могъл да обясни, тъй като ти ще си го поставил между рогата на една дилема. Той трябва да бъде или фалшификатор или изнудвач. Ако не проговори, отива в затвора за фалшификация. Ако проговори, тогава отива в пандиза за изнудвачество.

Хансел го погледна с насмешка:

— Умник — каза той на Мейсън.

— За Бога, затвори си устата! — каза Холкомб ядосано.

Телефонът звънна.

Холкомб отиде до него, вдигна слушалката и каза:

— Холкомб на телефона. Кой... Да... и какво за него?

Изведнъж той издърпа пурата от устата си и я блъсна в плювалника.

— Какво казахте? — попита той гневно.

Лицето му се изкриви от усилието, което полагаше да се съсредоточи, след което каза:

— Добре — и тръшна слушалката върху вишката толкова силно, че щеше да се счупи.

— Искам да говоря с вас, лейтенант — каза той на Траг.

Траг отвърна:

— Хайде да пипнем Адисън, да разберем коя е тази Вероника Дейл, да я изведем на пътя и да видим дали ще може да ни каже къде точно е била качена.

Холкомб кимна ентусиазирано.

— От друга страна — каза Траг, — мисля, че трябва да почакаме до довечера, преди да го направим. Ще я заведем до Канион Верд и ще я оставим да види пътя при приблизително същите условия, при които го е видяла, докато е стопирала.

Мейсън каза:

— Вие, пиленца, ще се опитвате ли да ме задържите? Ако ще го правите, най-добре напишете оплакване и издайте заповед за арест.

— Ти просто си стой там — каза Траг застрашително и след около двадесет минути ще сме се погрижили за всички ви, господин Мейсън.

Холкомб каза:

— В края на краищата, Траг, не искаме да тръгваме боси след тази работа. Най-добре е да проверим и разказа на Хансел.

Траг каза:

— Този трик е типичен за Мейсън. Знам, че Хансел казва

истината. Всичко е изиграно така, както Мейсън би го направил. Той се е опитвал да предпази клиента си и не го е грижа какво трябва да направи. Той пази интересите на клиента си, а когато Мейсън започне да пази клиент, той не дава и пукната пара кой е този клиент. Предпазва интересите на учениците си. Поставя Хансел в такова положение, че да не може да говори, да не може да подкупва и никога да не може да се върне.

— Е, хайде да поговорим известно време — каза Холкомб и улавяйки окото на Траг, затвори собствените си очи в предупредително намигване.

Мейсън бутна стола си назад.

— Не си мислете, че ще стоя тук, докато вие си провеждате дебати. Ще бъда в кабинета си.

— Ще издадем заповед за арестуването ти и ще те вкараме в пандиза с белезници — предупреди го Траг.

— Добре — каза Мейсън. — Можете да се обадите и на вестникарските фотографии, ако искате.

— Точно така ще постъпим — му каза Траг.

— Чудесно — каза Мейсън и излезе от кабинета. Адвокатът взе такси до сградата на канцеларията си, мина през коридора, отключи вратата с надпис „Пери Мейсън, личен кабинет“ и каза на Дела Стрийт:

— Дела, ще трябва да изчезнеш.

— Какво?

— Онзи чек — каза Мейсън. — Наистина ще го използват. Ще те изкарат пред съдебните заседатели и аз искам да те няма за известно време. Аз...

Дела Стрийт каза развълнувано:

— Шефе, сержант Холкомб не получи ли обаждане по телефона?

Мейсън беше отишъл до бюрото си, беше го отворил и бързо издърпваше някакви хартии от личната си папка. Той спря изведнъж, внезапно погледна Дела Стрийт с недоумение.

— Получи ли? — попита тя.

— По дяволите, да!

Дела Стрийт каза:

— Работих колкото се може по-бързо. Обадих му се от банката, за да му кажат, че са направили ужасна грешка като са обвинили Ерик Хансел във фалшификация и че е вярно, че подписа е бил

повторен, но Джон Рейсър Адисън го признава за свой. Той е написал чека първо с молив и след като си помислил, че подпис с молив не би бил уважен от банката, го повторил с индийско мастило и го изпратил до този кабинет, за да бъде предаден на Хансел.

Мейсън спря за момент, докато асимилира информацията, след това остави хартиите обратно в чекмеджето, заобиколи бюрото и прегърна Дела Стрийт.

— Как измисли това? — попита той.

Той я държеше толкова близко, че гласът ѝ беше приглушен.

— Елементарно, скъпи ми Уотсън. Всички бяха толкова заети с убийството, че бяха забравили, че Адисън всъщност не се е отричал от чека. Така че веднага щом лейтенант Траг напусна кабинета, аз се свързах с Адисън и му казах да се обади на банката и да им каже, че току-що е научил, че Хансел е бил арестуван за представяне на фалшив чек, че чекът изобщо не е бил фалшив, а е бил напълно оригинален, че подписът е бил негов. Казах му, че това обаждане ще му струва две хиляди долара за един изнудвач, но че ако не се обади, ще намери адвоката си в затвора и на сметката му ще има много повече от две хиляди долара.

Мейсън пусна Дела Стрийт, отиде до бюрото си, седна в стола, отметна назад глава и се разсмя.

— Добре ли се справих? — попита тя.

— Добре ли? — каза Мейсън. — Справи се прекрасно! Само дето си нарушила половин дузина точки от Наказателния кодекс.

— Е и?

— Ще те арестуват като нищо, ако някога разберат за твоето обаждане.

Тя каза:

— Добре. Нека се опитат да разберат. Знаех, че поемам риск, но едно момиче, което не поема рискове от време навреме е безполезно. И освен това, имам най-умния адвокат в града на своя страна.

— Адвокатът — каза Мейсън, — не струва нищо без секретарката си. За Бога, Дела! Нищо чудно, че Холкомб изглеждаше като че ли беше глътнал прекалено много тютюн! Повишавана ли ти е заплатата скоро?

— Да.

— Добре, отново ще получиш повишение — каза Мейсън. — Ставаш все по-добра и по-добра. А сега имам и друга работа. Отиди в апартамента си. Чакай ме там. Пол ще доведе Вероника Дейл там.

Намери някое място, където да я държиш в прикритие. Ще дойда веднага, щом успея да се измъкна, но може и да закъснея. Тръгвай, Дела, и да се надяваме на късмет. Ще ни е много необходим.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Пери Мейсън почука нежно на вратата на апартамента на Дела Стрийт.

Тя отвори съвсем леко, видя кой беше, покани го да влезе и тихо затвори след него.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Тя се намира в апартамент 13-В.

— Създава ли неприятности?

— Сладка е като агънце.

— Тук ли я държа известно време?

— Да. Но само за известно време. Страхувах се, че може да я потърсят тук. Имах и още един посетител.

— Кой?

— Лорейн Ферел.

— Какво? — попита Мейсън. Тя кимна.

— Как така? — попита Мейсън.

— Търсеше вас. Не беше се успокоила в канцеларията, затова дойде тук. Това стана, когато очаквах Вероника и Дрейк, затова се отървах от нея набързо. Тя е неспокойна, иска да те види, казва, че е ужасно важно. Шефе, ще ви кажа нещо за тази жена. Влюбена е в Джон Адисън.

— Не!

— Със сигурност.

— Не го показва, когато разговарях с нея и с Адисън.

— Искате да кажете, че вие не сте го забелязал. Само една жена може да забележи подобни неща.

— По дяволите, Дела, това усложнява нещата. Ако тя разбере за Вероника, може да ревнува.

— Мисля, че знае и мисля, че ревнува.

— А Джон Адисън? — попита Мейсън. — Той влюбен ли е в Лорейн?

— Не знам за него — каза тя, — но мога да ви кажа със сигурност, че тя е влюбена в него.

Мейсън седна на ръба на масата, като заклати единия си крак и сбръчка челото си.

— Това ще усложни нещата. А Вероника?

— Тя си е същата. Адисън ѝ казал, че трябва да тръгне с Дрейк и тя го последвала като сладко, малко агънце. Без въпроси, само подчинение. Дойде тук и аз ѝ казах, че ѝ търся апартамент и че когато намеря, тя ще трябва да стои в него без да се свързва с когото и да било.

— Даде ли някакви обяснения?

— Не беше необходимо. Тя беше напълно смирена. Шефе, една жена не би могла да бъде чак толкова зелена.

— Тя мисли ли, че това има нещо общо с убийството?

— Тя явно изобщо не мисли и толкова — каза Дела Стрийт. — Това просто не е логично. Момиче с такава външност трябва да е имало мъже, които да са се опитвали да я свалят. Тя би трябвало да знае как стоят нещата. Ако богат собственик на универсален магазин я качи в колата си, наеме ѝ стая в хотел, след това ѝ намери работа и изведнъж я извика от работа и я изпраща в апартамент, където, тя трябва да е изолирана и потайна — по дяволите, шефе, дори и едно младо, невинно момиче би се възпротивило на това.

— Никакви признаци на съпротивление?

— Само сладка невинност — каза Дела Стрийт, — фабрикувана невинност с кръгли очи.

— Изкараха ли я от хотел „Рокауей“?

— Да. Очевидно полицията не е започнала да я търси. Хората на Дрейк се уверили, че мястото не е било наблюдавано, след което я пуснали да влезе, да си плати сметката, да вземе малката си чанта и да напусне хотела.

— Не е ли натрупала още багаж?

— Очевидно не. Повечето жени в подобни ситуации биха накарали Адисън да одобри някоя кредитна сметка и биха си набавили дрехи. Това момиче ми прилича на изпечена пътничка. Това, което тя може да направи с няколкото нещица, които има в онова малко куфарче е просто изумително. Разбира се, дрехите ѝ са леки и се опаковат лесно. Шефе, казвам ви, че има нещо нередно около това момиче.

— Добре — каза Мейсън, — ще отида да я огледам и то добре. Апартамент 13-Б?

— Точно така.

— Колко дълго можем да го задържим?

— Една седмица. Момичето, което го дава под наем е в Солт Лейк. Обадих ѝ се и ѝ обясних отчасти обстоятелствата. Казах ѝ, че просто се налага да вземем апартамента за едно момиче и че ще плащаме по двадесет долара на ден и ще възстановим всички повреди. Тя подскочи при възможността.

— Добре — каза Мейсън. — Ще отида да видя как се справя Вероника в новото си жилище. Мислиш ли, че има някаква представа, че е извадена от обръщение заради убийството?

— Не знам какво мисли — каза Дела Стрийт. — Аз мисля, че това е театър. Едно момиче не може да бъде толкова тъпо!

— Толкова наивно?

— Толкова тъпо!

— Може би нямат бащински настроени женкари в малкия град, където е израснала.

— Имат филми. Имат списания. Имат радио. И дори и да нямат женкари, които да живеят в разкош, бас държа, че имат женкари.

Мейсън каза:

— Е, аз ще отида да погледна малкото агънце.

— Хитрото малко агънце, ако питате мен — каза Дела Стрийт, — което се разхожда извън кошарата, блее безпомощно, гледа с малките си очи в очакване на вълка. За Бога, много съм мнителна! Какво да направя.

Мейсън се усмихна:

— Ще погледна.

Дела Стрийт каза:

— Ако искате един съвет, вземете свидетел.

— Свидетел или придружител?

— И двете.

— Може би ще стигна по-надалеч ако съм сам.

— Може да стигнете твърде далеч. Помнете, шефе, не знаете какво може да каже. И ако го каже с невинната си непросветеност...

— Разбрах намека — каза Мейсън. — Вземи бележника си и ела.

Дела Стрийт взе бележника си, бутна го в чантата си и придружи Мейсън два етажа надолу до апартамент 13-Б.

Мейсън почука на вратата.

Вероника Дейл я отвори широко.

За секунди на лицето ѝ се изписа някакво изражение, но то беше само за един миг. Беше трудно да се разбере дали беше разочарована

или изненадана.

— О, господин Мейсън! — каза тя. — Толкова е мило от ваша страна, че идвате да видите апартамента ми. Тук е абсолютно прекрасно. Не знам как да благодаря на господин Адисън за...

Мейсън си проправи път в апартамента и каза:

— Помислих си, че не е зле да дойда да го огледам.

— Прекрасен е. Има си всичко.

Дела Стрийт седна ненатрапчиво в един ъгъл на апартамента и постави тефтера си на коляното. Мейсън каза:

— Имаш ли представа защо си тук, Вероника?

— Господин Адисън ми каза, че ще се опита да ми каже нещо. Каза, че едно момиче не може постоянно да живее в хотелска стая и да работи — е, знаете, че не мога да си позволя хотелска стая с обслужване. Той щеше да се опита да ми намери апартамент. След това ми изпрати бележка, на която пишеше, че мога да тръгна с този, който я е донесъл, че няма да има нужда да работя и че трябва да правя това, което този човек ми каже. Беше странна бележка, но аз знаех, че той беше разстроен и взех това пред вид. Имах представа, че ставаше дума за апартамент.

— Знаехте ли, че апартаментите са труднодостъпни?

Тя се усмихна и каза:

— Знам, че господин Адисън е влиятелен. Погледнете какво е направил — благодарение на госпожица Стрийт, разбира се.

Мейсън каза:

— Вероника, хайде да си поговорим. Искам да разбера нещо за твоето минало.

— Но разбира се, господин Мейсън — каза тя и след това прибави — разбира се.

Мейсън премести един стол за нея, така че тя да стои с лице към Дела Стрийт. Той я накара да седне, след което самият седна, кръстоса дългите си крака, запали цигара и погледна момичето изпитателно.

— Какво има? — попита тя. Мейсън каза:

— Вероника, доколкото разбирам, си благодарна на господин Адисън?

— Благодарна? — възкликна тя. — Бих направила всичко за него! Мисля, че той е най-добрият човек на света.

— Това е чудесно. Сега аз съм адвокатът на господин Адисън. Тя кимна.

— И господин Адисън има неприятности.

— Неприятности? Господин Адисън? О, не, господин Мейсън, не може да бъде. Той е толкова добър. Той...

— Той има неприятности във връзка със смъртта на своя съдружник. Сега, Вероника, искам да отговориш на няколко въпроса.

— Да, господине.

— Ти си пътувала на стоп, когато си срещнала господин Адисън?

— Да.

— Колко време си пътувала така?

Тя вдигна ръка и започна да брои на пръсти.

— Пет дни.

— Защо пътуваше на стоп?

— Не знам, господин Мейсън. Просто имах непреодолимото желание да се махна от малкото градче. Имах чувството, че няма да мога да го понеса нито ден повече. Не ми се искаше да напусна майка, но — е, така става понякога. Едно момиче трябва да живее собствения си живот. За майка ми е добре да се установи в онзи град с онзи малък ресторант, но аз чувствах, че се погребвам. Аз ѝ помагах в сервирането, готвенето, миенето на чинии и почистването. Имаше много работа там.

— Добър ли беше бизнесът? — попита Мейсън.

— Не, малко местенце, където хората се отбиваха. Имаше постоянна клиентела от шофьори на камиони и хора, които през цялото време пътуваха. Разбира се, имаше и няколко местни клиенти. Ние почти никога нямаше истински приходящи пътници. Градът беше толкова малък, че малко хора се отбиваха там. Те просто го отминаваха.

— Не каза ли на майка си къде отиваш?

— Не. Просто тръгнах.

— Обадила ли си ѝ се за местонахождението си сега?

— Не.

— Защо не?

— Страхувам се, че не знам. Страхувам се, че ще дойде да ме вземе.

— На колко години си?

— Осемнадесет.

— Не мислиш ли, че майка ти ще се опита да те последва, въпреки че не знае къде си?

— За Бога, не. Тя не би могла да знае дали съм тръгнала на север, на юг, на изток или на запад.

— Не мислиш ли, че може да се тревожи за теб?

— Съмнявам се. Достатъчно голяма съм сама да се грижа за себе си.

— Вероника, как се казва майка ти и къде живее? Къде е този малък град, за който постоянно говориш?

— Името ѝ е Лора, Лора Мейл Дейл и не искам да ви кажа къде живее.

— Защо?

— Ще ѝ пишете. Не искам тя да знае къде съм. Може да ме върне.

— Кажете ни точно какво се случи преди да се срещнеш с господин Адисън.

— Преди да се срещна с него?

— Точно така, непосредствено преди това.

— Имах проблеми.

— Какви проблеми?

— Проблеми с женкар.

— Как се случи?

— По обичайния начин. Опитвам се да подбирам колите.

Преценявам ги и слушам мотора. Когато стоиш на пътя, можеш отдалеч да чуеш мотора на колата. Освен това, разбира се, можеш да научиш много от вида на колата. Ако е добре излъскана отпред и изглежда скъпа, се обръщам, така, че хората да могат да видят, че искам да ме качат. Но ако колата е занемарена, си обръщам гърба и вирвам глава, за да им покажа, че чакам автобус. Понякога греша. Този мъж беше една от моите грешки. Помислих си, че всичко беше наред и се качих в колата с него. Беше вече тъмно и не можах веднага да го преценя. Почти веднага след като се качих в колата, той започна да ме сваля.

— Ти имаше ли нещо против?

— Дотолкова, доколкото държеше ръцете си далеч от мен, беше ми — беше ми дори приятно. Толкова ли е ужасно това, господин Мейсън?

Дела Стрийт вдигна поглед от бележника си, улови погледа на Мейсън и му намигна леко.

— Това зависи — каза Мейсън. — Защо ти хареса, Вероника?

— Беше толкова различно от това, което се случва в малките

градчета, начина, по който го правеше и всичко останало. Беше — просто беше умно. След това той започна да ме опипва и на мен ми се искаше да изпищя. Искях просто да изляза веднага от колата.

— И какво направи?

— Изключих стартера, грабнах ключа и, разбира се, колата спря. Отворих вратата и изскочих навън. Той не можеше да хукне след мен и да ме хване, защото не можеше да остави колата си по средата на пътя и да хукне да бяга.

— Ти какво направи, след като изскочи навън?

— Хвърлих му ключовете и — ами това е всичко. Просто му хвърлих ключовете.

— И след това?

— Той каза много неща, но, разбира се, мъжете правят това, когато са разочаровани.

— Как — попита Мейсън — разбрахте толкова много за мъжете?

— Аз... аз говоря с разни хора.

— А стопирането, откъде знаехте как да се справите с вълк?

— Едно момиче ми каза. Предполагам, че оттам ми е дошла идеята да пътувам на стоп. Това момиче беше едно от малкото приходящи пътници, които се отбиваха в ресторанта и тя ме заговори. Търсеше място, където да прекара нощта. Божичко, господин Мейсън, тя беше наистина смела. Имаше само около два долара и петдесет цента. Беше се движила само на стоп и щеше да продължи да се движи на стоп. Тя каза, че ще се справи някак си. Аз си мислех, че едно момиче трябва да бъде — е, нали знаете, лошо момиче, за да върши такива неща. Но тя ми каза, че не е необходимо да го правиш, че почти всички мъже се държат като джентълмени и някои от тях дават пари, за да помогнат. Попитах я за лошите и тя ми каза за трика със стартера. Тя каза, че винаги, когато влиза в кола, първото нещо, което прави е да забележи стартера и когато нещата станат непоносими тя може винаги да се пресегне и да изгаси мотора, да обърне ключа и да спре колата, след това да излезе и да чака друг превоз.

— И ти точно това направи през онази нощ, преди господин Адисън да те качи в колата си.

— Да.

— Помниш ли мястото, където те качи?

— Да, точно до един водосток.

— Сега, кажи ми точно какво се случи.

— Е, аз слязох от колата. Този мъж беше доста злобен и каза много неща, но след това потегли. Предполагам, че съм вървяла около миля и всеки път, когато чуех да идва кола, се скривах в храстите. Мислех си, че може да е онзи мъж.

— Колко време продължи това?

— Около тридесет, четиридесет и пет минути.

— След това?

— След това се изморих и осъзнах, че не мога да продължавам така и седнах до водостока.

— Колко коли пропусна след като седна?

— Николко. Колата на господин Адисън беше първата, която мина.

— Слуша ли звука на мотора?

— Да. В интерес на истината, господин Мейсън, колата на господин Адисън беше в някакъв страничен път. Чух я да пали, след това тя потегли по път, който беше малко или много успореден на магистралата и след това чух колелата по дървения мост и как колата се изкачи до магистралата, спря и отново потегли. Чух как шофьора сменя скоростите и звука на мотора и — ами, бях достатъчно изморена, за да поема всякакъв риск.

Мейсън погледна към Дела Стрийт:

— Колко време седяхте до водостока, Вероника?

— Не знам. Четири-пет минути. Нямах много движение по онзи път в този час. Той е един от главните пътища, но не най-главния.

— Докато бяхте там чухте ли нещо, което е можело да бъде изстрел?

— Не изстрел — каза тя. — Някой си имаше неприятности с колата. Моторът се задави четири-пет пъти.

— Къде? — понита Мейсън.

— Някъде встрани от пътя. Божичко, господин Мейсън, може да е била колата на господин Адисън. Не знам. Беше някъде в онази посока.

— Чу ли я да се дави?

— Да, пет или шест пъти.

— Опиши това, което чу — каза Мейсън. — Един силен звук ли беше и след малко още един и...?

— Не, всички се чуха почти едновременно. Спомням си, че се

зачудих защото обикновено се чуват такива звуци когато камион слиза надолу по хълм или нещо такова. Когато някой запали кола и моторът се задави, между отделните звуци има интервали.

Мейсън огледа лицето ѝ. Тя посрещна погледа му със спокойно откровение и абсолютна невинност.

— Ти не каза нищо за тези звуци, когато говорих с теб преди това.

— За Бога, защо да го правя, господин Мейсън? Това беше давене на някакъв си автомобил.

— И звуците бяха слети?

— Да. Първият, след това друг и след това три-четири бързи, слети.

— И това беше всичко?

— Предполагам, че човека си е запалил колата след това.

— Но това беше доста преди да се появи господин Адисън, така ли?

— О, да.

— Колко време?

— Минута и нещо — каза тя невинно.

— Много повече от минута ли?

— Не мисля. Вероятно една-две минути. Сега като се замисля, напълно е възможно да е била колата на господин Адисън. Тя...

На вратата се почука, след това някой задърпа дръжката и ритна в основата.

— Хайде, хайде! Отваряй! — каза някакъв мъж нетърпеливо. — Отвори или ще съборим вратата. Полиция.

Мейсън каза:

— Вероника, искам да си помислиш внимателно...

— Какво прави тук полицията? — попита тя.

— Онези звуци — продължи Мейсън, — ти...

Един глас каза в коридора:

— Моля ви не вдигайте толкова шум. Ето ви резервния ключ.

В ключалката беше поставен ключ. Лейтенант Траг и сержант Холкомб влязоха в стаята.

— Я виж ти — каза Траг, — да не би да прекъсваме разговор на четири очи?

— Прекъсвайте — му каза Мейсън. Холкомб каза:

— Мисля, че го заловихме, лейтенант. Обработка свидетел.

— Не знам — каза Мейсън. — Поразтревожихме Траг. Той няма да знае точно какво ни е казала Вероника и ще знае, че ние сме го записали.

— Той ще я помоли да му каже това, което е казала на нас.

— Пак няма да е сигурен. И когато свърши с въпросите тя ще бъде доста разтърсена освен ако не е най-изпечената лъжкия в близките седемнадесет щата.

— Що се отнася до мен — каза Дела горчиво, — бих казала осемнадесет щата.

— Толкова ли е зле? — попита Мейсън.

Дела Стрийт блъсна яростно копчето на асансьора.

— Всички тези приказки за давец се мотор — каза тя — наистина поставя Адисън на местопрестъплението.

Те влязоха в асансьора, качиха се два етажа нагоре и тръгнаха към апартамента на Дела Стрийт.

Дела пхна ключа в бравата, завъртя го и когато нищо не стана, каза:

— Какво мислиш е станало с бравата ми? Аз... Тя отново разтърси ключа.

— Не мога да го завъртя — каза тя. Мейсън се опита да отключи и каза:

— За Бога, Дела, май е отключено.

Той завъртя дръжката и вратата се отвори.

— Проклетата да съм — каза Дела Стрийт. — Изглежда съм тръгнала без да пусна резето. Оставила съм отключено, за да можеш да влезеш в случай, че ти извикам сам да отвориш вратата.

— Мисля, че точно така направи. Не си спомням да съм те видял да пускаш резето.

— Би трябвало. Винаги го правя.

— Трудно е да си спомниш такива рутинни неща — каза Мейсън, — но съм сигурен, че не го пусна. Това, обаче, е без значение. Проблемът сега е да се опиташ да облекчим Адисън. Нещата изглеждат доста черни. Колата му е била там вероятно точно когато е било извършено убийството. Човекът е бил убит с неговия пистолет. Има свидетел, който ще го постави на местопрестъплението точно, когато са били направени изстрелите. А сега имаме и свидетел, който ще потвърди, че изстрелите са били направени с бърза последователност. Ясно е как полицията ще построи своята теория.

Адисън, убиецът, стои отвън до автомобила си. Ферел е в стаята на втория етаж. Адисън се подпира на вратата на колата или може би се навежда и се подпира върху капака. Прицелва се внимателно и дърпа спусъка, изпраща един куршум през прозореца и в мозъка на Ферел. След това спокойно се обръща, изпразва пистолета, отваря барабана, изважда патроните, поставя ги в джоба си и захвърля пистолета.

— Защо изважда патроните? — попита Дела Стрийт.

— Явно човекът, който е извършил убийството — каза Мейсън — си е помислил, че ако полицията не намери патроните, които са били в пистолета и не докаже, че оловната смес на фаталния куршум е била същата като тази на останали в пистолета, няма да може да се докаже със сигурност с кой пистолет е било извършено убийството.

— Много е странно, че човекът изхвърлил пистолета на местопрестъплението, особено след като полицията може да провери номера на пистолета и да разбере кой го е притежавал.

Мейсън каза:

— Не забравяй, че както отбеляза Адисън, пистолетът вероятно е нямало да бъде намерен, ако полицията не е претърсвала нощем с фенери и ако стоманата не е отразила светлината им. Адисън изглеждаше изненадан, че пистолетът е бил намерен. Бил е зад някакви изгладени от потока камъни, с диаметър два фута и е можел да се забележи само от едно положение. Това, че полицейския фенер го е засякъл е било късмет или може би не, в зависимост от това как гледаш на нещата.

— Не мислиш, че Адисън го е убил, нали?

Мейсън каза:

— Адисън не е такъв човек. Той е импулсивен, раздразнителен и нервен. Но е свикнал да преценява последствията.

Мейсън се настани в удобния мек фотьойл, с възглавнички и тъкмо се протягаше за цигара, когато телефонът звънна.

Дела Стрийт вдигна слушалката и каза:

— Да... ало... о, здравей, Пол... да, тук е. — Тя подаде слушалката на Мейсън и каза: — Дрейк иска да разговаря с теб.

Мейсън, хванал телефона и слушалката в една ръка се протегна за кибрит с другата, запали цигара и каза по посока на слушалката:

— Да, здравей, Пол.

Дрейк каза:

— Пери, скрий Вероника. Полицията е на път да разпита Дела. Имат информация...

— Закъсня, Пол. Вече бяха тук — каза Мейсън.

— Откриха ли нещо?

— Да, Вероника.

— Лошо! Тя ще говори.

— Точно така. Холкомб и Траг я взеха в...

— За нещо са се наежили, Пери. Възможно е да са намерили топла следа, а Холкомб не би пропуснал случая да те натопи. Пази се.

— Ще се пазя — каза Мейсън и затвори.

Дела Стрийт взе телефона от ръката му и го постави обратно върху шкафа. Мейсън каза:

— Пол Дрейк се е сетил за нещо, Дела. Каза, че Холкомб може да се опита да ме натопи. Дали някой е отворил вратата ти с резервен ключ или ти си оставила отключено, отговорът може да е един и същ. Хайде да по огледаме.

— Не си мислиш, че те...

— Биха могли да поставят подслушвателни устройства — довърши Мейсън. — Хайде да огледаме.

Той започна да наднича зад картини, над стени, да мести възглавнички. Дела се присъедини към него.

— Не мога да намеря нищо — каза след известно време Мейсън. — Все още не ми е ясно. Той обърна една от възглавниците на големия стол.

— О, о! — възкликна той. Тя се втурна към него.

— Какво има?

Под възглавницата се мъдреха шест 38 калиброви патрона.

Какво е това? — попита Дела Стрийт.

— Това — каза Мейсън — представлява прикрито доказателство.

— Сержант Холкомб ли ги е поставил тук?

— Освен ако Вероника не е седяла в този стол и не ги е пъхнала — или Лорейн Ферел. Ти каза, че тя е идвала тук.

— Да, но само за няколко минути.

— Приближавала ли се е до този стол?

— Да. Седна там за няколко секунди.

— А Вероника седна тук?

— Да.

Мейсън се намръщи, замислено.

— Какво ще правим? — попита Дела.

— Ако това е клопка трябва да се обадим в полицейския участък

и да съобщим, че сме намерили тези патрони. Това ще постави сержант Холкомб на мястото. Ако не е клопка и някой е оставил доказателството тук ще трябва да се опитаме да се отървем от него без да ни хванат.

— А ако ни хванат докато се отърваваме от доказателството?

— Тогава сме загазили?

— Как можем да разберем дали е клопка или не?

— Това е сложното. Много ми се иска да знам дали беше заключила вратата преди да слезем до апартамент 13-Б.

— На мен също.

— Може просто да си забравила да я заключиш.

— Да.

— Склонен съм да мисля, че си забравила да я заключиш — каза Мейсън.

— Сигурен съм, че само затворихме вратата. Тогава разговаряхме и не си спомням да си пускала резето.

— Какво ще стане, ако се обадите в полицията и им кажете, че сте намерил тези патрони в апартамента? — попита Дела Стрийт.

Мейсън каза:

— Това ще довърши нашия клиент, Дела. Ако аз наистина се бях опитал да скрия доказателството, нямаше да бъда толкова глупав, че да го сложа в твоя апартамент. Но тези, които четат вестници не биха разсъждавали така. Заглавията ще крещят на първа страница: „Адвокатът на Адисън предава доказателство! Полицията намира празни гилзи в апартамента на секретарката на Мейсън!“

Дела Стрийт потръпна и каза:

— За Бога, шефе, след като споменахте тези заглавия сякаш са ми пред очите.

Мейсън каза:

— А ако е капан на полицията и аз се опитам да изкарам доказателството извън апартамента и полицията ме залови... имаш ли някакъв здрав ластик тук, Дела?

— Да, няколко дебели ластика, които използвам за ръкописите. Донесох си ги от канцеларията.

— Дай ми два.

— Какво ще правите?

— Ако е капан — каза Мейсън, — ще се опитаме да се измъкнем. Донеси и малко въже, Дела, ако обичаш.

Мейсън премести един стол от масата до прозорците. Отвори

прозореца, закрепил двата ластика на стола и каза:

— Преди бях много добър в тези неща, Дела.

Той постави един от патроните на импровизираната прашка, след като почисти всички възможни отпечатьци от него. Издърпа ластика назад, прицели се към отдалечената част на един празен паркинг и пусна. Празният патрон изсвистя и проблесна през въздуха, но попадна точно в съседния паркинг.

Мейсън подложи останалите пет патрона на същата процедура, след което демонтира прашката и затвори прозореца.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Мейсън, който вървеше напред-назад из кабинета си, каза на Пол Дрейк:

— Дявол да го вземе, Пол, тази жена трябва да е някъде.

Обзалагам се, че тя държи важен ключ към загадката. Между другото, чекът, който тя ми даде от банката в Индианаполис, беше фалшив.

Обадих се на банката, за да взема адреса ѝ. Тя няма сметка там.

Никога не са чували за Лора Мейл Дейл.

— Не мога да я намеря — каза Дрейк. Мейсън отново закрачи в кабинета си.

— Какво стана с Вероника? — понита Дрейк.

— Тъкмо взе да става интересно и ни прекъснаха. Телефонът звънна. Мейсън грабна слушалката, извика „ало“ и чу гласа на Дела Стрийт, който каза:

— Наблюдавам през прозореца, шефе. Всички тръгнаха нанякъде. Вероника беше с чантата си и тръгна с полицейската кола.

— И никой не дойде да претърси жилището ти?

— Не още.

— Добре, Дела, дръж ме в течение. Ще бъда тук в кабинета известно време.

Мейсън затвори и каза:

— Всички са напуснали блока. Вероника е с тях. Повече няма да видим това маце, докато не го поставят на свидетелската скамейка.

— Какво ще правиш с Адисън? — попита Дрейк. — Той ще проговори ли?

— Не и преди да застане на свидетелската скамейка.

— Това усложнява нещата.

Мейсън кимна.

— Ще се опиташ ли да позабавиш нещата?

— Страхувам се, Пол. Не мога да разчитам дълго на Адисън.

Той ще се срине, по един или по друг начин. Или ще получи нервно разстройство или ще забрави за предпазливостта и ще проговори.

— Какво ще стане ако проговори?

— В неговото положение, Пол, той не трябва да говори.

— Той не го е направил, нали?

— Не.

— Не може ли да каже истината?

— Не.

Телефонът звънна. Мейсън вдигна слушалката и каза:

— Ало... да, тук е.

Обърна се и каза:

— За теб е, Пол.

Дрейк взе телефона и каза:

— Ало — слуша известно време, след това каза, — Как така...?

А, да... чакай малко, ще го взема... какво?... по дяволите!... свържи ме с него... ало, Франк... какво става?... кажи ми останалото. Добре. Стой там.

Дрейк затвори и каза на Мейсън.

— Това е странно.

— Кое?

— Полицията има друг свидетел, мъж, който живее на около половин миля разстояние от фермерската къща. Не вижда мястото оттам, където живее, но е знаел, че е било продадено. И вторник вечерта е чул шест изстрела от фермерската къща. Разбира се, Пери, все старата история. Когато чул експлозиите си помислил, че е мотора на някой камион, който е спрял на магистралата, но съпругата му настояла, че някой стреля. Така че той си записал часа.

— Колко е било?

— Точно девет без десет.

— Нещо за последователността на изстрелите?

— Да, първо е имало един изстрел, почти непосредствено след него втори, след това интервал от две-три секунди и после още четири.

Мейсън запали цигара, намръщено погледна пламъка преди да го изгаси.

— Още едно нещо — каза Дрейк. — Има една млада жена в

универсалния магазин, миловидно хлапе, както разбирам, добре оформено и стилно. Едгар Ферел я е поканил да отиде до фермерската къща в петък вечер. Казал ѝ, че ако отиде и си поговори с него ще означава много за нея. Обещал ѝ да я повиши в работата.

— Петък вечер? — възкликна Мейсън.

— Точно така.

— Как се казва, Пол?

— Мърна Рали.

Мейсън каза:

— Искам да говоря с нея.

Дрейк поклати глава и каза:

— Няма начин, Пери. Говорила е с моя човек и след това е говорила с полицията. Полицията ѝ е затворила устата. Не можеш да я накараш да говори по никакъв начин, но моят служител говорил с нея преди полицията. Сега пише доклад в канцеларията. Искаш ли да се видиш с него?

— И още как — рече Мейсън. Дрейк каза:

— Ще отида да го доведа. В моя кабинет е.

Той напусна канцеларията на Мейсън, тръгна надолу по коридора и се върна след няколко минути с представителен млад мъж, добре облечен, делови и който със сигурност се харесва на жените.

— Франк Съмървил — каза Дрейк. — Това е моят шейх. Давам му случаи, в които трябва да се интервюират впечатляващи млади жени. Накарах го да обиколи универсалния магазин като клиент. Просто да клюкарства.

Дрейк кимна на Съмървил и каза:

— Разкажи му, Франк.

Съмървил направи характерен драматичен жест, прокарвайки дългите си подвижни пръсти през тъмната си, чуплива коса, която стоеше на естествени лъскави къдрици над челото му.

— Господин Дрейк ме инструктира да се разхождам из универсалния магазин, да купувам дреболии, да задавам въпроси и да се опитам да накарам момичетата да клюкарстват. Естествено аз обикалях и избирах щандове, на които нямаше много хора. Избягвах навалищата.

Мейсън кимна.

— Задавах дискретни въпроси — дали смъртта на Ферел, както беше съобщено във вестниците, бе причинила много промени и

момичето на щанда за тоалетни принадлежности ми каза, че е по-добре да задам този въпрос на Мърна Рали на щанда за писалки и ми намигна многозначително.

Така че аз прекосих магазина и отидох до щанда за писалки, забелязах, че Мърна Рали е сладка червенокоска и се опитах да се подготвя.

— Какво се случи?

— Започнах да разглеждам писалките и бях доста взискателен клиент. Постоянно ги опитвах и докато ги опитвах започнах да говоря за това, което ставаше в магазина, питах я дали ще има промени и така нататък. Не ми е приятно да го кажа, но тя ме беше забелязала. Беше ме видяла на другите щандове и открито ме попита дали съм детектив. В друга ситуация бих се засмял и бих го отрекъл, но нещо в начина, по който тя го каза ме накара да мисля, че бих могъл да изкопча нещо от нея ако ѝ кажа, че съм, и тя и без това вече го знаеше, така че ѝ казах, че съм и след това тя си призна, че е размисляла и не е знаела дали да отиде в полицията или не, но тъй като бях детектив тя щеше да ми разкаже всичко.

— И какво беше то?

— Тя каза, че Ферел е отишъл при нея в понеделник сутринта и изглеждал изнервен. Винаги спирал на нейния щанд, за да прекара част от деня, а напоследък, както разбрах по-късно, станал и малко по-интимен, влизал зад щанда и поставял ръката си върху раменете ѝ, след това я галел по гърба и потупвал по бедрата.

— Продължавай? — каза Мейсън. — Какво се е случило?

— Той е разговарял с нея известно време и я попитал дали би искала да се издигне и тя, естествено, му отвърнала, че иска. Тя си помислила, че той се опитва да се прави на женкар, но не била съвсем сигурна. Чудела се точно докъде трябва да стигне с него. И, както ми каза много искрено, се чудела докъде би стигнала.

— Тя харесвала ли го е?

— Очевидно не е означавал много за нея. Той е бил един от началниците. Тя е работила вече известно време и знае как стоят нещата. Майка ѝ е била стара служителка в магазина, една от акционерите, починала преди няколко години и червенокосата е останала сама. Мисля, че се справя добре. Мисля, че е била готова да излъже Ферел стига той да достави стоката.

— А той как точно я е обиждал?

— Казал ѝ е, че ще я направи началник личен състав и ще ѝ даде

голямо повишение на заплатата и че иска тя да бъде в провинциалната му къща в петък вечер, но без да казва никому нищо. Тя го попитала къде се намира къщата и той ѝ нарисувал карта.

— В теб ли е картата?

— Не. Беше в мен. Мърна ми я даде, но преди да тръгна трябваше да ѝ кажа, че не съм детектив от полицията, че съм частен детектив, а тя е едно хитро малко дяволче. Накара ме да ѝ върна картата. Щеше да се свърже с полицията и не искаше да им казва, че първо е говорила с частен детектив. При създадите се обстоятелства аз сметнах, че е по-добре да оставим нещата така. Но хвърлих доста подробен поглед върху картата. Мисля, че тя казва истината.

— Какво те кара да мислиш така?

— Много неща. Там има хартия, върху която клиентите могат да изпробват писалките и тази карта беше нарисувана върху такава хартия. Погледнах водния знак, за да съм сигурен, а също така и почерка не беше дамски, беше написано така, както Ферел би го написал. Той е бил счетоводител, а цифрите бяха много чисто написани.

— Какви цифри?

— Разстоянията. Той ѝ беше дал разстоянието от магазина, беше ѝ показал къде да завие, дори беше отбелязал едно място, което показва дървения мост над пресъхналото корито.

— И ѝ е казал да бъде там петък вечер?

— Точно така.

— В колко часа?

— Между девет и десет.

— Тя не си ли е помислила, че това е доста късно?

Съмървил се усмихна и каза:

— Онова маце не можеш да го избудалкаш. Тя знае как стоят нещата. Било ѝ е ясно, че няма да стане началник личен състав без да се отплати.

Ферел е бил на около тридесет и една, тя е на около двадесет и две. Щяла е да го залови сериозно ако е имало полза. Не мисля, че е имала чувства към него, но той е хлътнал по нея и това ѝ е харесало. Останалите момичета забелязали, че Ферел винаги спирал на нейния щанд и — е, нали знаеш, тя е знаела, че той бил един от големите шефове и естествено му се е подмазвала.

— Страшно интересно — каза Мейсън, — но не ми е ясно.

— Ето нещо, което ще помогне. Жената, която ръководи личен

състав, сега е Мъртъл С. Нортръп и винаги е поддържала Джон Адисън. Тя боготвори земята под краката на Адисън и мисли, че той е най-умният служител на света. Тя е на около четиридесет и пет, Адисън е на четиридесет и осем. Очевидно не е много хубава, но е много делова. Ферел не я обичал. Тя е била там много преди Ферел, още когато баща му е бил съдружник на Адисън. Между другото тя е ковчезник на организацията.

Мейсън подскочи:

— Как ли не!

— Точно така, присъства на всички събрания. Притежава най-много акции от дребните акционери. Мисля, че доста си е падала по бащата на Ферел, но ненавиждала малкия.

Мейсън се намръщи:

— И Ферел е мислел да я изгони?

— Е, обещал е на това червенокосо маце нейната работа. Но мацката е била скептична, защото е знаела, че Ферел не може да уволни Нортръп. Адисън отговаря за по-голямата част от личния състав. Ферел прави графики и анализира таблици. Говори се, че са пълен фарс. Той е работил там пет години и е прекарал повечето от това време в правене на таблици и бизнес-прогнози и из магазина се говори, че нито една прогноза не е била вярна.

— С много от служителите ли си разговарял?

— Да. Мисля, че се престарах. Червенокосата ме забеляза и други може да са ме забелязали. Чух много слухове и мисля, че приключих.

— Какво стана с червенокосата?

— Обади се на полицията. Измъкнаха я тихомълком. Мисля, че няма да можеш да говориш с нея.

Мейсън каза раздражено:

— Не ме оставят да работя. Грабват хората, които може да знаят нещо и ги отстраняват.

— Точно така правят — каза Дрейк.

— Мога ли да ви помогна с нещо друго? — попита Съмървил.

— Мисля, че не — каза Мейсън.

— Изготви доклад — му каза Дрейк. — Направи го изчерпателен. Напиши всичко, което можеш да си спомниш, всяка малка подробност, без значение колко е малка. Може да измислиш нещо дребно, което ще бъде от значение.

Когато Съмървил излезе от кабинета Мейсън каза:

— Късно е, но ще опитам. Взех телефона и каза:

— Гърти, искам да говоря с госпожица Мъртъл С. Нортръп от магазина на Адисън. Ако не е там разбери къде мога да я открия.

Мейсън постави слушалката на място. Дрейк каза на Мейсън.

— Ще направиш ли постъпки за бързо разглеждане на делото?
Мейсън кимна.

— Какво друго?

— Твоят човек ще трябва да разкаже доста правдоподобна история, иначе общественото мнение ще се настрои против него. Не можеш още дълго да задържаш нещата.

— Знам — каза Мейсън.

— Знае ли какво да говори, Пери?

— Не.

— Ще знае ли, когато започне делото?

— Не.

— Кога ще знае?

— Когато застане на свидетелската скамейка — каза Мейсън.

Телефонът звънна. Гласът на Гърти, който беше сладък и равномерен, каза:

— Госпожа Нортръп е заминала на почивка вчера. Никой в магазина не знае как може да се свържем с нея.

— Защо наблегна на „госпожа“?

— Така ми го казаха, господин Мейсън. Аз попитах за госпожица Нортръп и момичето каза, че госпожа Нортръп е заминала на почивка.

— Опитай се да намериш домашния ѝ телефон, Гърти.

— Намерих го. Никой не отговаря.

Мейсън затвори телефона и се обърна към Дрейк.

— На почивка е и вероятно няма да знае нищо.

Дрейк каза:

— Нещо не е ясно, Пери. Ферел трябва да е използвал същата въдица, за да улови червенокосата.

Мейсън кимна:

— Но защо е искал това момиче да отиде там в петък?

Дрейк се усмихна:

— Вероятно вторник и четвъртък са били вече заети.

— Възможно е. Бих искал да разговарям с червенокосата, когато полицията я пусне отново на свобода.

— Сега ще ти кажа какво ще направиш. Според всички разкази

Лора Мейл Дейл държи ресторант в някакъв град в Индиана на около петдесет мили от Индианаполис. Този разказ ми се струва достоверен. Това е част от миналото на Вероника, което тя е разказала на Адисън, когато я е качил в колата си. Произношението и поведението на момичето подкрепят това. Вероятно ще намериш архиви на ресторанти в докладите на Щатската здравна комисия или в градската документация или нещо подобно. Накарай твоите хора да се заемат и да започнат да претърсват всички тези градове близо до Индианаполис. Намерете ресторанта, разберете кой е съдържателя и вероятно тогава ще можете да разберете адреса ѝ там. И ако е в ресторанта, кажи на твоите хора да я качат в самолета и да я доведат тук. Можем да използваме фалшивия чек, ако е необходимо. Не пестете средства. Искам да се действа бързо.

— Защо е толкова важно, Пери? — попита Дрейк.

— Бих искал да знам отговора на това, Пол. Наречи го интуиция, но хайде да погледнем фактите. Адисън е качил Вероника на определено място. Това става непосредствено след убийството на Ферел. Нейните показания ще разпънат Адисън на кръст. Затова ако има нещо фалшиво около Вероника, то би помогнало на Адисън. И така, Вероника казва, че е имала неприятности с някакъв женкар. Звучи убедително и обяснява присъствието ѝ. Но Вероника стига до града и бива задържана за скитничество час след като се настанява в хотелската си стая. Можеш да говориш колкото щеш за глупостта на полицаите, Пол, но Вероника трябва да им е съдействала по някакъв начин, за да се озове в пандиза. Защо е искала да бъде арестувана?

— Изнудване? — попита Дрейк.

— Засега това е отговорила. Това я прави съучастничка на Ерик Хансел, но ако това е картинката, са нямали нужда от майка. И все пак майката се появява и ми казва, че Вероника била на осемнадесет.

— Вероятно са възнамерявали да използват майката в случай, че планът със скитничеството се провали — каза Дрейк.

— Възможно е. Искам да говоря с майката и искам да го направя преди полицията. Знаеш ли, Пол, цялата работа може да не е била толкова случайна, колкото изглежда. Вероника може да е била примамка за Адисън. Хансел може нарочно да се е целил в едър дивеч... Намери ми тази майка. Трябва ми. Провери съдружниците на Хансел, провери досието му и се заеми с това бързо!

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Вестникарски репортери обсадиха Пери Мейсън, докато адвокатът влизаше в съдебната зала на съдията Кийтли.

Съдът все още не заседаваше, но поради важността на делото стаята беше задръстена от наблюдатели. Всяко място беше заето и преливащ кръг от любопитни се простираше в полукръг около стените.

Съдията Пол М. Кийтли влезе в съдебната зала.

Един съдебен пристав почука с чукчето си и обяви, че съдът започва да заседава.

Съдията Кийтли се настани зад скамейката, огледа тълпата в залата, хвърли поглед към едрата фигура на Хамилтън Бъргър, прокурора, след това към Пери Мейсън.

Друг съдебен пристав отвори една врата и въведе Джон Адисън в стаята. Той изглеждаше, като че ли не беше спал откакто полицията беше открила тялото на Ферел.

Докато милионерът от универсалния магазин вървеше стегнато и смутено към масата, където беше седнал Мейсън, съдебната зала внезапно зажува от шептящи разговори.

Съдебният пристав почука с чукчето си. Мейсън постави не принудено ръка върху рамото на Адисън, усмихна се и каза с тих глас:

— Усмихни се, по дяволите!

Адисън направи някаква изкривена гримаса.

— Така е по-добре — каза Мейсън.

— Дело на народа срещу Адисън — обяви съдията Кийтли. — От сега нататък започва да тече времето за предварителното разглеждане на делото. Готови ли сте, господа?

— Страната на обвинението е готова — обяви Хамилтън Бъргър войнствено и надут.

— Страната на защитата е готова, Ваше благородие — каза Мейсън.

Хамилтън Бъргър се обърна, за да извика първия си свидетел.

Мейсън използва този драматичен момент.

— Ваше благородие — каза той, — пуснали сме призовка за Вероника Дейл. Доколкото знам, тя е задържана без право на комуникации от полицията и заради това беше невъзможно да се изпълни тази призовка. От гледна точка на факта, че тази личност е

свидетел на защитата, ние смятаме, че е справедливо съдът да инструктира полицията, че този свидетел трябва да присъства на това разглеждане или да ни бъде дадена отсрочка, докато присъствието на този свидетел стане възможно.

Хамилтън Бъргър погледна Мейсън насмешливо.

— Ще бъде тук — каза той. — Не се тревожете. И нейните показания ще бъдат от страна на обвинението.

Карл Б. Найт, асистент на обвинителя и един от най-агресивните млади помощници на Бъргър, се усмихна одобрително на Бъргър и прошепна нещо, което накара суровите устни на Бъргър да омекнат в лека усмивка. Бъргър облегна масивното си тяло във въртящия се стол на съвещателната маса.

Съдията Кийтли каза:

— Доколкото разбирам, господин Мейсън, вие няма да пожелаете да знаете какви показания ще даде този свидетел, но ще се задоволите с уверението на обвинението, че този свидетел ще бъде тук и вашата молба за отсрочка се оттегля?

— Да, Ваше благородие.

Съдията Кийтли кимна и каза на Хамилтън Бъргър:

— Извикайте вашият първи свидетел, господин адвокат.

— Чарлс В. Нефс — обяви Бъргър.

Чарлс Нефс се оказа областния шериф, който, както той свидетелства, е бил дежурен през нощта на единадесети. През онази вечер, малко преди полунощ е било получено обаждане от обвиняемия, Джон Рейсър Адисън, който е заявил, че той, заедно с Лорейн Ферел, вдовица на Едгар З. Ферел, са на еди коя си бензиностанция, за да се обадят от най-близкия телефон, че са открили мъртвото тяло на Едгар Ферел.

— Какво направихте? — попита Хамилтън Бъргър.

— Отидох до мястото, където...

— Сам? — прекъсна го Хамилтън Бъргър.

— Не, господине. Взех друг помощник със себе си и един частен детектив на име Пол Дрейк, който беше в канцеларията ми по онова време и който задаваше въпроси...

— Момент — прекъсна го Мейсън. — Всички разговори между Пол Дрейк и този свидетел, които са се състояли без присъствието на обвиняемия, не могат да служат като обвинение срещу него.

— Точно така — отсъди съдията Кийтли.

— Ваше Благородие, мисля, че ситуацията е малко странна —

каза Хамилтън Бъргър, — дотолкова, доколкото мисля, че може да бъде доказано, че Пол Дрейк, от законна гледна точка, е бил агент на обвиняемия.

— Можете ли да го докажете? — попита Мейсън.

— Мога да представя факти, от които това може да бъде заключено.

— Можете ли да го _докажете_? — повтори Мейсън. Съдията Кийтли почука по масата:

— Няма нужда от разгорещени разговори между адвокатите — каза той. — Съдът произнесе своето становище. Становището се запазва. На свидетеля няма да бъде позволено да дава показания за разговори с трети човек без присъствието на обвиняемия, освен ако първо не бъде установена някаква връзка между този човек и обвиняемия. Продължете с показанията, господин Нефс.

Нефс продължи:

— Отидох на мястото, където чакаха Адисън и госпожа Ферел. Това беше една бензиностанция на около миля и половина разстояние от една стара фермерска къща. В тази фермерска къща...

— Момент — прекъсна го Хамилтън Бъргър, — мисля, че можем да изнесем карта и да изясним ситуацията. Ето една карта, която ще ви помоля да огледате и да посочите къде точно сте отишли. Предполагам, господин Мейсън, че ще приемете тази карта да се използва сега с уговорката, че по-късно ще покажа, че картата е точна, и ще покажа тази част от страната, която тя има претенции да изобразява.

— Приема се — каза Мейсън. Нефс продължи:

— Да, мога съвсем спокойно да посоча пътя, по който тръгнахме на тази карта. Тръгнах по тази магистрала, която ще отбележа с молив, до точката, която ще отбележа на тази карта с номер едно и ще го оградя.

— Това бензиностанцията ли беше? — попита Бъргър.

— Това беше бензиностанцията, където господин Адисън и госпожа Ферел чакаха — каза Нефс.

— След това какво се случи?

— След това взех госпожа Ферел и господин Адисън. Те ме насочиха към къщата, където са открили тялото на Едгар Ферел.

— Показвам ви поредица от снимки и ви питам дали ги разпознавате.

— Да, сър. Тези показват къщата, където бе открито тялото.

Показват я от различни посоки. Тялото беше открито в тази стая близо до югозападния край на къщата, както показва тази снимка.

— Вие ли направихте тези снимки?

— Не, но присъствах, когато бяха направени.

— Разгледахте ли ги?

— Да.

— Какво изобразяват като цяло?

— Изобразяват състоянието на фермерската къща отвън и отвътре. Показват околностите, стаите, терена точно такива, каквито ги видях, когато пристигнах.

— Да обозначим снимките и да ги представим като доказателство — каза Бъргър.

— И стаята, в която е било открито тялото, както се вижда на снимката, може да бъде отбелязана с кръг — каза Мейсън. — Съгласни сме снимките да се използват като доказателство.

— Прозорецът на онази спалня е показан на снимката — добави Бъргър.

Имаше моментно прекъсване, докато се отбелязваха снимките, след което Бъргър продължи с разпита:

— Какво открихте, господин Нефс?

— Влязох в къщата с тези хора. Предупредих ги да не пипат нищо. Те ми съобщиха, обаче, че вече са оставили доста отпечатъци върху разни предмети. Качих се по стълбата до тази спалня и като отворих вратата намерих тяло на пода.

— Можете ли да опишете положението на това тяло?

— В колата имах фотоапарат. Направих снимка на тялото.

— Ще покажете ли тази снимка, ако обичате? Нефс извади снимката и тя беше маркирана и приета като доказателство.

— Забелязахте ли нещо друго в стаята?

— Да, сър. Доста неща.

— Какви бяха те?

— Имаше газова лампа, която беше изгасена с помощта на копче, което регулира клапата, така че газта е била спряна. Лампата беше почти пълна. Имаше дупка от куршум на прозореца и аз...

— Думите „дупка от куршум“ бяха заключение на свидетеля, Ваше благородие — каза Мейсън.

Съдията Кийтли кимна с глава. Хамилтън Бъргър каза раздразнено:

— Добре, добре. Ако адвокатът предпочита да бъдем

технически точни, ще премахнем думата „куршум“ и ще оставим само дупка в прозореца. Каква беше тази дупка, господин Нефс?

Нефс се усмихна и каза:

— Кръгла, господин Бъргър, почти същата големина като 38 калибров куршум.

Наблюдателите в съдебната зала се засмяха одобрително и съдията помоли за тишина.

— Имате ли снимки на тази дупка в прозореца?

— Да. Да, сър, имам снимки на целия прозорец.

Нефс извади тези снимки и те бяха представени като доказателство.

— Също така — продължи Нефс, — извадих стъклото от прозореца и го поставих между два листа прозрачна пластмаса.

— Това ли е стъклото? — попита той.

— Да, сър. Това е стъклото.

— Сега можете ли да кажете на съда какво точно направихте, за да запазите доказателството?

— Да, сър. Закрепих стъклорезачката и внимателно изрязвах част от стъклото, като внимавах да режа достатъчно далеко от спуканото счупване. Предварително бях закрепил единия лист прозрачна пластмаса върху стъклото, за да го задържа на място. Когато го извадих, закрепих другия лист пластмаса от другата страна, като по този начин запазих стъклото като доказателство.

— Господин Адисън или госпожа Ферел казаха ли ви нещо по онова време?

— Да.

— Какво?

— Възразявам на всичко, което е било казано от госпожа Ферел без присъствието на обвиняемия — каза Мейсън. — Не възразявам на нещо, което е било казано от обвиняемия или в присъствието на обвиняемия.

— Много добре — каза Бъргър, — какво каза Адисън и какво беше казано в присъствието на Адисън?

— Адисън каза, че знае къде е мястото, защото преди три седмици го е разглеждал, когато му е било предлагано за продан, че не е бил там от тогава, но когато госпожа Ферел говорила с него и му е казала, че се тревожи за съпруга си, той я попитал дали е помислила за вероятността съпругата ѝ да бъде в своето провинциално имение. Той каза, че тя му отвърнала, че не знаела за закупуване на някакво

провинциално имение от съпруга й.

— Точно така — каза Бъргър. — Сега, да се върнем назад за момент. Искам едно нещо да стане абсолютно ясно, за да няма опасност от объркване. Каза ли обвиняемият Джон Рейсър Адисън по онова време и на онова място, във ваше присъствие и това на госпожа Ферел, че не е бил в онази къща преди това, освен един единствен път преди три седмици, когато е оглеждал мястото, когато е било предложено за продан?

— Да, сър, така каза.

— Вие забелязахте ли някакви следи около това място?

— Да, сър.

— Какви следи?

— На автомобилни гуми.

— Можете ли да ни ги опишете?

— Имам снимки, които мога да покажа.

— Вие ли направихте тези снимки?

— Да, сър.

— Покажете ги, ако обичате.

Свидетелят показа снимките на следите от автомобилни гуми и те бяха номерирани и приети като доказателство.

— И така — каза Бъргър, — насочвам вниманието ви към тази снимка, към отпечатъци А, Б, В и Г, какво показват те?

— Те показват, че някакъв автомобил е направил завой малко след дъжд. Тези отпечатъци са направени в кал и по време на убийството. Слънцето е изсушило калта.

— И защото колата е направила завой, отпечатъците от четирите гуми са очевидни на това определено място?

— Да, сър.

— Знаете ли кога е валяло за последен път?

— Да, господине. Вечерта на осми и сутринта на девети.

— Това беше понеделник вечер и вторник рано сутринта?

— Да, сър. Спря да вали около четири часа във вторник сутринта.

— И по това време вие отидохте до тази къща в компанията на обвиняемия и госпожа Ферел. Какво беше състоянието на земята?

— По онова време земята беше доста суха.

— Виждаха ли се някакви следи от гуми освен тези показани на снимката?

— Да, сър. Имаше и други следи от гуми, но тези следи

отбелязани с А, Б, В и Г бяха направени от почти нови гуми, следователно се виждат по-ясно от останалите. Също така четирите следи на снимката са оставени в кал, подобна на глина и са много ясни.

— И така, тези следи маркирани с А, Б, В и Г трябва да са били направени предварително, когато почвата е била много мека?

— Да, сър. Бих казал в рамките на двадесет и четири часа след спирането на дъжда.

— И така — каза ликуващо Хамилтън Бъргър, — забелязвам, че тези четири гуми имат много ясни и индивидуални шарки. С други думи, гумите очевидно са били почти нови и следите, оставени в меката и влажна почва от всяка една от гумите са почти свършени.

— Да, сър.

— Имахте ли възможност да огледате автомобила на обвиняемия?

— Да, сър.

— Кога?

— На дванадесети следобед.

— И какво открихте?

— Приготвих мека субстанция, с която може да се вземат отпечатащи от автомобилни гуми. След това минах с автомобила върху тази субстанция като обръщах волана така, че колелата да оставят индивидуални следи, с други думи, за да може да се повтори радиуса на автомобила, който е оставил следи А, Б, В, и Г, показани на тази снимка.

— И какво открихте?

— Тук имам снимка на онзи материал, след като бяха направени отпечатащите.

— И какво показват тези отпечатащи? Мисля, че е редно да ни кажете като специалист в тази област.

— Следите показаха, че отпечатащите са абсолютно идентични. Не може да има никакво съмнение.

— Носите ли тези снимки?

— Да, сър.

— Покажете ги.

Снимките бяха показани и взети като доказателство. Беше очевидно, че съдията Кийтли беше дълбоко впечатлен от неоспоримото доказателство за идентичността на гумите.

— Забелязахте ли направата на гумите на автомобила на

обвиняемия?

— Да. Да, сър. Както може да се види от отпечатъците, гуми А и Г са с еднакви отпечатъци и гуми Б и В са също идентични. Всяка една е оставила ясен отпечатък.

— Можете да разпитате свидетеля — каза Хамилтън Бъргър. Мейсън посочи стъклото, което е било отделено от прозореца.

— Лично ли отделихте стъклото? — попита той.

— Да, сър.

— И сега е в същото състояние, както когато го видяхте за пръв път на прозореца?

— Да, сър. С изключение на това, че е извадено. Следователно има белези от стъклореза по края...

— Разбирам — каза Мейсън. — Говоря само за дупката от куршум и за пукнатината около нея.

— Да, сър.

— Тези пукнатини са с дължина два-три инча?

— Да, сър.

— И следват сравнително еднакъв образец?

— Да, сър.

— Между другото — каза Мейсън, — коя страна на стъклото е била отвътре, от страна на стаята?

Свидетелят се усмихна, поклати глава и каза:

— Не мога да ви кажа, господин Мейсън.

— Не сте сметнал за необходимо да отбележите това на стъклото когато сте го извадил?

— Не, сър. Едната страна на стъклото е идентична с другата.

— С изключение на това, че едната е отвътре — каза Мейсън, — а другата е отвън.

Хамилтън Бъргър каза с тон на горделива досада:

— О, с уважението на съда, такова разпитване едва ли е допустимо. „Едната страна на стъклото е отвътре, другата е отвън“. Какво значение има? Това са празни приказки.

— Какво стана с останалото стъкло? — попита Мейсън.

Свидетелят погледна колебливо Хамилтън Бъргър.

— Мисля, че мога да отговаря на този въпрос — каза Бъргър. — Рамката беше свалена. Останалото стъкло беше използвано за тестове в полицейската лаборатория.

— Какви тестове?

— 38 калиброви куршуми бяха изстреляни през него — каза

Хамилтън Бъргър, — за да се измери диаметърът на дупката. Мисля, че свидетелят видя тези тестове.

— Видяхте ли ги? — попита Мейсън.

— Да.

— И — каза Хамилтън Бъргър победоносно, — размерите на дупките, оставени от куршумите, бяха идентични с размерите на дупката в стъклото, което беше представено като доказателство. Пукнатините са почти идентични.

— Ще представите ли и тях като доказателство? — попита Мейсън.

— Не виждам причина да го направя — каза Бъргър. — В интерес на истината вярвам, че стъклото е било унищожено, след като са били направени измерванията. Обаче са направени снимки на дупките в стъклото и вярвам, че е било направено усилие да се запази малко от стъклото. Мисля, че свидетелят е запознат с това.

Нефс каза:

— Стъклото не можеше да бъде запазено. Дупките бяха твърде близко до края и когато бе направен опит да се изреже още малко стъкло, то се счупи.

— Това е всичко — каза Мейсън. — Нямам други въпроси.

Бъргър, очевидно учуден от краткостта на разпита, извика следващия си свидетел, специалист по отпечатьци, който е прегледал къщата внимателно за отпечатьци.

Този свидетел даде показания, че е намерил многобройни отпечатьци на обвиняемия, Джон Рейсър Адисън и освен това, други отпечатьци, които още не са били идентифицирани, но които той мисли, че са направени от две различни и все още неидентифицирани жени.

При кръстосания разпит Мейсън се погрижи снимките на тези отпечатьци, които бяха толкова ясни, че идентификация и сравнение бяха възможни, да бъдат предадени като доказателство.

Следващият свидетел на Бъргър беше Франк Парма, който, както изглежда, беше също така и помощник-шериф.

— Вие пристигнахте в къщата на Ферел на дванадесети сутринта? — попита Бъргър.

— Да, сър.

— По кое време?

— Около един часа сутринта.

— И сте направил някакво специално разследване там?

— Да, сър.

— И намерихте ли нещо вследствие на това разследване?

— Да, сър.

— Какво беше то?

— 38 калибров „Смит и Уесън“ револвер, номер 8–64805.

— Можете ли да го опишете?

— Беше 38 калибров револвер „Смит и Уесън“ с шестинчова цев. 38 калибровият револвер беше в рамка на 44 калибров и беше доста тежък.

— Къде го прибрахте?

— Ако мога да се отнеса към картата — каза свидетеля като вдигна една от картите, които бяха приети като доказателство, — намерих го на осемдесет и седем фута разстояние от основите на къщата, на едно място непосредствено срещу прозореца на стаята, където беше намерено тялото. Разстоянието беше осемдесет и седем фута и два инча от основите на къщата до най-близката точка. Пистолетът лежеше сред скалите в сухото корито на извора. Имаше върбови храсти непосредствено до него и пистолетът беше добре прикрит между тези малки, заоблени от извора камъни, които бяха средно между два и двадесет и четири инча в диаметър.

— Имате ли снимки на пистолета в положение, в което лежеше?

— Да, сър, също така имам снимка на камъка до него, която показва къде се е ударил пистолетът, когато е бил хвърлен от...

— Няма значение от къде е бил хвърлен — прекъсна го Бъргър.
— Просто разкажете каквото знаете, не каквото предполагате.

— Да, сър, пистолетът се е ударил в този камък, след което е отскочил на разстояние от два фута. Има белези от стомана върху камъка и няколко дървени отломки. Пистолетът е имал дървена дръжка и едно малко тълче от тази дървена дръжка е било отчупено. Било е намерено в основите на камъка. Самият пистолет е бил на около осемнадесет инча разстояние.

— Оставил ли сте някакъв белег върху пистолета?

— Да, сър.

— Какъв?

— Поставих инициалите си върху дървената дръжка, след като пистолетът беше тестван за отпечатьци.

— Бяха ли открити такива?

— Не, сър, нямаше отпечатьци върху пистолета.

— Никакви?

— Никакви. Пистолетът е бил добре почистен.

Бъргър отвори малка чанта, която му подаде неговия асистент, извади един пистолет и го подаде на свидетеля.

— Това е пистолетът — каза свидетелят, след като го огледа.

— И така, направихте ли нещо, за да откриете притежателя на този пистолет?

— Да, сър. Бях допуснат до архивите и открих, че този пистолет е бил продаден на Джон Рейсър Адисън преди около единадесет месеца.

— Следователно вие показахте пистолета на обвиняемия?

— Да.

— И тогава какво се случи?

— Обвиняемият разпозна пистолета и призна, че е негов. След това направи изявление, за пръв път, че е дал назаем този пистолет на Едгар Ферел, който го е взел със себе си на риболов.

— Какво беше състоянието на пистолета, когато го намерихте?

— Пистолетът беше празен.

— Какво беше състоянието на цевта?

— По цевта имаше специфичен остатък от барут и следи от пресен барут.

— Разпитвайте — каза Бъргър.

— Няма въпроси — обяви Мейсън.

— Извикайте доктор Паркър С. Лорето — каза Бъргър.

Д-р Лорето застана на свидетелската скамейка, представи се като лекар и хирург, спомена, че се е занимавал известно време в общината с аутопсии, че е бил свързан с кабинета на следователя при смъртни случаи и че е извършил аутопсията на тялото на Едгар З. Ферел.

— Каква е причината за смъртта? — попита Бъргър.

— Рана от изстрел, която започва от лявата страна на главата, малко зад ухото, върви нагоре, към предната част на главата и свършва в крайната стена на черепа от дясната страна.

— Това, разбира се, е казано на аматьорски език, за да бъде понятно — прибави доктор Лорето след малко.

— Куршумът минал ли е през мозъка?

— Да. Причинена е значителна вреда на мозъчната тъкан и обилно мозъчно кръвотечение.

— Тази рана ли е била причината за смъртта?

— Да, сър.

— Колко време, бихте казал, е живял човекът след получаването на тази рана?

— Незначително време. Съзнанието и движението са прекъснали веднага и смъртта е последвала след секунди.

— Значи човекът не е помръднал, след като е получил тази рана?

— Не. Човекът не е помръднал. Но тялото се е преместило, тъй като е паднало на пода, нямало е съзнателно движение.

— Извадихте ли фаталния куршум?

— Да, сър.

— И какво беше състоянието на този куршум?

— Сплескан на върха, но основата беше непокътната.

— Какво означава това?

— Това означава, че основата на куршума е запазила първоначалната си цилиндрична форма и белезите, останали от оръжието, което го е изстреляло, бяха очевидни.

— Оставихте ли някакъв знак върху куршума, за да може да бъде разпознат?

— Да, сър.

— Какъв знак оставихте?

— Гравирах инициалите си в основата на куршума.

— Ще ви покажа един куршум и ще ви попитам дали това е куршума, за който давате показания.

Бъргър се наведе напред, отвори драматично малък запечатан плик и изсипа един оловен патрон в протегнатата ръка на лекаря. Д-р Лорето огледа куршума със сериозен вид, обърна го между палеца и показалеца си и каза:

— Това е куршумът.

— И какво направихте с него?

— Занесох този куршум на Джордж Малден от отдела по балистика към кабинета на шерифа.

— Това е всичко — отсече Бъргър към Мейсън. — Питайте. Кръстосан разпит.

— Нямам въпроси — каза Мейсън.

— Извикайте Джордж Малдън — каза Бъргър. Джордж Малдън беше набит, компетентен мъж със сух, съскащ глас, той беше нисък, частично плешив и тръгна хладнокръвно към свидетелската скамейка, където се закле, зае мястото си, даде името и адреса си на докладчика и погледна към Хамилтън Бъргър в очакване.

— Вашата професия, сър?

— Помощник-шериф съм.

— От колко време сте помощник-шериф?

— Двадесет и три години.

— През това време специализирал ли сте в определена област на разследване на престъпления?

— Да.

— И коя е тя?

— Науката балистика и науката за отпечатьци.

— Какъв опит имате в областта на балистиката?

— Изучил съм повечето от стандартните учебници по предмета.

Посещавал съм лекции в полицейското училище и имам повече от четиринадесет години личен опит.

— Показвам ви куршума, който д-р Лорето току-що разпозна като фаталния куршум, и който е бил приет като доказателство, и ви моля да огледате този куршум и да кажете дали сте го виждал преди.

— Да, сър.

— Какъв е този куршум?

— Този куршум е 38 калибров оловен куршум. Направен е от фирмата „Пийтърс“ и е бил изстрелян от 38 калибров пистолет.

— Обръщам вниманието ви върху определени белези близо до основата на куршума и ви питам какви са те?

— Това са белези от цевта на пистолета, който е изстрелял този куршум.

— Има ли начин да се идентифицира пистолета, който е изстрелял този куршум?

— Да, сър, има.

— Моля ви да го опишете накратко пред съда.

Малден се обърна към съдията.

— Всяка цев — каза той — има определени отличителни белези, които се поставят от производителя, например, брой вдлъбнатини, тяхната форма и размери. Като добавка към това, всяка цев има свои определени особености, малки дефекти на метала, които на свой ред оставят многозначителни одрасквания върху куршума, който е изстрелян през цевта с огромната сила на газовете под налягане зад нея. Тези белези са точно толкова индивидуализирани, колкото и отпечатьците от пръсти.

— Направихте ли някакъв опит да огледате патрона и да идентифицирате оръжието, което го е изстреляло?

— Да, сър.

— Какво направихте?

— Взех 38 калибровия револвер „Смит и Уесън“, който беше приет като доказателство, заредих го с патрони „Пийтърс“, които бяха идентични с този фатален патрон по отношение на тегло и размери. Изстрелях няколко от тях в кутии пълни с памук. След това извадих патроните и ги сложих под микроскоп за паралелно сравняване.

Този микроскоп се състои от два отделни микроскопа, които са свързани по такъв начин, че разни предмети могат да бъдат поставени във всеки микроскоп и да бъдат завъртани на въртящи се маси, така че образите, които са наложени да могат да бъдат сравнени. Очевидно, ако двата образа заемат идентични точки, те се сливат в един образ.

По този начин аз поставих фаталния патрон и един от патроните, използвани при опита в такова положение, че всеки белег и отпечатък, всяка драскотина да си съвпаднат напълно.

Нося снимки, които показват основата на фаталния куршум и върха на куршума от опита, поставени един върху друг, така че белезите и драскотините си съвпадат напълно. С други думи, всяка драскотина и вдлъбнатина изглеждат като продължени, и все пак снимката изобразява два куршума. Виждате напречната линия, която отбелязва долната част на фаталния куршум и горната част на другия. И все пак, тези линии така съвършено си съвпадат, че това изглежда като снимка на един единствен куршум. Това е стандартния начин да се покаже идентичност и сходство на одрасквания и белези от цев.

Малден извади снимките, подаде ги на Бъргър, който ги предаде на Мейсън и след това помоли да бъдат приети като доказателство.

— Някакви забележки? — попита съдията Кийтли.

— Никакви, Ваше благородие.

— В такъв случай те ще бъдат приети като доказателство и ще бъдат отбелязани със съответните номера.

— Разпитвайте — каза Бъргър. Мейсън се изправи за кръстосан разпит.

— Вие казахте, че сте специалист в областта на отпечатъците.

— Да, сър.

— Следователно, вие без съмнение сте огледал мястото за отпечатъци?

— Да, сър.

— И открихте ли отпечатъците на обвиняемия Джон Рейсър Адисън?

— Да, сър.

Хамилтън Бъргър се усмихна самодоволно.

— И отпечатъците на Лорейн Ферел, вдовицата на починалия?

— Да, сър.

— И също така, открихте отпечатъци, които смятате, че принадлежат на жена, нали?

— Да, сър, мисля, че са отпечатъци на две жени.

— И направил ли сте опит да изготвите проба от тези отпечатъци с цел идентифицирането им?

Свидетелят погледна колебливо към Хамилтън Бъргър и каза:

— Опитах се да подготвя проба от тези отпечатъци, за да може да се подпомогне идентифицирането им, в случай, че хората, оставили тези отпечатъци, бъдат открити от полицията.

— Къде са тези отпечатъци?

— О, Ваше благородие — каза Хамилтън Бъргър, — противопоставям се на подобни показания. Нека адвокатът да назначи собствен детектив, ако желае.

— Да — каза Мейсън, — след като всички отпечатъци вече са изтрети, аз мога да търся, но напразно.

— Не е работа на полицията да предава доказателствата на защитата — отсече раздразнено Бъргър.

— Защо не?

— Защото ще го изкривите и ще се опитате да го използвате, за да отървете клиента си.

— Ако полицията има отпечатъци, ние имаме право на достъп до тях.

— Нямате право на достъп до никакви доказателства, които полицията може да има.

— Вие определите този човек като специалист по отпечатъците. Имам право да му задавам въпроси за всичко, което той притежава с цел да изпитам неговата квалификация.

— Вие не изпитвате да изпитате неговата квалификация. Вие пускате въдици.

Мейсън се усмихна.

— Затова пък примамката, която използвам, е законна.

— Ваше благородие, възразявам — каза Хамилтън Бъргър. — Разпитът не е подходящ.

Съдията Кийтли каза:

— Единствената теория, според която съдът би подкрепил искане за предаване на отпечатъци, е на основата, че кръстосаният разпит е допустим с цел определяне квалификацията на този свидетел като експерт по отпечатъците. Обаче, независимо от това, той заяви, че е специалист по отпечатъци и балистика, неговите показания при разпита бяха само на балистиката. Следователно, въпросът относно неговата квалификация като експерт по отпечатъците, няма отношение към неговите показания.

— Освен, че може да опровергае неговата правоспособност — отбеляза Мейсън.

— Ще ви позволя да задавате въпроси за това, което е правил и намерил, но мисля, че няма да разширя обсега на разпита в този момент дотолкова, че да ви позволя да искате от този свидетел да представи отпечатъци. В края на краищата другият свидетел представи снимки на последните като доказателства.

— Но този свидетел се е опитал да приготви тези отпечатъци за изследване, Ваше благородие.

— Точно така. Бих бил склонен да ви дам по-голяма свобода на действие, ако не беше фактът, че вече имате снимки на тези отпечатъци.

— Много добре — каза Мейсън, — приемам решението на съда. С това приключвам кръстосания разпит.

Хамилтън Бъргър погледна към часовника на съдебната зала.

— Наближава времето за отсрочване на делото.

— Остават на още петнадесет минути — каза съдията Кийтли.

— Много добре — каза Бъргър. — Повикайте Ерик Хансел.

Ерик Хансел беше въведен в съдебната зала от пристава, излезе напред, прие клетвата и, очевидно притеснен, даде името и адреса си.

— Познавате ли се с обвиняемия, Джон Рейсър Адисън? — попита Бъргър.

— Да, сър.

— Имало ли е повод да разговаряте, с него около единадесето число, този месец?

— Да, сър.

— Какво си казахте?

Хансел се размърда притеснено.

— Казвайте — отсече Бъргър. — Кажете какво стана по време на този разговор.

— Време, място, присъстващи? — попита Мейсън.

— Къде се състоя този разговор? — каза раздразнено Бъргър.

— В неговата канцелария в магазина.

— Кой присъстваше?

— Само аз и Адисън.

— Добре, какво се случи?

— Ами — каза Хансел, — опитвах се да получа информация, която да предам на един приятел, журналист. Попитах господин Адисън за момичето, което е качил в колата си на магистралата във вторник вечер и която е настанил в един хотел. Адисън ми каза да говоря с адвоката му.

— Назова ли името на адвоката си?

— Да, сър. Господин Пери Мейсън.

— И отидохте ли при господин Мейсън?

— Да, сър.

— Да.

— Кога?

— Същият ден.

— Къде?

— В неговия кабинет.

— И какво ви каза господин Мейсън?

— Господин Мейсън ми каза, че неговият клиент не желае да се дава публичност на въпроса и ми даде чек за две хиляди долара, подписан от господин Адисън.

— Да разбира ли съдът, че господин Адисън ви е дал две хиляди долара, за да ви накара да не говорите за това, че е бил в онази част на магистралата във вторник вечерта?

— Да, сър.

Изражението на Хамилтън Бъргър издаваше изключително самодоволство, когато той подхвърли бомбата в скута на Мейсън.

— Разпитвайте — каза той и след това прибави самодоволно, — ако желаете.

Мейсън каза спокойно:

— С други думи, отидохте при господин Адисън, за да го изнудите, нали?

Свидетелят погледна Мейсън в очите. Поведението му беше оскърбително.

— Да — каза той, — и ако вашият клиент не се беше опитал да се прикрие, защо щеше да ми плати две хиляди долара?

— Да прикрие какво? — попита Мейсън.

— Вие би трябвало да знаете.

— Не знам. Питам вас.

— Да прикрие факта, че се е заигравал с руса сладурана, която е била на пътя в нощта на убийството.

— Кой факт мислите, че е искал да прикрие, като ви е платил?

— Вероятно и двата.

— Това е, което вие си мислите.

— Да.

— Следователно сте знаел за убийството, когато сте отишъл да го изнудвате?

Хансел изведнъж опули очи.

— Знаехте ли? — настоя Мейсън.

— Не!

— Защо тогава казвате, че сте мислел, че ви плаща две хиляди долара, за да прикрие факта, че е бил на онзи път в нощта на убийството?

— Така мисля сега.

— Но не мислехте така тогава?

— Не.

— По онова време не сте знаел нищо за убийството?

— Разбира се, че не.

— Опитвал сте се да го изнудите, защото се е сприятелил с млада жена?

— Наел й стая в хотел — каза Хансел с поглед, отново насочен към Мейсън.

— И сте направил сделка с кабинета на областния прокурор, според която ще получите имунитет за изнудването, ако дадете показания по случая?

— Не съм правил никакви сделки.

— Но сте постигнал такова споразумение?

— Да предположим, че е — каза Хамилтън Бъргър. —

Изнудването е леко престъпление в сравнение с убийството. Щатът е склонен да пренебрегне маловажни нарушения на закона, за да залови онези мъже, чието богатство, статус и власт ги карат да мислят, че могат да нарушават Божия закон и човешкия закон с пълен имунитет.

— Хубаво изказване — каза Мейсън, — но си остава фактът, че на Хансел му е обещан имунитет.

— Да — отсече Бъргър. Мейсън се обърна към Хансел.

— Защо не ни казахте?

— Вие ме попитайте дали съм сключил сделка с обвинението.

Не беше сделка.

— За вас не беше ли?

— Не.

— А за обвинението?

— Не знам.

— Много внимателно цепите косъма, господин Хансел, нали?

Бяхте готов да заявите, че не сте правил сделка с областния прокурор, когато през цялото време сте знаел, че сте имали споразумение?

Хансел не отговори на въпроса.

Мейсън изчака, докато Хансел отново вдигна поглед.

— Обвиняван ли сте в престъпление? — попита Мейсън.

Хансел отново погледна надолу.

— Хайде — каза Мейсън, — отговорете на въпроса. Обвиняван ли сте в престъпление?

— Да.

— Какво беше то?

— Изнудване.

— Повече от един път?

— Да.

— Добре — каза Мейсън, — колко пъти са ви обвинявали?

— Четири.

— И така — каза Мейсън, — имал сте жена-помощничка, с която сте работил в онези случаи, нали?

— Възраavam. Разпитът е некомпетентен, неуместен, несъществен и неподходящ — каза Хамилтън Бъргър. — На адвоката се дава право, според закона, да запита за миналото на този човек само с една определена цел и тя е да опровергае неговата правдивост като покаже, че е бил обвинен в престъпление. След като направи това, той няма право да уточнява подробности и не може да му опетнява репутацията, като разясни всички аспекти на онези престъпления. Законът дава една единствена привилегия на адвоката и тя е да пита дали този човек е бил обвиняван в престъпление и да прави това само с цел да опровергае показанията му.

— Това не е ли вашето тълкуване на закона, господин Мейсън? — попита съдията Кийтли.

Мейсън направи малък жест на почит към съда.

— Целта на моя разпит, Ваше благородие, не беше да опетня

репутацията на този свидетел, а да разбере коя е била съучастницата, която е използвал във връзка с другите изнудвания и да видя дали отпечатъците на тази съучастница не съвпадат с неидентифицираните отпечатъци на мистериозната жена, намерени в къщата на убийството.

И Мейсън седна като се усмихваше на обвинителя. Чу се жужене от края на съдебната зала, звук, който съдията Кийтли прекъсна с чукчето си.

— Е — каза съдията Кийтли, — не мисля, че е редно да се задава подобен въпрос. Той може да цели единствено да опозори свидетеля като изложи несъществени подробности. Съмнявам се, че това е подходящ разпит. Време е за отлагане на делото и съдът се разпуска до утре сутринта в десет часа. Тогава ще дам становището на съда относно възражението. Склонен съм, обаче, да го подкрепя. Делото се отлага за утре.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

След като съдията Кийтли напусна скамейката, наблюдателите се събраха на малки групички, за да обсъдят случая. Вестникарите се струпаха отпред и се опитаха да говорят с Хамилтън Бъргър, но той ги отстрани и забързано напусна съдебната зала. Мейсън се усмихваше вежливо и стоеше в очакване на журналистите.

— Елате, елате, господа — каза Мейсън, — не мога да издам всички свои доводи. Фактите говорят сами за себе си. Видяхте похвата на обвинението, базиран на показанията на изнудвачи. В къщата на убийството има отпечатъци на поне една мистериозна жена. Възможно е да има отпечатъци и на друга жена. Кои са тези жени? Знае ли обвинението? Очевидно не. Склонно ли е обвинението да разбере? Вие, господа, ще трябва сами да дадете отговор на този въпрос.

Пол Дрейк, който си пробиваше път сред тълпата, грабна ръката на Мейсън и прошепна хрипливо:

— Пери, открихме нещо.

— Какво?

— Намерихме жената, която търсеше.

— Искате да кажете партньора на Хансел?

— Не, Лора Мейл Дейл, майката на Вероника.

— Най-последно — каза Мейсън победоносно, — стигнахме донякъде!

Дрейк каза:

— Моите хора са я намерили в нейния ресторант в малък град в Индиана. Тя е използвала веднага шанса да дойде тук със самолет. Разбира се, че дъщеря ѝ има нужда от нея и така нататък.

Мейсън кимна.

— Както и да е, хванали са самолет, и сега са тук. Не исках да те прекъсвам по време на делото.

Мейсън повиши глас:

— О, Адисън — извика той, — само за момент. Пристав, задръжте господин Адисън за малко, ако обичате.

Помощник-шерифът, който водеше Адисън обратно в затвора, спря на вратата, която водеше към вътрешния коридор, през който затворниците биваха въвеждани и извеждани от съдебната зала.

Мейсън отиде бързо до Адисън, грабна ръката му, издърпа го настрана и прошепна:

— Всичко е наред, Адисън, започваме да напредваме. Поне държим козовете.

— Какво се е случило? — попита Адисън с надежда.

— Не мога да ти кажа тази вечер, но се наспи спокойно. Мисля, че нещата ще тръгнат добре за нас на сутринта.

Мейсън благодари на помощник-шерифа, че го изчака, забърза към Пол Дрейк и каза:

— Добре, Пол, хайде да се махаме оттук. Сега искам да взема Дела и нейната тетрадка и да получа писмено сведение от нея. Искам да повтори това, което ми каза в канцеларията ми и искам да получа нейните отпечатъци и да ги сравня с отпечатъците, които е открила в онази къща. Къде е тя?

— В един хотел.

— Възможно ли е да има пистолет?

— Не — каза Дрейк. — Пазят я двама мъже. Казах ѝ, че се опитваме да ѝ заведем Вероника. Това, разбира се, е лъжа и на мен не ми е приятно да го правя, но трябва да я накараме да мълчи поне за известно време и това е единственият начин.

Мейсън се усмихна.

— Е, поне можем да опитаме. Ще се свържем с Хамилтън Бъргър и ще му кажем, че майката на Вероника е при нас и иска да види Вероника и ще го попитаме дали дъщерята може да дойде да ни

посети.

— Бъргър ще побеснее — каза Дрейк.

— Разбира се — му каза Мейсън. — След това ще размисли и ще разбере, че е изпуснал една възможност. Ще се обади и ще настоява да разговаря с госпожа Дейл, за да ѝ каже, че ако тя отиде в неговия кабинет, ще може да се срещне с Вероника.

— Не мислиш ли, че ще се сети за това първия път?

— Не — каза Мейсън. — Ще бъде твърде ядосан. Къде я държиш, Пол?

Дрейк каза:

— Поех риск. Регистрирах я в хотел „Рокауей“. Виждате ли, дъщерята е била регистрирана там, след като е тръгнала. Всичко се връзва с версията, която ѝ пробутвам, че търся Вероника за нея.

— Не е необходимо да пробутваш нищо на тази жена — каза Мейсън. — Тя е доста умна и ако не е част от изнудвачески кръг, то тогава съм доста слаб познавач. Хайде да отидем да я обработим.

Мейсън улови погледа на Дела Стрийт:

— Вземи си доста тетрадки и химикали, Дела. Ще вземем изказване от Лора Мейл Дейл. Ще ти разкажа подробностите по-късно. Да тръгваме.

Тримата излязоха през изхода и влязоха във вътрешния коридор, взеха асансьора и се втурнаха към хотел „Рокауей“ с колата на Мейсън.

— Стая 612 — каза Дрейк. Качиха се и почукаха на вратата.

Един мъж отвори вратата половин инч и каза с дрезгав, войнствен глас:

— Вие пък какво искате?

След това разпозна Пол Дрейк, отвори вратата и каза:

— О'кей, шефе, влез.

Дрейк застана настрана. Дела Стрийт влезе в стаята, последвана от Пери Мейсън. Дрейк влезе последен.

Стаята беше всекидневната на двустаен апартамент. Двамата детективи, които пазеха мястото, бяха мускулести мъже, които бяха напълно способни да се грижат за себе си, в случай на нужда.

— Къде е тя? — попита Пол Дрейк, като огледа стаята.

Единият от мъжете се усмихна и каза:

— В съседната спалня, лежи и почива. Дори не е регистрирана в хотела и доколкото някой шпионин може да разбере, тази стая дори не е наета. Двамата сме тук, за да обсъдим някаква бизнес-сделка, в

случай, че някой задава въпроси.

Дрейк, който изведнъж застана нащрек, каза:

— Откъде знаете, че е още там? Откъде знаете, че не е излязла през другата врата или изхода при пожар или...

— Спокойно — каза говорителя на двамата детективи. —

Вратата е заключена, а ключа е в нас. От страна на коридора има знак „НЕ БЕЗПОКОЙТЕ“. Няма никакъв изход в случай на пожар. Там е. Искаш ли да говориш с нея?

Дрейк кимна.

— Ще я доведем.

— Момент — каза Мейсън. — Мисля, че ще бъде по-добре, ако просто ѝ съобщите, че има посетители и ние тримата влезем. Ще бъде по-лесно, отколкото ако тя влезе тук.

— О'кей.

Мъжът, който явно командваше положението, кимна на другия, който почука на вратата на съседната стая и каза:

— Имате посещение, госпожо Дейл.

Вратата се отвори. Чуха женски глас да задава въпрос. След това човекът на Дрейк каза:

— О, не се притеснявайте за дрехите. Това са познати. Ще останат само за малко. Ето ги.

Той отвори вратата със замах и кимна.

Дела Стрийт, която влезе първа в стаята, изведнъж спря, погледна въпросително назад към Мейсън, след това се овладя и влезе така спокойно, като че ли нищо не се беше случило.

Мейсън, който очакваше да види жената, която беше влязла в неговия кабинет и му беше разказала за дъщеря си, се опитваше да се пребори с изненадата, която се изписа на лицето му, когато видя слабата, износена от работа жена в късните си четиридесет, която се усмихна срамежливо на Дела Стрийт и каза:

— Здравейте, носите ли ми информация за моята дъщеря?

Мейсън пристъпи напред и каза:

— Името ми е Мейсън. Това е Пол Дрейк, детектив. Ще се опитаме да открием дъщеря ви. В случая тя е свидетел. Ще се обадя на хората, които са я задържали, за да видя дали ще я пуснат да дойде тук.

Дрейк, леко объркан, каза:

— Мислех, че вие двамата се познавате. Не сте ли била в канцеларията на господин Мейсън?

Тя се усмихна и поклати глава:

— Мили Боже, аз току-що дойдох в този град! Умирам от желание да видя Вероника. Не съм я виждала повече от година. Изпрати ми картичка от хотел „Рокауей“, така че си помислих, че ще дойда и...

— Не сте я виждала повече от година? — попита Мейсън.

— Точно така.

— Къде живеете?

— В един малък град в Индиана. Не бихте познал името. Имам малък ресторант, нищо претенциозно, само осем или десет маси. Храната е хубава, чиста и домашно приготвена.

— Вие ли сте майката на Вероника? — попита Мейсън. — Не сте някоя, която се представя за майката?

— Какво имате пред вид, като казвате „представя се за майката“, господин Мейсън?

— Нищо. Няма значение. Разкажете ни за Вероника.

— Какво искате да знаете за нея?

— Колко е годишна, например?

Госпожа Дейл се намръщи и каза:

— На осемнадесет, почти деветнадесет... но, почакайте, момичето — за Бога, та тя е на двадесет. Господи, как лети времето!

— И не сте я виждала повече от година?

— Точно година. Може малко повече. Знаете ли дали е добре, господин Мейсън? Наистина се тревожех за нея. Последният път, когато тръгна...

— Оставяла ли ви е и преди?

— За Бога, да, тя си е редовна малка скитница. Предполагам, че съм очаквала твърде много от нея. Градът е доста малък. Няма много млади хора. Предполагам, че Вероника е самотна там, но тя ми помагаше в ресторанта, сервира и е винаги толкова радостна и щастлива. Клиентите я харесват и — е, когато Вероника беше там, просто нямах никакви проблеми с помощта.

— Кога ви напусна за пръв път?

— Чакайте да помисля, преди три или четири години?

— Какво направи?

— Просто стана и тръгна и не чух нищо за нея два или три месеца. Бях ужасно разтревожена. Дори се обадох в полицията. След това тя се появи. Просто се е возила на стоп. Каза, че се е разходила и е видяла страната и че вече е готова да се установи и да работи. Е, да,

но не за дълго. Само след три-четири месеца старата страст да пътува отново я обзе и преди да разбере, тя беше вече тръгнала.

— Сама ли?

— Сама — каза госпожа Дейл. — Не ме разбирайте погрешно. Вероника е добро момиче. Може да се е качила в нечия кола, когато е започнала, но това е всичко.

— Сигурна ли сте?

— Разбира се, че съм сигурна. Казвам ви, Вероника е добро момиче в това отношение. Тя е просто неспокойна, пътешественик по душа. Не може да стои на едно място. Не мога да я обвинявам. Баща ѝ беше същият, винаги неспокоен, винаги търчеше от едно място на друго, търсеше място, където да направи това, което той наричаше „създаване на кариера“. Почти веднага след раждането на Вероника той тръгна на някъде, за да открие някаква Земя на възможностите. Никога не я намери. Постоянно бях разорена, за да финансирам пътешествията му, но той винаги говореше по един и същ успокоителен начин. За Бога, този мъж можеше да те накара да се развълнуваш за всичко, когато говореше с теб. Беше пълен със златни мечти. Понякога ми разказваше за възможности, които е пропуснал само защото не е бил там малко по-рано. Беше пропуснал възможността да стане милионер два пъти — просто я е пропуснал с ден-два. Загина при автомобилна катастрофа, когато Вероника беше на пет години.

— И от колко време е тръгнала Вероника на това последно пътешествие?

— Малко повече от година. Получавам пощенски картички от нея от различни части на страната. Нямах възможност да ѝ пиша. Тя беше постоянно в движение. Понякога минаваха три-четири месеца, преди да получа картичка от нея и когато получех, в нея пишеше само местата, където е била. Не пишеше никакви новини, само списък на местата, през които е минала. Изглежда, че пътуването е всичко, от което се интересува.

— Вероника имала ли е някога неприятности при своите пътешествия?

— Никакви, господин Мейсън. Тя е чудесна в отношенията си с хората. Може да ги гледа право в очите и да ги кара да се чувстват по-нищожни от калта под краката ѝ. Аз просто не знам как го прави. Не знам как успява да постигне този детски поглед в сините си очи. А когато иска да се шегува, може да бъде душата на компанията. Но

повечето пъти предпочита да стои и да мълчи. Никога не сте виждал някой, който да може да получава това, което иска като нея. Трябва само да мръдне пръста си и хората се надпреварват да правят това, което тя иска.

Госпожа Дейл светна от гордост.

— Случва ли се да закъса за пари и да ви поиска помощ? — попита Мейсън.

— Никога! Това момиче е най-добрия финансист. Не знам как го постига, но всеки път, когато я видя, тя е добре облечена и има много пари. Купува ми подаръци всеки път, когато си идва у дома. А пътешествията! Господин Мейсън, ще се учудите на колко места е било това момиче. Предполагам, че е била почти навсякъде в Съединените щати, а веднъж е отишла и до Мексико сити. Умирам от желание да я видя!

— Може да се наложи да почакате до утре, за да я видите. Сега е заета с някои неща.

— Такава е Вероника. Винаги е заета като пчела. Под нейните крака не може да расте трева.

Мейсън каза:

— Бих искал да ми докажете по някакъв начин, че сте истинската майка на Вероника, просто за документацията. Можете ли да ми покажете нещо?

— Но, господин Мейсън, разбира се, че съм майката на Вероника.

— Разбирам, но можете ли да го докажете? Може да се наложи да покажа доказателство за вашата самоличност.

— Ами, имам шофьорска книжка и картичката, която Вероника ми изпрати, нейни снимки.

Тя отвори портмонето си, подаде шофьорската си книжка на Мейсън, няколко снимки и пощенска картичка.

Мейсън ги огледа за момент, след което отиде до телефона и се обади в канцеларията на Бъргър.

Когато секретарката отговори на телефона, Мейсън каза:

— Знам, че е след работно време, но си помислих, че господин Бъргър може да е отишъл в канцеларията си след съдебната зала. Тук е Пери Мейсън. Бих искал да разговарям с него.

— Момент. Тук е. Току-що си тръгва за в къщи.

Мейсън чу гласа на момичето да казва:

— Господин Мейсън иска да разговаря с вас — след което, —

момент, господин Мейсън, отива до другия телефон.

Чу се трополенето на стъпки, след това дълбокия, мощен глас на Бъргър изръмжа по телефона:

— Какво има, Мейсън?

Мейсън каза:

— Искам да те помоля за една услуга.

— В доста неизгодно положение си, за да искаш услуги. Какво искаш?

— Майката на Вероника Дейл е тук при мен и много иска да се види с дъщеря си. Можеш ли да уредиш да посетим Вероника по някое време тази вечер и...

— В никакъв случай — прекъсна го Бъргър. — Вероника Дейл е свидетел. Ако искаш да разговаряш с нея, направи го на свидетелската скамейка. Съжалявам, Мейсън, но това е последната ми дума. Нямам нито времето, нито желанието да обсъждам въпроса. Късно е и си тръгвам за в къщи. Дочуване!

Телефонът се затвори от другия край на линията. Мейсън се усмихна, постави слушалката на място и намигна на Пол Дрейк.

— Как е Вероника? — попита госпожа Дейл.

— Справя се прекрасно — каза Мейсън, — но стана така, както предполагам. Може да не я видите до утре. Дела, ако Хамилтън Бъргър започне да ме търси, кажи му, че съм излязъл и не знаеш как може да се свърже с мен.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

При откриването на съда на следващата сутрин Хамилтън Бъргър стана и каза с усмивка на лице:

— С уважението на Съда, Ерик Хансел беше на свидетелската скамейка и при отлагането на делото въпросът, който възникна за разпита на Хансел, беше във връзка с жените-съучастнички.

Съдията Кийтли кимна.

— Съдът приема вашето възражение, господин Бъргър. Законът дава право на защитата да опровергае този свидетел като покаже, че той е бил обвинен в повече от едно престъпление. Това не позволява на адвоката да внесе доказателства за специфичните подробности с цел да омаловажи свидетеля. Това е решението на съда. Господин Хансел ще застане на свидетелската скамейка. Продължете с разпита,

господин Мейсън.

— В този случай — Мейсън попита Хансел, — как получихте информацията, която ви даде възможност да се обърнете към Хансел, както казвате, че сте направили?

— Вие ми я дадохте, като се втурнахте към затвора, за да освободите Вероника Дейл под гаранция.

— И по какъв начин ви насочи към това господин Адисън, обвиняемият в случая? — попита Мейсън.

— Ами, сър, прекарвам доста време в стаята на пресата в полицейския участък. Познавам някои от момчетата там и чрез споразумения с един мой приятел имам определени предимства. От време на време давам на момчетата някаква информация и винаги съм готов да помогна. Те също ми дават информация. Никой от тях, разбира се, не знаеше с какво се занимавах. Те всички си мислеха, че събирах информация за статиите на мой приятел. И това е, което правех повечето от времето. Е, когато се разчу, че вие сте се втурнал нататък, за да защитите някакво маце, което било обвинено в скитничество, това не означаваше много за останалите момчета, но аз се интересувам точно от такива работи. Започнах да се оглеждам. Разбрах, че момичето е било регистрирано в хотел „Рокауей“ и че обвинението срещу него е било отменено.

Все още нямах за какво да се хвана, но отидох до хотел „Рокауей“ и им казах, че представлявам пресата и че искам да знам за случая и служителя, на който му беше дошло до гуша да го разпитват, ми каза, че е дал цялата информация, която е имал на полицията, че мацето дошло, за да си наеме стая, че управителя на хотела бил телефонира, за да се погрижи тя да получи стая.

Отидох при управителя на хотела. Казах му, че представлявам един журналист и че ние искаме да знаем как е станало така, че тази сладурана е спечелила личното му внимание. Излъгах го здраво като му казах, че имаме информация, че тя била негова мацка и той се паникьоса и изплю камъчето, преди да се усети. Каза, че Адисън му се е обадил, за да запази стая за нея. Е, дотук не бях постигнал нищо освен много тичане, но отидох при Адисън и преди още да съм говорил с него десет секунди, разбрах че съм ударил къоравото. Тогава — е, нали знаете, тогава го притиснах.

— Казали сте на господин Адисън, че работите за някакъв журналист?

— Е, нещо от този род.

— Кой беше този журналист?

— Не желая да кажа. В интерес на истината го бях излъгал и не мисля, че е честно да...

— И аз не мисля, Ваше благородие — каза Хамилтън Бъргър като се изправи на крака. — В края на краищата всичко се връща до нещо маловажно, разговор, който този човек е провел с Джон Адисън, обвиняемия в случая. Не защитавам този свидетел. Той е изнудвач. Ще използвам цялата власт, която притежава моя чин, за да прекратя подлите му деяния. Но междуременно се е получило така, че заради неговите деяния се стига до разгадаването на едно убийство. Имаме един обвиняем, който е бил толкова загрижен да предотврати разгласяването, че е бил в предела на къщата, където е извършено убийство, че е пратил две хиляди долара, за да не бъдат публикувани неговите деяния в клюкарската статия.

— Разбира се — каза съдията Кийтли, — това е случайно и зависи от вашата интерпретация на доказателствата, господин прокурор. Напълно възможно е обвиняемият да е бил склонен да плати парите, заради отношенията си с млада жена, които е възможно да са били...

— Надяваме се да разясним това с нашия следващ свидетел — каза Хамилтън Бъргър. — И когато Ваше благородие види този свидетел, съдът ще разбере колко абсурдно е да се мисли дори и за момент, че е възможно да се е случило нещо, което да даде на Адисън повод да бъде изнудван. Но, Ваше благородие, готовността, с която обвиняемият се е опитал да купи мълчанието на този свидетел се основава изцяло на страха от страна на обвиняемия, че може да бъде поставен в пределите на това убийство по времето, когато е било извършено.

— Позволете ми да задам един въпрос на свидетеля — каза съдията. — Господин Хансел, имало ли е всъщност някакви взаимоотношения между вас и журналиста, когато споменахте?

— Само до такава степен — каза Хансел, — че от време на време му подавах информация и той ми даваше малко пари и ми правеше услуги. Билети и пропуски и тям подобни. Виждате ли, в моя бизнес трябва да имам някакво издателско отверстие, с което да плаша хората, но този човек нямаше никаква представа с какво се занимавам и си мислеше, че бях само приятел, който му подаваше информация.

— При тези обстоятелства — каза съдията Кийтли, — не

виждам причина да се съобщава името на този човек. В края на краищата имаме свидетел, който е напълно възможно да ни дава показания от значителна стойност при разясняването на случай с убийство, но това не оправдава неговите престъпни деяния. Съдът счита, че би било престъпление да се позволи на този свидетел да опетни доброто име на някой известен журналист, още повече, съдът откровено заявява, че в случай, че възникне някакво съществено противоречие в показанията, думата на този свидетел ще бъде приета от съда само в случай, че бъде потвърдена от останалите показания.

— Това е всичко — каза Мейсън.

— Нямам други въпроси — съобщи Хамилтън Бъргър.

— Доколкото разбирам — каза Хамилтън Бъргър, — няма въпроси от страна на прокурора освен този, че обвиняемият в случая е платил на свидетеля две хиляди долара.

— Никакви — каза Мейсън весело.

— Това премахва необходимостта от представяне на чека като доказателство — каза Хамилтън Бъргър.

Съдията Кийтли се наведе напред и каза:

— Господин прокурор, струва ми се, че докато даването на имунитет на свидетеля е изцяло във ваши ръце, въпросният свидетел демонстрира нахално самодоволство, пълна липса на разкаяние и лекомислено пренебрежение на етичните норми.

— Мисля, с уважението на съда — каза Бъргър, като се изчерви леко, — че има определени неща, които прокурорът би могъл да изтъкне в кръстосания разпит, стига да беше пожелал, които биха обяснили поведението на свидетеля. Има определен личен елемент на антагонизъм между прокурора и този свидетел, заради определени неща — ами, неща, за които не мога да говоря, запазвайки благоприличие. Но мога да ви уверя, Ваше благородие, че решението да дам имунитет на този свидетел от обвинение в изнудване беше взето със значителна неохота и едва след много внимателно разследване.

— Много добре — каза съдията Кийтли, — просто исках да обърна вниманието ви върху факта, че поведението на този свидетел не ми прави добро впечатление. Извикайте следващия си свидетел.

— Вероника Дейл — каза Хамилтън Бъргър. Един полицай отвори вратата на стаята за свидетели и въведе Вероника Дейл в съдебната зала.

Тя беше облечена в добре прилягащ кремав костюм, който

подхождаше на русата ѝ красота и ѝ придаваше невинен вид на девица, ангелска красота, която се отрази със страхотна сила върху претъпкана съдебна зала.

Свидетелката очевидно знаеше точно каква роля да играе и от момента, в който влезе, започна да се държи като красива и сладка млада жена. Аташетата в съдебната зала си прошепнаха, че всеки натиск от страна на Пери Мейсън би бил катастрофален, тъй като би убил симпатията както на наблюдателите, така и на съдията.

Хамилтън Бъргър подготви сцената за нейното действие като стана, а поведението му ясно изразяваше, че той считаше за срамно такова неопетнено дете да бъде принудено да влезе в мръсната атмосфера на съдебен процес за убийство.

— Как се казваш? — попита той почтително. Вероника Дейл притвори очи и каза изискано и с глас, който едва се чуваше:

— Вероника Дейл.

— На колко си години, Вероника?

Гласът ѝ този път беше почти шепот.

— Само на осемнадесет.

— Подайте микрофона на свидетелката — каза съдията Кийтли.

Един пристав подаде микрофона на Вероника Дейл.

— Използвайте това, когато говорите — каза съдията Кийтли. —

Опитайте се да говорите колкото се може по-високо.

— Да, сър — каза Вероника Дейл покорно.

— И така, къде живееш, Вероника?

— Ами, аз нямам определено местожителство — каза тя. —

Майка ми живее в малък град в Индиана. Аз напуснах дома си, за да се опитам да намеря начин да се издигна. Едва бях дошла в този град, когато — когато всички тези неща ми се случиха.

Тя преглътна сълзите си.

— Разбирам — каза Бъргър със съчувствие, а поведението му подсказваше, че възнамерява да използва всички сили, за да предпази непокътнатата невинност на това дете. — Сега, ще се опитам да направя това колкото се може по-лесно за теб и ще съкратя максимално разпита си. Надявам се, че ще можем да ти спестим големите мъки, Вероника.

И Хамилтън Бъргър погледна многозначително към Пери Мейсън, като че ли го предупреждаваше да направи разпита си също толкова кратък.

Наблюдателите се наведоха напред и се вслушаха напрегнато,

изплашени да не пропуснат някоя дума.

Съдията Кийтли също беше превърнат целият в слух, а очите му издаваха жив интерес и съчувствие.

— И така, Вероника — каза Хамилтън Бъргър, — запозната си с обвиняемия в този случай, Джон Рейсър Адисън, нали?

— Да.

— Кога се срещнахте за пръв път?

— През нощта на девети.

— Къде?

— Той ме качи в колата си.

— Разбирам, но къде точно беше, Вероника, когато той те качи в колата си?

— Седях до един водосток.

— И така, Вероника, след като говори с мен, ти беше изведена от шерифа на пътя, където си срещнала обвиняемия, нали?

— Да — каза тя.

— Говори по-високо, Вероника, за да те чуваме. И посочи ли този водосток на шерифа?

— Да сър.

— Беше ли заснет този водосток в твое присъствие?

— Да, сър.

— Ваше благородие — каза Мейсън, — Адвокатът подвежда свидетелката, слага думи в устата ѝ. Целият му разпит е подвеждащ.

Бъргър погледна сърдито Мейсън:

— С уважението на съда, тук стои една млада жена от малък град, изплашено малко дете. Казвам ви, че е срамота тази млада жена да бъде въввлечена в атмосферата на престъпността. Чудовищно е, че един убиец е имал свободата да я качи в колата си...

— Съдът разбира — прекъсна го съдията Кийтли, — но се опитайте да се въздържате от подвеждане на свидетелката.

— Много добре, Ваше благородие.

Бъргър впи поглед в Мейсън, след което се обърна към Вероника.

— Сега ще показвам една снимка и те питам дали познаваш мястото, изобразено на тази снимка.

Хамилтън Бъргър подаде копие от снимката на Мейсън и каза:

— Това е копие, което съм направил за вас. Показва част от пътя, която сега ще посоча на картата. Снимката е заснета с лице към запад. Сега, Вероника, ти давам тази снимка и те питам дали я

познаваш.

— Да, сър.

— Какво е това?

— Това е водостока, до който стоях, когато господин Адисън дойде с колата си. Стоях точно тук на тази малка циментова издатина и когато чух да идва кола, се изправих.

— Да. Откъде дойде тази кола?

— Дойде от страничен път, тук, от тази страна на снимката.

— Ти видя ли колата.

— Не самата кола, но зърнах светлините и чух двигателя. Нощта беше спокойна и тиха.

— И какво се случи?

— Двигателят се чуваше съвсем ясно, докато колата се движеше по черния път, който беше преграден от върби, пътя, който е тук отзад.

— Сега, Вероника, ще ти покажа карта, карта на къщата, където е намерено тялото на Едгар 3. Ферел и която показва част от заобикалящите земи. Това е карта, която предварително е приета за доказателство. Можеш ли да се ориентираш по тази карта?

— Да се ориентирам ли? — попита тя.

— Да покажеш къде точно си била, къде точно е водостока.

— А, да — каза тя, изучавайки картата, след това с готовността на някой, който е бил добре обучен и запознат с въпросната карта, каза:

— Аз стоях точно тук. Водостокът е тук.

— Ще отбележа тази точка с единица и ще я оградя — каза Хамилтън Бъргър и отбеляза нещо на картата.

— Сега, Вероника, можеш ли да ни кажеш откъде дойде колата?

— Да, тя дойде ето от този път.

— Отбелязвам две успоредни линии на картата, на които пиша „път, свързващ провинциалното имение на Ферел с магистралата“ — каза Хамилтън Бъргър. — Сега, Вероника, ни разкажи какво точно се случи.

— Ами колата дойде по този път, като се движеше доста бавно. Звучеше като че ли беше на ниска скорост, вероятно втора и след това изпълзя по тази стръмнина до магистралата.

— Ти видя ли я?

— Не, не я видях тогава. Чувах я. Стръмният наклон до магистралата е на около — вероятно на малко повече от четвърт миля

разстояние от водостока, където седях.

— И след това?

— Сигурна съм, че колата се изкачи по този стръмен наклон на ниска скорост. След това превключи на втора скорост и когато превключваше на висока скорост, аз се показах пред фаровете.

— Сега, да се върнем назад за малко, Вероника. Преди да чуеш двигателя, чу ли някакви други звуци?

— Да.

— Какви бяха те?

— Изстрели.

— Колко изстрела, Вероника?

— Шест.

— Можеш ли да ги опишеш?

— Ами, по онова време си мислех, че беше даване на мотор, но после имах време да размисля и знам, че са били изстрели. Чух един, след около секунда-две чух още четири изстреляни много бързо.

— Кога чу тези изстрели, Вероника?

— Минута-две преди да запали колата.

— Възможно ли е да са били пет минути?

— Не мисля. Може би две-три минути, съвсем кратко време.

— Знаеш ли колко беше часа?

— Не точно. Мисля, че беше около девет, вероятно няколко минути преди девет.

— Много добре. Чула си изстрелите. Чула си как пали колата. Чула си я да идва по пътя. Видяла си я да идва към теб.

— Да, сър.

— Опита ли се да вдигнеш ръка, за да я спреш?

— Не, не направих никакво движение, но погледнах фаровете, така че мъжът, който кара колата, да може — е, нали знаете, да ме види добре.

— И какво се случи?

— Колата не се движеше. Едва превключваше на висока скорост и точно след като ме подмина, спря и тръгна назад.

— И след това?

— След това господин Адисън ме попита дали искам да се кача.

— Това се отнася за господин Джон Рейсър Адисън, обвиняемия в случая, мъжа, който седи от лявата страна на господин Мейсън.

— Да, сър.

Бъргър каза с глас, лепкав от състрадание:

— Вероника, знам, че темата не е приятна, но ще ни разкажеш ли точно какво се случи. Кажй ни всичко.

— Ами — каза тя, — господин Адисън спря, върна се назад. Попита ме дали искам да се кача. През цялото време го преценявах.

— Какво имаш предвид?

— Ами прецених звука на двигателя. Познах, че беше голяма и скъпа кола по тихото мъркане. След това имах възможност да видя силуета когато мина покрай мен. Имаше достатъчно светлина от таблото в колата, така че успях добре да го огледам. Приличаше на преуспяващ бизнесмен, не от типа, с който си бях имала работа през последните тридесет-четиридесет мили.

— И какво направи?

— Усмигнах му се, благодарих му и му казах, че бих искала да отида в града, ако отива натам. Той каза, че отива и аз се качих.

— И говорихте ли?

— Да, говорихме — тя се усмигна и каза, — това е едно от задълженията на младата стопаджийка. Ако на хората им се говори, тя говори. Ако не им се говори, тя мълчи.

— А господин Адисън искаше ли да говори?

Тя се усмигна и каза:

— Мисля, че искаше аз да говоря.

— И ти какво направи?

— Говорих. Разказах му за себе си и му казах, че отивам в града, за да — ами за да се огледам и да потърся щастието си.

— И му каза, че си напуснала дома си?

— Да.

— И какво направи господин Адисън?

Вероника повдигна поглед и повиши глас:

— Искам едно нещо да стане съвсем ясно. Господин Адисън беше съвършен джентълмен, съвършен джентълмен.

— Да, разбирам — каза Бъргър, — но кажи ми, какво точно се случи.

— Ами той ме попита дали имам къде да отседна и аз му казах, че нямам и той ме попита колко пари имам, а аз се опитах да отбегна този въпрос, но той беше много настоятелен и когато се оказа, че имах съвсем малко пари и не знаех къде точно щях да отседна, той ми даде един бащински съвет. Каза ми, че едно момиче не може да прави подобни неща в голям град, че там е различно от малкия провинциален град и след това каза, че ще ми намери място, където

да отседна.

— И какво направи?

— Спря колата на една бензиностанция, влезе и говори по телефона и когато излезе, каза, че съм имала стая в хотел и че всичко било платено.

— И след това?

— След това, когато пристигнахме в града, той ме закара до хотел „Рокауей“ и се погрижи да се регистрирам и администраторът каза, че стаята е вече ангажирана за мен и това е всичко, което знам.

— Видя ли се отново с господин Адисън?

— Да.

— Кога?

— Следобеда на десети отидох при него в неговия универсален магазин.

— По негова молба?

— Да.

— Какво се случи?

— Той ме изпрати до началник личен състав с визитка и — ами, беше ми намерена работа и започнах веднага.

— През цялото това време знаеше ли мръсните подробности около това изнудване?

— Не, сър.

Бъргър се обърна към Мейсън.

— Предполагам — каза той с укор, — че ще пожелаете да разпитате тази млада жена?

— При всички случаи — каза Мейсън, като се изправи на крака.

Бъргър каза отегчено:

— Законът ви дава това право. Започвайте.

— Майка ви жива ли е? — попита Мейсън.

— Да.

— И вие живеете с майка си?

— Да.

— И вие напуснахте дома на семейството си?

— Домът на семейството ми — каза тя, като се усмихваше едва доловимо, — беше един ресторант. Аз сервирах по масите. Градът беше плачевно малък. Нямахме никакви възможности. Не можех да се срещам с никого освен с няколко непохватни, срамежливи млади мъже, на които им липсваше смелост и инициатива да станат и да се махнат.

— И вие се махнахте?

— Да.

— И стигнахте дотук на стоп?

— Да.

— Това е интересно — каза Мейсън. — Госпожице Дейл, колко време ви отне да стигнете дотук на стоп?

— Какво имате предвид?

— Вие сте млада, общителна и привлекателна и, предполагам, че не ви се налага да чакате много дълго, за да ви предложат превоз. В очите на Вероника Дейл започна да се изписва паника.

— Ами не.

— И така, колко време ви трябваше, за да стигнете дотук от момента, в който напуснахте дома си?

— Не много дълго.

— Седмица?

— Аз... ами, вероятно. Да, предполагам.

— Значи сте била у дома си с майка си в този ресторант до преди седмица, преди да се срещнете за пръв път с господин Адисън? Последва дълго мълчание.

— Не можете ли да отговорите на този въпрос?

— О, с уважението на съда! — каза Хамилтън Бъргър като се изправи на крака, с поведението на баща-пазител на момичето, а що се отнасяше до съда, на адвокат, чието търпение е напълно изчерпано. — Възраждавам. Нека адвокатът да се ограничи в рамките на мястото и приблизителния час, в който е било извършено престъплението. Тази млада жена вече достатъчно е изстрадала. Просто защото е била там, където е видяла обвиняемия близо до местопрестъплението в часа, в който престъплението е било извършено не означава, че трябва да бъде поставена на позорен стълб от един безжалостен и отчаян защитник.

— Нито безжалостен, нито отчаян, Ваше благородие — каза жизнерадостно Мейсън. — Бих искал да разбера как тази млада дама се е озовала на онова място, в часа, който тя спомена. Тъй като всичко се крепи на часа, бих искал да го проверя.

— Мисля, че въпросът е в допустимите рамки на кръстосания разпит — отсъди съдията Кийтли, — но на съда му се струва, господин Мейсън, че разпитът на тази млада жена не трябва да излиза извън определени граници.

Отново последва мълчание.

— Отговорете на въпроса — каза съдията Кийтли.

— Мога ли да помоля за чаша вода? — попита Вероника Дейл с тих глас.

— Разбира се — каза Мейсън.

Но този път Хамилтън Бъргър скочи на крака и се втурна към свидетелската скамейка.

— Вероника — каза той, — не се претоварвай.

— Какво й има? — попита Мейсън. — Да не би нещо да не е в ред?

— Какво искате да кажете? — изръмжа Бъргър. — Това е съвсем в съзвучие с твоите предположения, страхливец такъв...

— На мен ми изглежда като здрава млада жена на двадесет години — каза Мейсън — При всички случаи трябва да е в състояние да отговори на въпроса относно времето, когато е напуснала дома си. Така както се суетите около нея, започвам да си мисля, че нещо й има.

— Нищо й няма — извика Бъргър.

Мейсън използва яростното бръщолеване на Бъргър, за да налее чаша вода и да я подаде на Вероника Дейл.

— Заповядайте, госпожице Дейл — каза той учтиво, — не бързайте, изпийте водата и когато приключите, просто кажете на съда кога сте напуснала дома си, кога точно сте напуснала онзи ресторант и майка си.

— Двадесетгодишна! — разгорещи се Бъргър. — Това младо момиче е дете, млада, неопорочена млада жена на осемнадесет, срещу която вие непрекъснато хвърляте кал, просто защото...

— Достатъчно, господа — каза съдията Кийтли. — Разпитът ще продължи по порядъчен начин и прокурорът ще се въздържа от лични обиди.

Съдията Кийтли погледна изпод гъстите си вежди към Вероника Дейл, която бавно отпиваше от водата, която Мейсън й беше дал. На челото му се появи сянка на неодобрение.

— Свършихте ли с водата? — попита Мейсън.

— Не.

— По-добре ли се чувствате? — попита загрижено Бъргър.

— Само леко отпаднала — каза тя.

Мейсън протегна ръка за чашата, но Вероника Дейл не му обърна внимание и продължи да отпива от водата бавно и замислено.

— Измислихте ли отговора? — попита Мейсън.

Тя го погледна и внезапно започна да плаче.

Мейсън внимателно взе чашата от пръстите ѝ, отиде до масата, където седеше преди това, постави чашата на масата, седна и зачака.

Бъргър излезе напред, постави бащински длан на рамото на момичето.

— Няма, няма, Вероника — каза той, — почти свърши. Съдът ще те защити. Съдията Кийтли няма да му позволи да прави повече страхливи предположения. С уважението на съда, тази неоснователна, отвратителна инсинуация, това обвинение, че на тази млада жена ѝ има нещо, са я разстроили и то по съвсем обясними причини. Чувствам, че всеки мъж в тази съдебна зала е почувствал как му кипи кръвта, когато колегата...

— Моля ви, въздържайте се от обиди — каза съдията Кийтли, очите му бяха насочени въпросително към лицето на Вероника Дейл.

Мейсън се облегна във въртящия се стол на масата, постави ръце зад тила си и зачака.

Спокойното и тихо очакване направи повече, отколкото биха сторили всякакви увещания, за да накара Вероника Дейл да се покаже в истинската си светлина.

— Ваше благородие — каза Хамилтън Бъргър след известно време, — ще подновя възражението си и мисля, че разпитът на тази свидетелка трябва да бъде прекъснат. Самият адвокат е виновен за състоянието на тази свидетелка. Той може да бъде благодарен единствено на себе си за тази инсинуация...

— Оставете я на мира. Тя мисли — каза Мейсън усмихнато.

Съдията Кийтли каза с категорична нотка в гласа си:

— Съдът не вижда причина тази свидетелка да не отговори на въпроса.

— Не става дума за въпроса, Ваше благородие — възпротиви се Бъргър. — Начинът, по който се води този кръстосан разпит, инсинуациите относно забременяването на тази млада жена.

— Той просто попита дали ѝ има нещо — каза съдията Кийтли, — и, що се отнася до съда, вие сам направихте това на въпрос като показяхте ненужна загриженост. На колко години е тази млада жена? Проверихте ли годините ѝ?

— Тя е едва на осемнадесет, Ваше благородие, млада жена...

— На двадесет е — каза Мейсън.

— На колко години сте? — съдията Кийтли попита Вероника.

Тя го погледна и отново прибягна към сълзите. Съдията Кийтли

се облегна в стола си, поведението му наподобяващо това на Мейсън.

— Много добре — каза той, — ще изчакаме, докато може да отговори на този въпрос.

— Чувстваш ли, че можеш да продължиш да отговаряш на въпроси, Вероника? — попита Хамилтън Бъргър.

— Не! — каза тя бързо.

— На този въпрос, обаче, отговори — каза съдията Кийтли. — Сега се опитай да отговориш на този. На колко години си, млада госпожице?

Тя се огледа отчаяно в съдебната зала.

— На колко години си? — попита съдията Кийтли. Бъргър погледна съдията с известна доза раздражение.

— Мисля, че можете да се върнете на мястото си, господин областен прокурор. Не мисля, че тя ще падне от свидетелската скамейка. Колко сте годишна, госпожице Дейл?

Тя изчака цели пет секунди преди да отговори на въпроса:

— Двадесет — каза тя.

— Хм — отсече съдията Кийтли и след това с остър глас каза — кога напуснахте дома си, кога за последен път видяхте майка си, за колко време дойдохте дотук? Сега, кажете ни точно колко време стопирахте по пътищата.

— Аз... Аз не мога да кажа. Не съм си водила бележки за времето.

— Кога за последен път видяхте майка си?

— Аз...

— Ваше благородие — каза Хамилтън Бъргър, — ако мога да направя още едно предложение...

— Направете, но накратко — отсече съдията Кийтли.

— Доколкото знам, майката на това момиче е тук в града и е под опеката на господин Пери Мейсън, а господин Пери Мейсън не е довел майката в съда тази сутрин, поради причини, които са известни само на самия него. Следователно ми се струва, че сега господин Мейсън трябва да бъде принуден да осигури на тази млада жена успокоителното присъствие на майка ѝ.

Мейсън каза:

— Аз ви се обадох снощи, както си спомняте, адвокате, и ви предложих вие да позволите на госпожица Дейл и майка ѝ да се срещнат и вие се подиграхте на това предложение.

— Въпреки това — каза Бъргър, — освен че отричам

изказването, че съм се подиграл на предложението, чувствам, че тази млада жена трябва да има възможност да се види с майка си. Снощи бях уловен в неочакван момент, когато бързах да се прибера у дома от предложението му да предам Вероника Дейл на него, за да може тя да се види с майка си. Естествено отказах. По-късно, след като размислих, реших, че ако господин Мейсън доведе госпожа Дейл при мен, аз лично щях да я заведа при дъщеря ѝ. Прекарах известно време в напразни опити да се свържа с господин Мейсън. Претърсих хотелските регистри напразно. Чувствам, обаче, че колегата хитро е определил времето за своето предложение, така че да получи отказ. Чувствам, че нарочното му задържане на тази млада жена далеч от майка ѝ е в унисон с тактиките, като използва...

Чукчето на Съдията Кийтли удари остро:

— Моля ви да се въздържате от обиди, господин Бъргър.

— Няма значение. Оставете го, Ваше благородие — каза Мейсън. — Той в действителност няма това предвид. Опитва се да даде време на свидетелката си да мисли. Тя вече беше приготвила отговорите си, но сега, след като научи, че майка ѝ е при мен, ще трябва да промени разказа си.

— Тя трябва да се види с майка си — извика Бъргър.

— Ще има възможност да види майка си, след като отговори на няколко въпроса — каза раздражено съдията Кийтли. — В края на краищата пред нас стои здрава, силна жена на двадесет години. Във всички случаи би могла да отговори на един прост въпрос без да е необходимо да изпива глътка по глътка чаша вода и след това областния прокурор да я потупва загрижено по рамото. И може да отговаря на въпросите, без да чака да бъде доведена майка ѝ, за да ѝ държи ръката. Искам да знам кога е напуснала онзи ресторант, кога за последен път е видяла майка си и имам намерение да го узная!

Последва неловко мълчание.

— От колко време? — попита съдията Кийтли с глас, напълно лишен от състрадание.

— От около година — каза Вероника Дейл. Мейсън се изправи:

— И така — каза той, — искахте да ни накарате да мислим, че става въпрос за една седмица?

— Бях... бях объркана.

— Сега объркана ли сте?

— Да.

— Разбирате ли въпросите ми?

— Сега ги разбирам. Да.

— Напуснала сте дома си преди година?

— Да.

— Оттогава не сте виждала майка си?

— Да.

— Кога станяхте на двадесет?

— Аз... преди около три месеца.

— Къде сте били през последната година? На път за насам ли бяхте?

— Не.

— Къде бяхте?

— На различни места.

— О, Ваше Благородие — каза Хамилтън Бъргър, —

местонахождението на тази млада жена през последната година, какво е правила и къде е била, не биха могли да се вместват в рамките на правомерния кръстосан разпит. Разпитването ѝ беше ограничено в рамките на един час, през който тя се е срещнала с обвиняемия на едно място на пътя, близо до което обвиняемият току-що е бил приключил с убийството на съдружника си. Естествено, обвиняемият не би искал това да се изтъква и нямам възражения към разпит, който влиза в разумни рамки — ден, два, седмица. Но да се връщаме назад цяла година и да се опитваме да опетним репутацията на тази млада жена е просто прекалено.

— При нормални обстоятелства бих се съгласил с вас — каза съдията Кийтли, — но поведението на тази свидетелка говори, че тя се опитва да скрие нещо.

— Какво от това? Може да е напуснала дома си по различни причини. Тя не би искала да споделя своите тайни в тази претъпкана съдебна зала и не мисля, че съдът трябва да я принуждава. Защитата няма право да дискредитира свидетелката посредством второстепенни доказателства, дали ще ги въведе чрез други хора или пък ще ги изважда насила от устата на самата свидетелка.

— Той не желае да научи тайните на сърцето ѝ — каза съдията Кийтли. — Той просто иска да знае защо ѝ отнело цяла година да стигне дотук от Индиана. Съдът също иска да знае това. Обаче ако областният обвинител държи на своето възражение, се страхувам, че разпитването на свидетелката за подробности относно това къде е била и какво е правила през последните дванадесет месеца, може да се окаже малко отдалечено по отношение на времевия елемент.

— Държим на възражението си с цел предпазване тайните на това младо момиче — каза Бъргър.

— Много добре — отсъди съдията Кийтли. — Съдът ще приеме, макар и с неохота, възражението относно случилото се преди година. Имате право да покажете случилото се през приемлив период от време, господин Мейсън и съдът ще ви позволи най-подробен разпит за случилото се през периода, покрит от показанията на тази свидетелка и през приемлив период от време непосредствено преди този период.

— Много добре, Ваше благородие — каза Мейсън.

— Госпожице Дейл, в западна посока ли сте пътувала, преди да слезете да чакате до този водосток?

— Да.

— И какво се случи? Защо сте слезла на това определено място?

— Слязох от колата, в която пътувах по своя воля — каза тя. — Отвратих се от интимните опипвания на човека, който шофираше колата и който се опитваше да ме използва.

— И какво направихте?

Тя вече отговаряше с готовност и със спокоен глас:

— Защитих се по единствения начин, по който може да се спаси едно момиче при подобни обстоятелства. Наведох се напред, изключих стартера и издърпах ключовете. Отворих вратата на колата — естествено, при изключен двигател колата спря. Изскочих навън и хвърлих ключовете на мъжа.

— Доста хитър номер — каза Мейсън. — Откъде го научихте, Вероника?

— Правила съм го и преди.

— Много пъти?

— Ваше благородие — каза Хамилтън Бъргър, — отново се рови в миналото на това момиче в опит да се опетни репутацията му...

— Възражението се приема — отсече съдията Кийтли. — Ограничете разпита си в приемлив интервал от време, преди тя да е видяла господин Адисън.

— Много добре, Ваше благородие — каза Мейсън.

— Значи, изключихте двигателя и излязохте от колата.

— Да.

— Мъжът направи ли опит да ви спре?

— Да. Опитва се да ме сграбчи и да ме опипа и да си позволи известни волности с мен, но, разбира се, беше малко или много зает с

шофирането на колата, след това натисна спирачката, за да освободи и двете си ръце и тогава аз изскочих от колата и хвърлих ключовете на пода.

— Какво направи той тогава?

— Излезе и хукна след мен, след това осъзна в какво положение го поставяше това, напсува ме, нарече ме с всякакви имена, влезе в колата и започна да опипва наоколо докато намери ключовете.

Дотогава аз вече се бях скрила в храстите отстрани на пътя.

— Тъмно ли беше?

— Да, разбира се.

— Колко време се борихте с този женкар?

— Не много дълго. Спомням си, че възнамерявах да слеза в един малък град, Канион Верд, но си помислих, че ще мога да издържа.

Дотогава той просто се свалеше с мен.

— И малко след като подминахте Канион Верд той стана страстно агресивен?

— Да.

— Като опитна стопаджийка — каза Мейсън — вие явно осъзнавате опасността от пътуването с всеки, който се появи?

— Много съм придирчива — каза тя — Преди да позволя на когото и да било да ме качи в колата си преценявам нещата внимателно.

— И когато се появи подходяща кола вие поглеждате шофьора многозначително?

— Давам му да разбере, че бих приела да се кача в колата му. Не правя нищо грубо от рода на това да стопирам с палец.

— Значи вие преценихте този човек, при когото се качихте?

— Е, опитах се, но разбира се, не можеш да прецениш един мъж, когато се движи срещу теб със скорост от петдесет мили в час...

— Но преценихте колата?

— Да.

— След това се качихте в колата и се возихте в нея?

— Да.

— Каква беше колата? — попита Мейсън. — Каква марка?

Бързо каква марка?

— „Линкълн“ — каза тя.

— Закрита?

— Да, закрит „Линкълн“.

— Нова?

— Нов модел, да. Изглеждаше нов.

— Какъв беше номера на колата?

— Не знам.

— Искате да кажете, че не сте забелязала номера нито преди да влезете, нито като сте излязла?

— Ами, аз... аз мисля, че го забелязах, но не си спомням.

Мейсън каза:

— В интерес на истината, нямате ли навика да записвате номерата на колите, в които се качвате?

— Аз...

— Имате ли такъв навик или не?

— В някои случаи.

— В тефтерче?

— Да.

— Това тефтерче в чантата ви ли е в момента?

— Аз...

— В чантата ви ли е? — каза Мейсън.

— О, Ваше благородие — каза Хамилтън Бъргър, — това протакане. Това...

— Седнете! — сръза го съдията Кийтли. — Не прекъсвайте разпита. Съдът иска да знае дали свидетелката има такъв тефтер точно толкова, колкото и адвоката. Въпросът е напълно уместен. Имате ли такъв тефтер в чантата си, госпожице Дейл?

— Аз... имам тефтер, да.

— И сте записала номера на автомобила шофиран от Джон Рейсър Адисън?

— Да — каза тя.

— Защо го направихте?

— Като предпазна мярка в случай на неприятности.

— Кога записахте номера на колата на Адисън? Преди да се качите или след като слязохте?

— Тя се усмихна и каза:

— Би било трудно да се запише номера на кола преди качване, господин Мейсън. Ще бъде доста очевидно.

— Така че, естествено, го правите при слизане.

— Да.

— Тогава защо го правите?

— Ами хубаво е да се знае с кого съм се возила, в случай на усложнения.

— Какви усложнения?

— В случай, че мъжът е бил груб.

— Записват номера на мъже, които са се опитали да бъдат груби?

— Да, като предпазна мярка.

— За кого?

— Ами, аз... аз искам да знам.

— Господин Адисън не е бил груб.

— Не.

— И все пак вие сте записала неговия номер.

— Да.

— Дайте да видя този тефтер.

Тя още веднъж огледа съдебната зала като животно хванато в капан, след това с неохота отвори чантата си и извади малък кожен тефтер, на който беше закрепен малък молив.

— Дайте и аз да видя този тефтер — каза Хамилтън Бъргър. — Дайте да го видя.

— Разбира се — каза Мейсън.

Бъргър се наведе над него и те заразглеждаха страница след страница с номера на коли. Срещу много от тях имаше име и адрес и имаше дати, които разделяха номерата.

Мейсън каза:

— Значи в деня, в който сте записала номера на колата на Джон Адисън сте записала още двадесет други номера. Вярно ли е?

— Не съм ги броила.

— Пребройте ги сега — каза Мейсън.

Той ѝ подаде тефтера. Тя ги преброи и каза:

— Да, двадесет и два.

— Возила сте се в двадесет и две коли през този ден?

— Да.

— И сте взела предпазна мярка да запишете номерата на всички мъже?

— Да.

— Всички мъже?

— Да.

— Нямахте ли жени-шофьори?

Тя се поколеба.

— Нямахте ли жени? — попита Мейсън.

— Не.

— Къде е номерът на този пенсионер, който се е опитал да ви опипа и ви е принудил да изскочите от автомобила?

— Не съм казала, че ме е принудил да изскоча от автомобила. Направих това по собствено желание.

— Точно така. Кой е номера на тази кола?

— Не е там.

— Но вие заявихте, че записвате номерата на всяка кола...

— Ами, не успях да запиша номера на тази. Бях развълнувана.

— Записвате тези номера като предпазна мярка, в случай, че нещо се случи?

— Да.

— Какво може да се случи след като слезете от колата?

— Ами... не знам. Просто навик, това е всичко. Искам да знам с какви хора съм се возила.

— Добре, добре — намеси се Хамилтън Бъргър. — Младата жена е пътувала доста време на стоп. Не може да стои на едно място. Пътува от град на град. Приема да се вози с мъже. Е и какво? Това не пречи да се изясни факта, че е видяла Джон Рейсър Адисън приблизително на местопрестъплението и приблизително в часа, в който то е било извършено. И, Ваше благородие, след този строг разпит, тези отвратителни инсинуации, знам, а и Ваше благородие знае, че тя наистина се е качила в колата на Джон Адисън и че той е бил в онази къща във вторник вечерта. И Джон Рейсър Адисън няма да го отрече.

— Ще продължим с останалата част от случая в неговата логична последователност — каза съдията Кийтли. — Дайте ми този тефтер.

Той взе тефтера, прелисти страниците, намръщи се и каза на Вероника Дейл:

— Къде работите?

— Работя — т.е. работих в универсалния магазин преди да ме прибере полицията.

— Преди това къде работихте?

— От известно време не съм работила редовна работа.

— Е — каза съдията Кийтли — мисля, че имаме готова картина. Не е картина, която ми харесва, но не виждам причина да се задълбочаваме. Дори и ако на тази млада жена й липсва морал, това не може да бъде причина да се омаловажават нейните показания. Мисля, че разпитът беше достатъчно подробен.

— С изключение на това — каза Мейсън, — че аз искам да знам как се е озовала до този определен водосток в часа, в който тя твърди, че обвиняемият я е качил в колата си.

— Тя ви каза как се е озовала там — каза Хамилтън Бъргър.

— Но не може да го докаже — каза Мейсън. — Няма номер, който да покаже как се е озовала там.

— Тя разказа своята история и то няколко пъти — каза съдията Кийтли.

— Още един-два въпроса — каза Мейсън. — Да вземем тези номера, които сте написала преди да се качите при Джон Адисън. Номерът на Адисън е последният за деня. Това е защото той е бил последният, с когото сте се върнала, нали?

— Да.

— И вие признавате, че нямате номера на човека, с когото сте се возила непосредствено преди Джон Адисън.?

— Не.

— Но номера, който имате точно преди това — каза Мейсън, — хайде да го погледнем — 458533. Спомняте ли си тази кола?

— Не — каза тя, — съвсем не.

Изведнъж Адисън скочи на крака.

Мейсън му посочи с поглед да седне:

— Седни — каза той.

Но Адисън с изумление и изненада, изписани на лицето, изрече:

— Това е номерът на колата на Ферел!

— Какво? — възкликна Мейсън.

— Точно така — каза Адисън настойчиво. — Това е номерът на колата на Едгар Ферел.

Хамилтън Бъргър ожесточено запрелиства папките си:

— Трябва да има някаква грешка — каза той.

— Погледнете лицето на свидетелката, ако мислите, че има грешка — каза Мейсън. — След това, ако наистина искате да направите нещо, вземете отпечатъци на тази млада жена и ги сравнете с отпечатъците на загадъчната жена, която е била в къщата на Ферел непосредствено преди убийството.

И Мейсън драматично се върна до стола си и седна.

В съдебната зала настана адска глъч. Съдията Кийтли и пристава се опитаха напразно в продължение на няколко секунди да въдворят ред, след което съдията Кийтли каза:

— Искам тишина в залата! Ако наблюдаващите не могат да

запазят спокойствие, ще бъдат изведени. Сега, да продължим с този случай по подходящ начин.

— Ваше благородие — попита Бъргър, — мога ли да помоля за кратка отсрочка?

— Не — отсече съдията Кийтли. — Продължете с разпита, господин Мейсън.

— Ваше благородие, преди да продължа с разпита, искаме да се вземат отпечатъци на тази свидетелка.

— Нямате право на такива изисквания — каза Бъргър. — Това е просто демонстрация...

— Ако си мислите, че е демонстрация — прекъсна го Мейсън, — погледнете отпечатъка върху тази водна чаша, която свидетелката държеше в ръка. Има отпечатък, който, както ще разберете, съвпада точно с единия от отпечатъците, които вашият свидетел каза, че е намерил в онази къща. Сега да вземем и другите отпечатъци.

— Да се вземат другите отпечатъци — каза съдията Кийтли. — Къде е свидетелят с отпечатъците? Да излезе и да разясним всичко това.

Джордж Малден излезе напред с малка кутия, която съдържаше принадлежности за вземане на отпечатъци.

Вероника Дейл му подаде ръката си. С лице безизразно като на восъчна кукла, тя го остави до вземе отпечатъци от пръстите ѝ. Мейсън след това отиде до масата на Хамилтън Бъргър, където сравни отпечатъците с останалите. През цялото това време Вероника Дейл очевидно мислеше, но лицето ѝ запази детското си изражение на абсолютна невинност. На челото ѝ нямаше нито една бръчица.

Хамилтън Бъргър се изкашля два пъти, изправи се мудно и каза:

— Еднакви са, Ваше благородие — и седна.

— Сега — каза Мейсън, — хайде да ни разкажете какво правихте в къщата, в която е било извършено убийството, Вероника. Посредством вашите показания, вече установихме факта, че сте била в околността по време на убийството.

Съдията Кийтли се наведе напред и каза:

— Вземете микрофона, млада госпожице и отговорете на въпроса.

Вероника Дейл каза съвсем уверено:

— Бях в къщата само за няколко минути.

— Кой ви заведе там? — попита Мейсън.

— Господин Ферел.

— Така е по-добре. Сега да изясним нещата — каза Мейсън. — Как се срещнахте с господин Ферел?

Тя каза:

— Аз... заедно със стопирането се занимавам и с една странична работа.

— Каква странична работа? — попита Мейсън. Тя каза:

— Така се прехранвам. Излизам на пътя и позволявам на хората да ме качват в колите си. Първо излизам от града, след това се обръщам и се връщам в града. Качвам се само при възрастни мъже в хубави коли. Разказвам на всички тези мъже за нещастния си дом и как съм тръгнала по света да си търся късмета. Казвам на всичките, че съм на осемнадесет.

— Каква е целта?

— Без съмнение, всички са добри. Избирам хубавите коли.

Питат ме колко пари имам, аз им казвам, че имам само няколко цента. Почти винаги ми дават пари. Никога не е по-малко от пет долара; понякога даже и петдесет.

— Това вече е нещо — каза Мейсън. — А когато се качихте при господин Ферел?

Тя каза:

— Бях се возила при един много добър господин. Той ми беше дал десет долара. Знаех, че няма да ми даде повече. Казах му, че искам да сляза на бензиностанцията и да се оправя преди да вляза в града. Той не искаше да ме пусне, но аз бях настойтелна и му казах да не чака.

— Тогава пътувахте към града?

— Да.

— И какво се случи?

— Докато бях на бензиностанцията, господин Ферел се появи. Той пътуваше в противоположна посока, но посоките не са от значение за мен, защото това, което на мен ми трябваше, беше контакта.

— Значи, преценихте господин Ферел и го погледнахте многозначително?

— Трябва да съм изглеждала тъжна и безпомощна.

— След това какво се случи?

— Господин Ферел ме попита дали имам нужда от превоз, попита ме в коя посока пътувам.

— След това какво се случи?

— Качих се в колата му. Докато се возих, прецених колата. Беше натоварена като за дълъг път. Запознах се с господин Ферел и му разказах моята история.

— И той ви даде пари?

Тя каза:

— Мисля, че щеше да ми даде пари. Каза ми, че трябвало да отиде за малко до провинциалното си имение; щял да се среща с някакви хора там и че след това щял да се върне в града и ако се върнех с него, щял да се погрижи за място, където да пренощувам и за работа.

— И какво се случи тогава?

Тя каза:

— Отидох до къщата с него. Той непрекъснато ми говореше, че с него съм в безопасност и да не се притеснявам. Спря колата и ме попита дали искам да вляза. Казах му, че искам, защото в колата беше студено. Заобиколих я и видях номера, както винаги. Направих се, че вадя нещо от чантата си и записах номера. След това влязох в къщата с него.

— И какво се случи след това?

— Той запали една газова лампа, запали огън в една печка с дърва. Извини се за състоянието на къщата и каза, че тя била просто скривалище, защото работел върху някаква бизнес-сделка, която била толкова тайна, че никой нямал понятие от нея. Изведнъж се засрами и предложи, когато дойдат посетителите му, аз да се скрия, защото той не желал тези хора да си помислят нещо погрешно за нашите взаимоотношения.

— Какво стана след това?

— Една кола зави по пътеката. Господин Ферел каза: „Ето ги и моите хора. Ако обичаш, изчакай в кухнята, скъпа... надявам се, че няма да ти е много неудобно. Няма да се бавя, а след това ще те заведа в града и ще се погрижа за подслон и работа“.

— И вие какво направихте?

— Тръгнах към кухнята. Господин Ферел надзърна през прозореца, за да види колата, след това изведнъж дойде бегом до кухнята побелял като платно.

— И след това?

— Той каза „За Бога, съпругата ми! Не знам откъде е разбрала за това място. Излизай! Излизай през задната врата! Излизай в полето. Където да не може да те открие! За Бога, бързай!“

— И какво се случи?

Тя каза:

— Не знаех какво да правя. Той отключи задната врата, отвори я и почти ме избута в нощта.

— Ти какво направи?

— Започнах да тичам, като се стремях къщата да остане между мен и колата. Беше тъмно и аз се спъвах и падах, след което спрях да бягам в паника и започнах да вървя. След това изведнъж си спомних за малката чанта, която винаги носех със себе си. Бях я оставила в колата на господин Ферел и се уплаших, че съпругата му може да претърси колата и да намери моята чанта.

— И се страхувахте, че това ще създаде неприятности на господин Ферел? — попита Мейсън.

— Страхувах се, че ще създаде неприятности за мен. Всички мои дрехи и принадлежности бяха там. Бях се упражнявала да си събирам багажа така, че да мога да нося много неща в малко пространство.

— И какво направихте?

— Докато тя беше в къщата, аз просто се върнах бързо, отидох до колата на господин Ферел, тихо отворих вратата и извадих чантата си. Беше, разбира се, върху всичко останало — и, повярвайте ми, в тази кола бяха натъпкани страшно много вещи за къмпинг, които приличаха на спален чувал, екипировки и тям подобни.

— Добре. Взехте чантата. След това какво направихте?

— След това — каза тя — се отдалечих от къщата. Не беше моя работа да се намесвам в каквито и да било домашни неуредици и нямах никакво намерение да взимам участие в ничие бракоразводно дело.

— В коя посока тръгнахте?

Тя се усмихна накриво и каза:

— И аз не знам. Тръгнах да правя завой, за да изляза на пътя. Вървях известно време, след което се натъкнах на някаква ограда от бодлива тел. Успях да пропълзя под оградата и се озовах в някакви храсти, върбови храсти, както предположих. Повървях още малко и се загубих.

— След това?

— След това — каза тя — се паникьосах. Предполагам, че съм потичала малко, не знам. Съвсем се раздърпах и най-накрая се осъзнах и овладях положението. Реших, че ще чакам докато мине

кола по магистралата. Помислих, че ще я чуя.

— Чухте ли я?

— Да, чаках около пет минути, след което чух кола по магистралата. Не беше дори и близко до мястото, където си мислех, че е магистралата. Мислех, че магистралата е пред мен, а тази кола беше зад мен, от лявата ми страна. Разбрах по звука, който издаваше колата, че се движи по магистралата и аз тръгнах в тази посока.

— След това какво стана?

— По това време вече бях осъзнала, че съм се държала като глупачка и започнах да вървя внимателно и стигнах до други върбови храсти. Беше валяло предната нощ и на места беше доста кално. Опитах се да ги избегна и да вървя по по-високите места. Разбрах, че се движа по някакво речно корито и че ако се движа по заоблените камъни, ще мога да се опазя от калта. От време навреме минаваха коли по магистралата, така че знаех, че се движа в правилна посока. След това разбрах, че съм пристигнала почти до магистралата и осъзнах, че изглеждам много зле. Така че спрях на някакво възвишение и си свалих полата. Отворих чантата, извадих една четка за дрехи и я изчетках. След това изчетках обувките си. Чорапите ми се бяха изпонакъсали. Извадих нови от чантата и ги обух в тъмнината. След това гримирах лицето си доколкото можах, сложих си червило и почувствах, че видът ми е приличен.

— След това?

— След това тръгнах много внимателно, за да не скъсам чорапите си и да не влизам в повече храсти, стигнах до магистралата и седнах. Стоях само няколко минути, след което чух как една кола тръгва от това, което тогава си мислех, че е фермерска къща. Нямах никаква представа, че съм толкова близо до къщата, където бях оставила господин Ферел. Трябва да съм вървяла в кръг. Сега разбирам, че колата на господин Адисън всъщност е потеглила от онази къща, но тогава изобщо не го осъзнах.

— А изстрелите?

— Честна дума, когато ги чух, си помислих, че е двигателят на някой камион.

— Кога ги чухте?

— Беше — не знам, десетина минути преди да стигна до магистралата.

— Не ми ли казахте, че сте ги чула точно преди да стигнете до магистралата?

— Това е точно преди да стигна до магистралата.

— Десет минути?

— Вероятно.

— Не ми ли казахте, че...

Тя каза отчаяно:

— Добре, опитах се да се предпазя, доколкото можех. Исках да имам колкото е възможно по-солидно алиби. Не исках никой да мисли, че съм била около онази къща, когато са били отправени изстрелите, така че може да съм позасенчила малко времето.

— Много малко?

— Ами, вероятно.

— Не знаете ли колко дълго е била колата на господин Адисън до къщата на Ферел преди да я чуете да тръгва?

— Не.

— И когато сте я чула да се движи по черния път, да прекосява дървения мост и да се изкачва по хълма към магистралата сте мислела, че идва от съвсем друга къща?

— Господин Мейсън, ще бъда откровена с вас. Мислех си, че съм поне на една миля разстояние от мястото, където ме остави господин Ферел.

— В интерес на истината — каза Мейсън, — през цялото това време единствената ви мисъл е била за вас самата, нали?

Тя леко разтвори очи:

— Ами, разбира се. За кого друго да мисля?

— И разказа, който измислихте за страстния женкар в закрития „Линкълн“ е пълна лъжа?

— Да.

— В действителност вие имате номерата на всички коли, в които сте се возила през онзи ден? Внимавайте, млада госпожице, защото можем да проверим всяка секунда от вашето време.

— Да — каза тя, — можете да проверите тези номера. Те всички ще ме помнят.

— Колко пари взехте през този ден?

— Около осемдесет долара.

— Това средна печалба ли беше?

— Справям се доста добре. През повечето от времето печеля най-малко толкова.

— Това е всичко — каза Мейсън. — Нямам други въпроси....

— Аз нямам никакви — каза Хамилтън Бъргър. Съдията Кийтли

каза:

— Мисля, че при дадените обстоятелства, Съдът ще направи отсрочка до утре сутринта в десет часа. Междувременно искам да бъде проверена всяка дума от разказа на тази млада жена и предлагам прокурорът и полицията да направят по-нататъшно разследване, за да се разбере какво точно се е случило на местопрестъплението и предлагам тази свидетелка да бъде обвинена в лъжесвидетелстване.

— Да, Ваше благородие — каза Хамилтън Бъргър съвсем съдържано.

— Съдът се разпуска — каза съдията Кийтли. Дела Стрийт грабна ръката на Мейсън:

— О, шефе — каза тя, — бяхте прекрасен! Просто прекрасен! Усмехнатото лице на Пол Дрейк казваше: „Браво, Пери!“

— Добро начало — призна Мейсън, — и щастлив пробив. Благодарение на това, че имах разказа на майка ѝ, можах да задам първите си въпроси, които изглеждаха невинни и рутинни, а бяха всъщност тези, на които тя не можеше да отговори. Ако се бях опитал да задам първо другите въпроси, цялата зала, включително и съдията, щяха да скочат върху мен в момента, в който се бях опитал да изкопча истината от нея.

— Сега какво ще правим? — попита Дрейк.

— Сега — каза Мейсън, — започва истинската работа. И като начало, Пол, ще вземеш списъка на номерата, ще накараш твоите хора да се свържат със собствениците на колите и да разберат колко от тях са били изнудвани от Ерик Хансел.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Пери Мейсън крачеше напред-назад в канцеларията си и от време навреме подхвърляше забележки през рамото си.

Дела Стрийт, седнала на секретарското си бюро, драскаше с един молив, правеше разни завъртулки и гледаше върха на молива, а умът ѝ следваше промълвеното от Мейсън.

Пол Дрейк, седнал настрани в големия кожен стол, с крака провесени на едната странична облегалка, а гърба облегнат на другата, от време навреме вмъкваше по някоя дума.

Мейсън каза почти раздражено:

— Проклетият случай представя една съвършена невероятност.

Той прекоси кабинета си още четири-пет пъти, след което продължи:

— Погледнете доказателствата! Някой е застанал отвън и е застрелял Ферел през прозореца, улучил го е с първия куршум, след това се е обърнал, изпразнил е пистолета като очевидно е стрелял във въздуха. След това е взел празните патрони от гнездото на пистолета и го е изхвърлил в речното корито. Това е безсмислено.

— Защо не? — попита Дрейк. — Човекът е бил мъртъв.

— Как е разбрал убиецът, че е мъртъв?

— Прицелил се е внимателно, застрелял го е в главата и го е видял да пада.

— Може само да го е одраскал — каза Мейсън. — Казвам ти, Пол, трябва да си много добър стрелец, за да стоиш на земята да стреляш през прозорец и да бъдеш абсолютно сигурен, че си улучил в главата. След това човекът трябва да е влязъл в къщата, да е отишъл до стаята, да е изгасил лампата и да е тръгнал. Човекът не би направил това.

— Защо не?

— Защото, ако е стрелял по Едгар Ферел и след това е влязъл в къщата, той е щял да държи пистолета при себе си. Щял е да има готовност в случай, че Ферел е бил само ранен и се е готвел да се бие.

— Откъде знаеш, че не го е направил?

— Защото доказателствата показват, че изстрелите са били направени в бърза последователност, не през еднакви интервали, но все пак през няколко секунди. Ето защо изстрелите са приличали на двигателя на камион.

Дрейк каза:

— Много добър стрелец, професионален стрелец...

— И това свежда нещата до моя клиент, Джон Адисън — каза Мейсън.

— По дяволите — измърмори Дрейк. — Може би е виновен.

Мейсън не каза нищо, само продължи да се разхожда.

Изведнъж се обърна.

— Ние всички допускаме най-баналната от всички основни грешки!

— Каква е тя, шефе? — попита Дела Стрийт.

— Разглеждаме това нещо от гледна точка на обвинението.

Обвинението пресъздаде престъплението и ние тръгваме по пътя на тяхното пресъздаване. Хайде да се върнем до първоначалното

положение. Дай да видя онези снимки, Дела.

Дела Стрийт изнесе снимките.

— Сега отиди до моята библиотека по съдебна медицина и криминология и ми донеси „Разследване на убийство“ от Ле Мойн Снайдър, и „Законна медицина и токсикология“ на Гонзалес, Ванс и Халиерн; донеси ми „Модерни криминални разследвания“ от Содърман и О’Конъл.

Дела Стрийт донесе книгите на бюрото на Мейсън. Мейсън седна и размести страниците като спираше от време на време и барабанеше по бюрото.

— Така си и помислих — каза той след известно време.

— Какво? — попита Дела Стрийт.

— Спомних си написаното за куршуми през стъкла — и така, да направим това, което трябваше да направя в самото начало. Да започнем отначало, вместо от мястото, където полицията ни казва да започнем.

— Къде е то? — попита Дела Стрийт.

— Онзи куршум — каза Мейсън, — откъде знаем, че е бил изстрелян от някой, който е стоял там, където са свършили следите от автомобилните гуми и че е бил изстрелян през прозореца и е убил Ферел?

— Откъде знаем! — каза Дрейк. — Защото доказателствата го показват, ето защо. Имаш дупката от куршум в стъклото и раната в главата на Ферел и линията показва безпогрешно мястото, където е стоял човека, след като излязъл от колата.

Мейсън каза:

— Това е доказателство, Пол. Същият род доказателство, което се връща към старата история за лекарката на пай от Нова Англия, която изпекла много пайове с кайма и много други пайове. Искала да знае кои какви са и съответно изрязала инициалите „ТК“ върху кората на пайовете с кайма, което трябвало да означава „Това е кайма“ и „ТК“ върху кората на другите пайове, което трябвало да означава: „Това не е кайма“.

Дрейк се изправи в стола си:

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

Мейсън, който оглеждаше снимката на стъклото, каза:

— Хм.

— Какво има? — попита Дрейк.

— Погледни Содърман и О’Конъл на страница 217 — каза

Мейсън. — Между другото, Пол, това е една чудесна книга. Ако вземеш трите книги, можеш да се приближиш доста до изучаването на цялото поле на съдебната криминология. Сега, на страница 217 има чертеж, който показва счупване на стъкло от куршум и показва посоката на куршума. И така, спомняш ли си, че полицаите, след като са изрязали стъклото, за да го запазят, не са отбелязали коя страна е била отвън и коя отвътре и когато ги попитах, получих някаква саркастична забележка от рода на това, че едната страна на стъклото била същата като другата. Това е вярно, но едната страна е била отвътре, а другата отвън и разликата е значителна. Сега, погледни тази снимка, която показва тялото на пода. Тя е била направена преди стъклото да бъде свалено от рамката.

— Но тук не се виждат никакви подробности — каза Дрейк.

— Виждат се пукнатините. Сега сравни тази снимка — ето, Пол. Виж, тази страна е била отвътре, иначе онази крива линия е щяла да бъде насочена в друга посока.

Дрейк кимна.

— Но — каза Мейсън, — забележи тези вдлъбнатини, забележи начина на разцепване и го сравни с чертежа в книгата на Содърман и О'Конъл. Пол, сигурно е, че куршумът е бил изстрелян отвътре. Минал е през стъклото и е паднал там, където е бил автомобила отдолу.

Дрейк подскочи от стола.

— Дай да видя тези снимки, Пери.

Дрейк и Дела Стрийт се скупчиха около Мейсън и се надвесиха над рамото му да разглеждат снимките. Дрейк подсвирна тихичко и продължително. Дела Стрийт каза:

— Но, шефе, тук всичко е черно на бяло. Това е вътрешната страна на прозореца. Прав сте!

— Добре — каза Мейсън, — какво имаме?

Дрейк и Дела се спогледаха.

Мейсън бутна назад стола си, започна бавно да крачи напред-назад из кабинета. Най-накрая той спря, обърна се към другите двама и каза:

— Добре, установихме, че куршумът, който е минал през стъклото, е бил изстрелян отвътре. Ако предположим, че този куршум е бил изстрелян от Ферел, отново се изправяме пред невъзможна ситуация.

— Не виждам защо — каза Дрейк, — Ферел е бил в онази стая.

Погледнал е и е видял някой да стои до колата и този човек е бил някой, от който той се е страхувал до смърт. Бил е склонен да стреля, за да убие.

Мейсън кимна мрачно и каза:

— Съгласен съм с теб за всичко това, Пол, но след това какво? Обвинението твърди, че Ферел е стоял там, а в стаята е било светло, газовата лампа е била зад него и е хвърляла достатъчно светлина, за да може убиецът да дръпне спусъка. Убиецът е виждал навътре, но Ферел не е виждал навън. И така, при нашето пресъздаване на случая сме принудени да се изправим пред съвсем различни факти. Ако следваме тази теория до нейното логично заключение, светлината е трябвало да бъде изключена, но не от убиеца, а от самия Едгар Ферел. Той не е могъл да вижда достатъчно ясно, за да стреля навън от стаята, освен ако светлината не е била изключена.

— Добре — каза Дрейк, — всичко съвпада, Пери. Ферел е изключил светлината.

— След това какво се е случило? — каза Мейсън.

— Ферел вижда човека отвън и стреля.

— След това — каза Мейсън мрачно, — човекът трябва да е влязъл вътре и да е убил Ферел с неговия пистолет, след което още четири изстрела са били направени в рамките на няколко секунди. Как си обясняваш това?

Дрейк се почеса по косата, погледна глупаво към Дела и каза:

— Никак.

Мейсън добави:

— Трябва да има отговор и аз трябва да го намеря преди да се открие делото утре.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Мейсън, Дела Стрийт и Пол Дрейк си проправяха път през тълпата, която преливаше съдебната зала на съдията Кийтли и кръжеше в коридора на съдебната палата.

Вестникарски репортери се скупчиха около тях, молейки ги за изказване. Мейсън просто се усмихна и каза:

— Почакайте, докато се открие делото, момчета.

Един от вестникарите си проби път до Мейсън и каза с тих глас:

— Една информация за теб, адвокате. Хамилтън Бъргър ще

помоли за отсрочване.

— Благодаря — каза Мейсън.

Те продължиха да си пробиват път през тълпата. Дрейк каза с тих глас на Мейсън:

— Ще им дадеш ли отсрочване, Пери?

— Не мога, Пол — каза Мейсън. — Хванал съм мечката за опашката. Не смея да я пусна. Не смея да протакам и по някакъв начин трябва да се задържа в такова положение, че наблюдателите да мислят, че аз дърпам мечката за опашката.

Беше въдворен сравнителен порядък в съдебната зала и Мейсън успя да мине по коридора, през портата и на мястото си на адвокатската маса.

Хамилтън Бъргър, който беше седнал на масата на обвинението, се изправи нервно, отиде до Мейсън и каза:

— Предполагам, че ще поискаш отсрочване, Мейсън.

— Ни най-малко — каза Мейсън уверено. Бъргър беше очевидно разочарован. Най-накрая той каза:

— Е, разбира се, съдът може да чувства, че трябва да бъде направено по-подробно разследване.

— Делото е твое — каза Мейсън.

Бъргър все още стоеше несигурно зад Мейсън, когато съдията Кийтли влезе в съдебната зала. Адвокатите и наблюдателите се изправиха.

Приставът откри делото и помощник-шерифът въведе Джон Адисън в съдебната зала.

Бъргър започна да говори почти веднага.

— Ваше благородие — каза той тържествено, — винаги е било желание на обвинителя да бъде справедлив. Мисля, че ще бъда небрежен в задълженията си, ако не обърна вниманието на съда върху факта, че е необходимо за полицията и обвинението да преоценят доказателствата. Справедливо е към обвиняемия да поискаме време, през което да проуча доказателствата по-внимателно.

— Желаете ли отсрочване? — попита съдията Кийтли.

— Да, Ваше благородие.

— За колко време.

— Поне една седмица.

Съдията Кийтли погледна към Мейсън. Мейсън се усмихна и поклати глава:

— Ваше благородие — каза той, — обвиняемият възразява. Това

е времето, което беше отредено за предварителното следствие. Ако обвинението има достатъчно доказателства да дадат основание на съда да задължи обвиняемия да се яви пред него, то никакви нови доказателства не могат да променят това положение. Ако новите доказателства опровергават позицията на обвинението, то моят клиент ще има право на реабилитация. Искам делото да продължи. Обръщам вниманието на съда върху части от Наказателния кодекс, които гласят, че следствието трябва да бъде приключено в едно заседание, освен ако съдията не го отложи по добра причина, показана с писмена клетвена декларация. Отлагането не може да бъде за повече от два дни на един път и шест дни като цяло, освен ако не е със съгласието на обвиняемия.

Ако мога да получа правото да възобновя разпита си на един или двама от свидетелите на обвинението, бих се съгласил с едноседмично отсрочване.

— Това условие изглежда приемливо — каза Кийтли. — Кои свидетели желаете да разпитате отново, господин Мейсън?

— Първо ще разпитам свидетеля Ерик Хансел.

— Излезте напред, господин Хансел.

— Кой? Аз? — попита изненадано Хансел.

— Да, вие — каза Мейсън.

— Излезте напред, господин Хансел — повтори съдията Кийтли.

С поведение, издаващо мрачни предчувствия, Хансел тръгна бавно към свидетелския стол. Когато мина покрай Мейсън, адвокатът каза тихо:

— Умник!

Хансел се обърна, впери поглед в Мейсън, след което застана на свидетелското място.

— И така — каза Мейсън, — да предположим, че ни кажете още малко за вашата изнудваческа тактика, господин Хансел. Не е ли вярно, че в този случай сте използвал жена-съучастник, жена, която се е представила като майката на Вероника Дейл, жена, която е можела да ви бъде от полза при финансовата страна на изнудването?

— В никакъв случай! — каза Хансел.

— И вие — продължи Мейсън, — сте използвал такава съучастничка в този случай да играе ролята на Лора Мейл Дейл?

— В никакъв случай.

Мейсън каза:

— Хансел, предварителната проверка на списъка с номера,

които бяха в малкото тефтерче на Вероника Дейл показва, че собствениците на тези коли са качили Вероника Дейл и повечето от тях са й дали пари.

— Какво мога да направя аз — изсмя се подигравателно Хансел. — Ако тези стари кози лапват по някаква си уличница и й дават мангизи, не можете да ме държите отговорен за това.

— И в някои от случаите — каза Мейсън, — онези, при които Вероника е успяла да постави собствениците на колите в компрометиращо положение, са били изнудени и този, който ги е изнудил е бил червенокос мъж на име Ерик Хансел. Какво ще отговорите на това?

Хамилтън Бъргър скочи на крака:

— Ваше благородие, възразявам. Разпитът не е подходящ. Не защитавам този човек, но тези други престъпления...

— Ще отхвърля обвинението — каза съдията Кийтли. — Нека да отговори на въпросите и след като го направи, господин Бъргър, мога ли до обърна вниманието ви върху факта, че на него не му е бил гарантиран имунитет във връзка с тези други случаи на изнудване, ако се окаже, че е имало такива. И не мисля, че трябва да продължавате да го белосвате. И така, съдът ще отсъди, че този въпрос изисква отговор. Отговорете на въпроса, господин Хансел.

Хансел се сви на свидетелската скамейка.

— Искам да се консултирам с адвокат — каза той.

— Отговорете на въпроса — каза Мейсън. — Не мога. Няма.

— На какво основание отказвате? — попита съдията Кийтли.

— На основание, че ще ме уличи.

Съдията Кийтли кимна към Хамилтън Бъргър:

— Господин обвинител — каза той, — бил сте много старателен при оформянето на определени аспекти в този случай.

Инструктирайте полицията да се заеме със същата старателност и да разследва тези случаи срещу този изнудвач.

— Да, Ваше благородие — каза Хамилтън Бъргър смирено.

Мейсън каза:

— Хансел, вие сте работил заедно с Вероника на процентни начала, нали?

— Отказвам да отговоря.

— И Вероника е направила така, че да бъде арестувана за скитничество, така че Адисън да накара своя адвокат да я изкара и следователно да стане уязвим за изнудвачи?

— Отказвам да отговоря на основание, че това ще ме уличи.

— Вече ти е даден имунитет за този случай — каза Мейсън. — Следователно, няма да има нужда да се страхуваш от съдебно преследване и нямаш право на привилегии.

— Добре. Това е отговорът. Така бях нагласил нещата.

— След това въведе друга жена като майката на Вероника?

— Господин Мейсън, казвам ви истината, не знам нищо за тази жена, която се е представила за майката на Вероника. Вероника и аз работихме заедно и няхаме нужда от друг човек. Няхаме нужда... ей, ама аз май много се разприказвах.

— Наистина — каза сухо Мейсън.

Имаше момент на напрегнато, драматично мълчание.

Усмивката на Мейсън беше презрителна.

— Това е всичко. Нямам други въпроси, приключих разпита и съм съгласен на едноседмично отсрочване.

Съдията Кийтли погледна Хамилтън Бъргър:

— Желаете ли да преадресирате някакви въпроси към този свидетел?

— Не, Ваше благородие.

Ерик Хансел извади носна кърпа от джоба си, попи потта от челото си, прочисти гърлото си нервно, след това вместо да върне кърпата в джоба си, седна на свидетелското място и започна да увива кърпата около пръстите си като я притягаше.

Изведнъж осъзна какво прави и виновно напъха кърпата в джоба си.

Мейсън стоеше презрително и наблюдаваше с насмешка ръцете на Хансел.

Съдията Кийтли наруши мълчанието:

— Случаят — обяви той, — ще бъде удължен с една седмица.

Обвиняемият ще бъде задържан, а съдът се разпуска.

Звукът от чукчето му беше сигнал за отприщването на разговори в съдебната зала.

Мейсън, Пол Дрейк и Дела Стрийт и излязоха в коридора.

Дрейк каза:

— Ти наистина накара Хансел да се позамисли.

Мейсън кимна:

— Хансел ли го е направил?

— Не мисля — каза Мейсън. — Просто трябваше да го използвам за уловка, за да не разбере обвинителят какво наистина

мисля.

— И какво е то?

— Ще говорим в колата — каза Мейсън.

По пътя обратно към канцеларията в колата на Мейсън Пол Дрейк каза:

— Почти си подлудил Хамилтън Бъргър. Той започна с намерението да открие и закрие това дело, а сега се върти в кръг. И това, което го подлудява е, че в момента няма ни най-малка представа кой е убил Едгар Ферел.

Мейсън каза:

— Мисля, че знам кой го е убил, Пол.

— Кой?

Мейсън започна:

— Хайде да погледнем доказателствата. На първо място, на Ферел му е трябвала къща за нещо. За какво?

— Любовно гнездо — каза Дрейк. — Малката червенокоса сладурана от щанда за писалки и моливи...

— Би си навирила сладкото малко носле при вида на подобна дупка — прекъсна го Мейсън. — Но нека да погледнем значението на определени дати, които досега пренебрегвахме.

— Какви дати?

Мейсън каза:

— Ферел е тръгнал на почивка. Казал е на съдружника си, че отива на риболов за пъстърва на северозапад и е казал на червенокосата си приятелка от щанда, че възнамерява да сключи голяма бизнес-сделка и че главната му квартира ще бъде в някаква провинциална къща.

— Точно така — каза Дрейк. Мейсън продължи:

— Няколко неща усложниха този случай, Пол, така че заключенията не бяха ясни известно време. Но сега започват да се изясняват.

— Как така?

— Лорейн Ферел трябва да е отишла в онази къща в нощта на убийството. Трябва да е влязла вътре. Трябва да е намерила доказателство, че Вероника Дейл е била там. Тя и съпругът ѝ трябва да са се скарали.

— Но полицията не е намерила нейните отпечатьци там — каза Дрейк.

— Разбира се, че е — каза Мейсън. — Намерили са нейните

отпечатъци навсякъде, както и тези на Адисън, защото тя е отишла там с Адисън, когато са открили тялото...

— Точно така — прекъсна го Дрейк. — Бях забравил за това.

— И полицията — каза Мейсън — няма начин да разбере кога са били направени тези отпечатъци, дали са били направени в нощта, когато е било намерено тялото или в нощта, когато е било извършено убийството.

Дрейк отново кимна.

— И така — каза Мейсън, — стигаме до още една странна фаза на случая. В апартамента на Дела Стрийт намерихме шест празни куршума. Вярваш ли, че са били празните куршуми от пистолета, с който е било извършено убийството. По една или друга причина убиецът ги е взел със себе си от местопрестъплението. Отначало си мислех, че може да са оставени от полицията, но не са. Някой друг трябва да ги е оставил.

— Кой?

Мейсън каза:

— Свежда се до двама души. Вероника Дейл е била в апартамента и е имала възможност да постави доказателството, както и Лорейн Ферел. Вероника Дейл е имала много по-добра и благоприятна възможност от Лорейн.

— Следователно, една от двете трябва да е виновна, Пери, и както изглеждат нещата, сега вероятно е госпожа Ферел.

— Известно време тя много искаше да говори с мен — каза Мейсън, — след това изведнъж си промени решението. Мисля, че е искала да признае, че е била там в нощта на убийството. След това си е променила решението. И, разбира се, онова, което каза, че е видяла колата на съпруга си на улицата, беше пълна измислица. Знаела е, че е купил къща. Скарали са се с него. Искала е Адисън да проучи, да разбере какво става и да ѝ каже. Това е щяло да ѝ осигури свидетел и да постави Адисън на нейна страна в случая. Това вероятно е причината тя да не му каже за посещенията си в къщата на съпруга си в нощта на техния спор. Друга причина може да е била, че е чула изстрели. Помни, че по това време тя трябва да е видяла другата кола, докато е отивала към къщата или когато е излизала. Не е трудно да се предположи, че е спряла колата си когато е стигнала до магистралата и е чула, а дори може да се е върнала назад пеша. След това се е обадила на Адисън с тази абсурдна история за червенокосото маце в колата. Между другото, Пол, Дела казва, че госпожа Ферел е влюбена

в Адисън.

— Възможно е — каза Дрейк.

— Така ми се стори — каза тихо Дела Стрийт. — наблюдавах очите ѝ когато говореше за него. Наблюдавах изражението на лицето ѝ. Чух гласа ѝ когато спомена името му.

— Тогава тя и Адисън трябва доста да са затънали в цялата тази каша — каза Дрейк.

— Тя е затънала — каза кратко Мейсън.

— А датите, Пери?

— Нещо да ти се струва особено значително в датите, избрани за почивка в този случай, а, Пол?

— По дяволите! — каза Дрейк. — Какво става тук?

Мейсън каза:

— Ферел и Адисън са се мразели. И двамата са притежавали еднакъв брой акции. Имало е малки пакети от акции, които са били разпределени сред верните служители на магазина. Тези служители не биха взели страна. В интерес на истината, част от политиката на фирмата е да се въздържат от обсъждане на своята политика на събранията на акционерите. Директорите са се занимавали с това, а Мъртъл Нортръп е била единствената присъстваща на събранията на директорите. Другите акционери са давали своите пълномощия на нея.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дрейк.

— И аз самият не знам — му каза Мейсън. — Просто обръщам вниманието ви към значими факти. И така — продължи Мейсън, — от всички хора в този случай има един, който е поел отчаяни рискове, за да получи това, което иска.

— Кой?

— Жената, която и да е била тя, която дойде в моя кабинет и каза, че е Лора Мейл Дейл, майката на Вероника.

— Коя предполагаш, че е била тя?

Мейсън каза:

— Да погледнем на нещата по следния начин, Пол. Къде мислиш, че е получила информацията?

— Каква информация?

— Тя е знаела, че майката на Вероника се е казвала Лора Мейл Дейл. Знаела е, че майката е държала ресторант в малък град в Индианополис. Не е знаела точната възраст на Вероника. Знаела е, че Вероника има работа в универсалния магазин и с каква заплата. Къде

е успяла да събере толкова много вярна информация и все пак, да получи грешна информация за възрастта на момичето?

— Не знам — каза Дрейк.

— Трябва да е било от самата Вероника — каза Дела Стрийт.

Мейсън кимна. Той шофира мълчаливо известно време и двамата, Дела Стрийт и Пол Дрейк, се бяха вгълбили в собствените си мисли, докато се опитваха да сглобят фактите, които Мейсън беше представил логично.

— Но защо, за Бога, трябваше да дойде тази жена при нас с тази история? — попита Дела Стрийт. — Трябва да е знаела, че ще бъде изобличена. Трябва да е осъзнавала какви рискове поема.

— Добре — каза Мейсън, — защо е дошла при нас?

— Не ми е ясно. Освен ако не е била забъркана с Ерик Хансел, както ти намекна.

— Когато задавах онези въпроси — каза Мейсън, — исках да гледам лицето на Хансел. Неговото лице ми каза повече, отколкото отговорите му. Изплашен е до смърт, но мисля, че се страхува от нещо друго. Вероятно има толкова дълъг списък от изнудвания, за които все още не е съден, че го е страх да не излязат наяве.

Дрейк каза:

— Е, едно нещо е сигурно, Хансел и Вероника са били заедно в тази история с изнудването. Проучването на онези номера, съчетано с разпита на петдесет и двама притежатели на коли показват, че почти всички са направили някакво значително дарение на Вероника и един-двама от тях, които са изпаднали в положение, което може да бъде прието за компрометиращо, са били изнудени. Във всеки случай, Хансел е влизал и е прибирал по нещо.

— И, разбира се, е имал някакво споразумение с Вероника — каза Мейсън. — В края на краищата, Вероника е направила всичко възможно да бъде задържана за скитничество през онази нощ, когато я е прибрала полицията.

— Тогава — каза Дрейк, — тази, другата жена, фалшивата майка е част от изнудваческата верига. Тя...

— Но защо им е била нужна?

Дрейк се усмихна и каза:

— Помисли, Пери. Те са искали майка, която да покаже възмущение, да говори за доброто име на дъщеря си и след това да се съгласи да приеме пари.

— Но те не са имали нужда от нея в този случай и останалите

случаи показват, че не е била замесена майката. Вероника им е позволявала да я качат, да се държат бащински; след това Хансел се е появявал с вестника. Всъщност, тези мъже не са направили нищо на Вероника. Няма да ги развълнува играта с възмутената майка. Но няма никакво доказателство, което да показва, че е имало друг съучастник. Само Хансел и Вероника са работили заедно — стопиране, намеци за нещастно минало и след това, при подходящ случай, изнудване.

— Какво означава това, Пери?

— Онази жена — каза Мейсън, — дойде при мен, защото искаше нещо.

— Естествено.

— И — продължи Мейсън, — най-добрият начин да разбереш какво иска един човек е като прегледаш какво получава.

— Какво получи онази жена?

— Направила го е, защото е искала да имам такъв чек.

— Защо Пери?

Мейсън каза:

— Досега разработвахме варианта, в който тя беше част от изнудваческата операция. Този вариант не върви. Да опитаме другия вариант. Да предположим, че тя се е опитвала да ме защити от изнудване. Да предположим, че тя е искала да мога да кажа на Хансел: „Ти си изкукуруигал. Адисън не е платил таксата ми. Майката на Вероника я плати. Ето и чека за доказателство“.

Дрейк подсвирна. Мейсън продължи:

— Сега си помисли за това. Ферел си взема двуседмична отпуска, точно преди събранието на акционерите, за да сключи някаква суперсекретна сделка. Мъртъл Нортръп, ковчежникът на фирмата, си взема подобен отпуск. И двете почивки са в много необичайно време.

— Но Нортръп ненавижда Ферел и е вярна на Адисън.

Мейсън просто кимна.

— И Ферел е обещал на червенокосото маце да му даде работата на Нортръп, което означава, че е щял да уволни госпожица Нортръп.

— Или пък да й даде по-висок пост — каза сухо Мейсън, — така че мястото й да остане свободно.

Дрейк се замисли над това. Мейсън завъртя волана.

— Хей — каза Дрейк, — къде отиваш, Пери?

Мейсън каза:

— Сега ще отидем при Мъртъл С. Нортръп, Пол. И когато отидем, мисля че ще разберем някои неща.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Ярката утринна светлина се блиска по високите бели сгради в квартала.

Мейсън спря колата и каза:

— Добре, Пол, това е мястото. Пригответе си бележника, Дела.

Мейсън тръгна към входната врата на апартамента, погледна часовника си и каза:

— Страхувам се, че ще ни трябва резервен ключ, Пол.

Дрейк, сумтейки, извади малка връзка резервни ключове.

— Ще ми се да използваме по-модерни методи, Пери.

— Това е просто външна врата на блок — каза Мейсън. —

Никой няма да каже нищо. Не е като да влизаш в частен апартамент.

Дрейк опита ключовете с недоволство. Третият отвори ключалката.

— Кой е номерът? — попита Дрейк, като тръгнаха по коридора.

— Третия етаж — каза Мейсън. — 321.

Асансьорът заскрибуца нагоре към третия етаж. Мейсън намери апартамент 321 и натисна звънеца.

Вратата се отвори. Аромат на кафе и бекон посрещна ноздрите им. Една жена, облечена в халат, със сутрешния вестник в ръка каза:

— Съжалявам, аз...

Останалото се загуби в израз на изумление. Мейсън отвори вратата и каза:

— Влизай — и влезе в апартамента.

Тройката се скупчи вътре. Пол Дрейк и Дела Стрийт последваха Мейсън. Дрейк затвори вратата с ритник.

Дела Стрийт незабележимо се промъкна до масата, където кипеше електрическа кафеварка, седна до електрическия тостер, отвори стенографската си тетрадка и махна капачето на химикала.

Мейсън каза:

— Може би аз ще е по-добре да ви запозная. Това е Пол Дрейк, началник на „Детективска агенция — Дрейк“, а това, Пол, е Мартъл С. Нортръп, притежателка на малък пакет от акции в корпорацията, която притежава универсалния магазин на „Бродуей“. Последния път,

когато я видях, тя се представяше за майката на Вероника Дейл — и мисля, че госпожа Нортръп ще ни каже точно какво се е случило в провинциалното имение на Ферел в нощта, когато е бил убит. Мисля, че ще бъде по-добре за вас, госпожа Нортръп.

Жената, лицето ѝ ужасно жълто под грима, се отдръпна бавно назад, като че ли се надяваше, че като по чудо ще се отвори дупка в стената и тя ще може да изчезне.

Мейсън каза:

— Предполагам, че сте си мислила, че няма да ви намеря, госпожо Нортръп. В края на краищата вие оставихте доста ясна следа. Като човек отговорен за личния състав, вие сте дала работа на Вероника Дейл по молба на господин Адисън. Следователно вие сте знаела за нейното минало и заплатата, която е щяла да получава. Когато я интервюирахте, тя е попълнила карта, на която е написала възрастта си, името на майка си и още някои други подробности, които ви помогнаха да се представите за майката на момичето, когато дойдохте в моя кабинет. Вие бяхте единственият човек, който е можел да има такава комбинация от вярна и грешна информация по онова време.

И явно сте работили с Ферел, за да оформите коалиция от акционери, които са щели да имат достатъчно акции да контролират корпорацията на събранието на акционерите на двадесет и пети. Сега ни разкажете какво се обърка.

— Не знам за какво говорите — каза тя предизвикателно.

Мейсън се усмихна:

— Няма да отречете, че идвахте в моя кабинет и казахте, че искате да платите сметката на Вероника Дейл за законното обслужване, нали? Моята секретарка и моята администраторка могат да ви идентифицират.

— Не — каза тя бавно, — няма да отрека това.

— _Защо_ го направихте?

— Аз... аз имах странната идея, че ще мога да спася господин Адисън от изнудване.

— Откъде знаехте, че го изнудват?

— Имах малко работа, която ме отведе в канцеларията на господин Ферел и докато бях там чух един разговор в кабинета на господин Адисън. Разбрах, че някой го заплашва. Отидох до вратата и се заслушах. Чух този — този отвратителен тип да го нарича „дебелак“!

— След това подслушахте всичко?

Тя кимна.

— И дойдохте при мен, за да се представите като майката на Вероника Дейл, така че аз да получа безполезен чек, подписан с името Лора Мейл Дейл, който да мога да покажа на изнудвача.

— Помислих си, че ще може да бъде от полза.

— Сега, какво ще кажеш за едно пътешествие до къщата на Фарел в провинцията. Моите отпечатъци не са отпечатъците, които сте оставила там и които полицията е открила. Не можете да избегнете доказателството на онези отпечатъци, госпожо Нортръп.

— Моите отпечатъци? — каза тя шокирана.

— Разбира се — каза Мейсън. — Нямате опит в кражбата, следователно сте забравила отпечатъците си.

— Откъде... откъде знаят, че са моите?

— Те не знаят. Аз знам. Но те трябва само да вземат вашите отпечатъци и да ги сравнят с отпечатъците, които са намерили в онази къща. След което трябва да им кажете защо сте отишла там и какво сте правила. По-добре кажете на мен.

Тя помисли върху това известно време, след това каза тихо:

— Предполагам, че съм заловена. — Съпротивлението някак си се изплъзна от жената. Тя каза:

— Предполагам, че вече знаете всичко. Доволна съм. Не бих могла да издържа иначе.

— Бих искал да чуя подробностите — каза Мейсън, — особено за стрелбата.

Тя отиде до един шкаф с дрехи, отвори вратата. Извади едно тежко палто. Имаше изгаряне от барут и дупка в плата.

— Говорете — каза Мейсън, — можете да бъдете откровена.

— Повярвайте ми, господин Мейсън, искам да бъда! Искам да сваля този товар от себе си. ТорМОЗИ ума ми. Затова закусвам толкова късно.

Кимването на адвокатата беше съчувствено. Тя каза:

— Толкова е просто, че е чудно, че никой не се досети още от самото начало. Знаех, че няма да мога да се измъкна.

— Просто ни разкажете — каза Мейсън като погледна към Дела Стрийт, за да види дали записваше всичко, което се говореше.

— Всичко започна — каза Мъртъл Нортръп, — когато започнах да залагам на коне. Имах система. Бях сигурна, че е безгрешна, но всичко се обърка. Помислих си, че е временен проблем. Посегнах към

парите на корпорацията. Ферел винаги се занимаваше със своите таблици, графики и ревизии. Това беше неговия начин да си губи времето. Притежаваше четиридесет процента от акциите. Адисън притежава четиридесет процента. Останалите двадесет са разпределени сред старите работници в магазина, които заемат отговорни постове. Винаги е било въпрос на политика за двамата големи акционери или съдружници, както те се наричат, да обсъждат своята политика помежду си и да представят хармонична фасада на събранията. Следователно събранията на акционерите винаги са били малко или много въпрос на формалност.

Тя спря, за да извади цигара от кутията и да я запали с трепереща ръка.

— Е — каза тя, — Ферел ме залови. Притисна ме. Трябваше да подпиша признание. Трябваше да се съглася да гласувам така, както той пожелае. И тъй като почти всички дребни акционери ми изпращат своите пълномощни, аз мога да гласувам вместо тях на събранията. След това, чрез мен, Ферел започна да се сближава с един-двама, които обикновено идваха на събранията. Имаше едно момиче на щанда за писалки, Мърна Ралей, която имаше няколко акции. Той ѝ беше обещал голямо повишение и по-голяма заплата, също така приятеля ми Том — Томас П. Барет. За да го предпазя от съдебна отговорност заради моя дефицит трябваше да се съглася да включа Том в играта. Ферел взе тази къща в провинцията, за да има място, където да работи, да получава своите акции и договори и всичко така подредено, че да може да влезе на събранието на акционерите и да го контролира.

— Мърна Ралей не е ли много млада, за да бъде включена в това разпределение на акции?

— Тя е наследила акциите от майка си. Майка ѝ работи в магазина с години.

— Какво се случи? — попита Мейсън.

— Във вторник Ферел трябваше да тръгне на почивка. Не отиде никъде. Отиде до онази къща и започна да организира щаба си. Беше ми казал да бъда там малко преди девет във вторник вечерта и да водя Том със себе си. Не казах на Том за какво ставаше дума. Отидохме там с колата му. Точно преди да се отбием от магистралата минахме покрай една кола, която излизаше оттам. Беше госпожа Ферел, въпреки че тогава не го знаех.

— След това какво се случи? — попита Мейсън.

— Когато стигнахме къщата, оставих Том да чака в колата. Влязох, за да говоря с Ферел. Така го бяхме намислили. Том дори не знаеше за какво става дума и защо беше там. Трябваше да уведомя Том по обратния път и да видя дали би желал да се присъедини към нас, като се бяхме разбрали, естествено, че след като Ферел поеме контрола, ще постави Адисън извън управленческия пост, а на Том, Мърна и мен ще даде отговорни постове и голямо повишение на заплатите. Също така, трябваше да получи признанието си за дефицита и той трябваше да бъде прикрит.

— А какво всъщност се случи, когато отидохте там? — попита Мейсън.

— Намерих Ферел в много изнервено състояние. Каза ми, че е качил в колата си малко русо момиче на име Вероника Дейл, което бягало от ужасния живот в малкия град, където майка му държала ресторант. Смилил се над нея и ѝ казал, че ако отиде с него до къщата и изчака докато той приключи своята работа, ще я заведе в града и ще ѝ намери подслон.

— Възнамерявал ли е да го направи?

— Не знам — каза тя. — Вероятно е мислел, че може да я уговори да остане в къщата до сутринта. Вероятно е възнамерявал да я заведе в града. Ферел си падаше малко женкар, когато условията бяха подходящи. Знаем, че е свалил доста непохватно Мърна.

— Продължавайте — каза Мейсън. — Какво се случи?

— Той ми каза, че по някакъв начин неговата съпруга в разбрала за мястото, отишла е там и за нещастие е заловила Вероника. Той казал на Вероника да се измъкне през задната врата, но съпругата му я е видяла. Тя си е помислила, че това е любовно гнездо и щяла да поиска развод с цялата произлизаща от това публичност и скандал. Страхувал се е да каже истинското предназначение на мястото на съпругата си, защото се страхувал, че тя няма да му повярва.

— И вие как постъпихте? — попита Мейсън.

— Той ми каза, че е размислил, и единственото нещо, което може да направи, беше да се върне в града и да отиде при съпругата си, да ѝ покаже моите признания, да ме вземе със себе си и аз да разкажа на съпругата му истинската причина за онова място и че ще се доверим на съпругата му да запази цялата работа в тайна. Той каза, че това било единствения изход. Каза да изляза навън и да кажа на Том да си върви в къщи и сме щели да тръгнем веднага, след като той потегли.

— И вие направихте ли това?

— Отидох при Том и му казах да си отиде в къщи и да не казва, че е бил там. След това Ферел се качи горе, за да вземе признанията, които бях подписала. Бяха в куфара му в една от спалните на горния етаж. Възнамеряваше, разбира се, да ги използва като опора, за да подсили разказа пред съпругата си. Но когато видях признанията — е, помислих си, че аз също трябва да получа нещо. Казах му, че ако му съдействам както той искаше, моите признания трябва да бъдат скъсани и моят дефицит да бъде покрит без значение дали това с акциите ще се осъществи. Това го ядоса, казахме си доста неща и не знам какво ме прихвана, но неговия куфар стоеше там и пистолетът беше върху него. Той държеше признанието в ръка. Аз грабнах пистолета, насочих го срещу него и му казах да ми даде признанието. Разбрах веднага щом го направих, че съм допуснала ужасна грешка.

— Какво се случи?

— Той ме удари и когато ме удари, пистолетът гръмна. Това беше патрона, който мина през прозореца. След това той се сборичка с мен. Изви ми ръката. Гънките на палтото ми бяха върху китката ми и когато ми изви ръката, той изви пръста ми срещу спусъка. Извиках от болка и му изкрещях да спре, но той продължи да ми извива ръката и пистолетът гръмна. Куршумът мина през палтото ми и в главата му. Той падна и умря веднага. Предполагам, че защото палтото беше върху цевта, нямаше никакви следи от барут по лицето му.

Аз се паникьосах. Исках да се отърва от пистолета и от празните патрони. Просто не мислех, а и без това не разбирам много от такива неща. Отворих прозореца и изстрелях останалите патрони в земята. След това извадих гилзите от пистолета и го захвърлих колкото се може по-надалеч в тъмнината. Поставих гилзите в джоба си и след това осъзнах, че бях безпомощна с един труп. Затворих прозореца, изгасих газовата лампа и маслените лампи долу. Трябваше да изляза и то бързо. Помислих си да пътувам на стоп, но не исках, защото можеше да си навлека неприятности. Не съм млада и хубава като Вероника. И не исках да оставям следи.

— И какво направихте?

— Знаех, че господин Ферел беше казал на всички в магазина, че отива на северозапад на почивка. Влязох в колата и тръгнах за Лас Вегас, Невада, пузнах телеграма и написах името на Ферел. Оставих колата и се върнах със самолет. Влязох в магазина като че ли нищо не се е случило. Бях закъсняла, но на никого не му направи впечатление,

защото имам право сама да определям работното си време. Късно същия следобед дойде Вероника Дейл с карта от господин Адисън. Разбрах веднага, че тя е стопаджийката, която е била в къщата на господин Ферел и осъзнах, че и Адисън трябва да е бил там и трябва да е качил Вероника Дейл в колата си. Зададох ѝ няколко въпроса под предлог, че ѝ правя тест за пригодност и тя ми каза доста неща за себе си и как се е срещнала с господин Адисън. Тя играеше ролята на невинно дете.

Дадох ѝ работата, разбира се, и получих цялата информация за възрастта ѝ и името на майка ѝ. Също така онези шест гилзи все още горяха в джоба ми и бях ужасно ядосана на лицемерието на онази кучка с детско лице.

— Но не направихте ли нищо през този ден?

— Не, едва на следващия ден. Бях в кабинета на господин Ферел и вратата беше леко отворена. Кабинетът му е съседен на този на господин Адисън. Чух Хансел да го изнудва и разбрах още тогава, че онази руса кучка беше част от кръг от изнудвачи и че те се опитваха да уловят господин Адисън. Знаете ли, аз винаги съм харесвала господин Адисън и, Бога ми, колко ми беше неприятно да се обърна срещу него с такъв плъх като Едгар Ферел. Предполагам, че това беше една от причините да полудея, за да си получа признанието.

— Продължавайте — каза Мейсън.

— Винаги съм се възхищавала на господин Адисън. Уважавам го. Мисля, че всички служители го уважават. Мислех си, че ако мога да дойда във вашия кабинет достатъчно бързо, да се представя за майката на Вероника и да платя таксата на адвоката това ще даде на господин Адисън защита срещу изнудвача. Помислих си, че ще се върна и ще му кажа какво съм направила.

— Продължавайте — каза Мейсън.

— И така, аз се втурнах насам и се представих за майката на Вероника, оставих ви фалшив чек, за да можете да го покажете на изнудвача. Помислих си, че това може да го обърка и че ако Вероника си помисли, че майка ѝ е тук — е, може да пресече техния изнудвачески план. Знаех, че вие няма да загубите нищо от фалшифицирания чек и почувствах, че нито Вероника, нито изнудвачът ще разберат някога, че е бил фалшив.

Мейсън кимна. Тя каза:

— Взех фактурата, която ми дадохте и след това изведнъж реших да отида и да кажа на Вероника, че знаех всичко за нея, че или

трябваше да остави господин Адисън на мира или да застане лице в лице с последствията и да я изплаша така, че да избяга. След това си помислих, че когато, ами, нали знаете, когато тялото на господин Ферел бъде открито, ще изглежда така, като че ли тази руса мацка е била с него и — е, е свършила цялата работа. И след това си помислих, че тя ще се измъкне с това нейно невинно личице. Тя можеше да застане на свидетелската скамейка и да каже на съда, че той я е нападнал и е трябвало да стреля в самозащита.

— Доста бързо сте мислила — каза Мейсън. — Какво направихте, след като излязохте от моя кабинет?

— Отидох да видя Вероника. Тя не беше все още в хотела, защото работеше в магазина. Бяха я назначили веднага в отдела за бельо. Разбира се, господин Мейсън, шестте гилзи бяха все още в мен. Изгаряха дупка в джоба ми. Не знаех какво да ги правя. Бях изплашена до смърт. Те представляваха доказателство. Отидох в хотела, за да изчакам Вероника. И след това ми хрумна една хубава идея. Отидох до стаята на Вероника, и опитах вратата. Не беше отворена, но имаше камериерка на етаж. Тя ме видя и аз казах, че съм майката на Вероника. Показах ѝ фактурата, която бяхте подписал, за да го докажа и камериерката под въздействието на фактурата, моя разказ и един долар отвори вратата и ме пусна да вляза. Поставих гилзите на дъното на малкото куфарче на Вероника, където си мислех, че няма да ги намери и след това се върнах и почаках природата да си поеме естествен път. Почувствах се сигурна, че полицията ще разтърси Вероника, че претърси чантата ѝ, ще намери гилзите и след това си помислих — е, помислих си, че ще я постави в позиция на отбрана и ще я накара да се замисли — ами това е всичко.

— А Вероника — каза Мейсън, — изигра картите внимателно, намери гилзите, разбра какво представляват, извади ги и ги постави в апартамента на моята секретарка.

— Не! — каза Мъртъл Нортрѳп. — Ах, онази лицемерна малка...

— Спестете си го — каза Мейсън. — Имате си собствени неприятности, за които да мислите.

— И още как — каза тя.

Мейсън отиде до телефона и вдигна слушалката:

— Дайте ми полицейското управление, ако обичате. Обаждането е спешно.

Пол Дрейк въздъхна, отиде до масата и си наля чаша кафе от електрическата кафеварка.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Мейсън, Дела Стрийт и Пол Дрейк се подредиха на шанда за бързо хранене в един магазин.

— Казвай — каза Пол Дрейк.

Мейсън наля сметана в кафето си, пусна захар и каза изморено:

— Всичко започна от това, че повярвахме на внушаващата доверие полицейска теория, Пол. Фактите в случая изпъкваха като счупен палец, обаче защото си мислех, че изстрелът е бил направен отвън, през прозореца, подминах всички действително значими следи. Тъй като тези следи не си пасваха с теорията за случая, аз ги пренебрегнах.

— Какви бяха значителните следи?

— Знаеш повечето от тях — каза Мейсън. — Жената, която дойде в кабинета ми, не беше майката на Вероника. И все пак е имала информация, която е можела да бъде получена само от Вероника и ако не е била майката на Вероника, тя явно се е опитвала да спаси Адисън. Следователно, трябва задължително да е била някоя вярна служителка от магазина на Адисън. Има само една служителка, която би могла да получи тези факти толкова бързо и това е жената, която ръководи отдел личен състав. А аз те накарах да обикаляш града, за да търсиш жената, която се е представила за майката на Вероника, когато съвсем малко мисъл би ми подсказала коя и къде е тя.

След това повярвах на това, че Ферел е тръгнал на почивка така, както и всички останали. Но започнах да се чувствам неспокоен, когато чух, че Мъртъл Нортръп е заминала на почивка по същото време. Едва по-късно осъзнах значението на факта, че и двамата са щели да отсъстват до деня на събранието, на акционерите. Като адвокат аз осъзнах опасността от положението на Адисън, що се отнасяше до контрола в собствената му компания веднага щом той ми каза за корпоративното събрание. Той сам ми каза, че мрази Ферел. Следователно, беше ясно, че на Ферел това ще му е известно и че той също мрази Адисън. Разбрах, че ако единият от партньорите искаше да бъде малко по-безскрупулен, да упражни силата си и да използва подкупи, ще бъде сравнително лесно да получи контролния пакет от

акции. Но тъй като винаги е съществувала политика на разясняване на всичко извън присъствието на служителите, тази мисъл никога не е хрумвала на Адисън. На Ферел, обаче, му е хрумвала, на мен също. Но за момента това някак си не се връзваше с убийството... О, какъв смисъл има? Всичко това стана, защото се подведох по теорията на полицията и разчитах на погрешното предположение, че изстрелът е направен отвън, през прозореца и в главата на Ферел. Това показва колко вреда може да донесе едно погрешно предположение.

— Да — каза Дела Стрийт сериозно, — вижте предположението на Адисън за неговата малка девица. В едно беше прав, когато ни се обади за пръв път. Наистина би било доста трудно за полицията да направи скитница от една девица.

— Точно толкова трудно — каза Мейсън с усмивка, — колкото е било за Адисън да направи девица от една скитница.